

ПОСВЕЩЕНИЕ, ЧОВЕШКО И СЛЪНЧЕВО

Превод от английски:

Татяна Воскресенска, Илко Вълков

АНХИРА, 2000

Initiation, Human and Solar, by Alice A. Bailey

LUCIS PUBLISHING COMPANY,

866, United Nation Plaza, Suite 566-7, New York, N.Y., USA. 10017

Lucis Press, Ltd.,

235 Finchley Road, Hampstead, London NW3 6LS, UK

© LUCIS TRUST, 1974

Reprinted, 1977

First Edition in Bulgarian, 2000

Тази книга е препечатана от статии, появили се за първи път в сп. BEACON в периода февруари 1957 – август 1958 г.

Оригиналното американско издание е финансирано от *Tibetan Book Fund*, основан с цел да разпространява *Учението на ТИБЕТЕЦА, дадено на човечеството чрез Алис А. Бейли*.

Този фонд се управлява от *Lucis Trust*, духовно-просветителна, свободна от данъци корпорация.

За книгата не се изплаща авторски хонорар.

Тя е преведена на гръцки, испански, италиански, немски, полски, португалски, руски, френски и холандски; подготвят се преводи и на други езици.

© Татяна Воскресенска, Илко Вълков, преводачи, 2000

© “АНХИРА” ЕООД, София, 2000

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР

Седемте плана на нашата слънчева система (схема)

Съставът на човека (схема)

ГЛАВА I. УВОДНИ БЕЛЕЖКИ

ГЛАВА II. ДЕФИНИРАНЕ НА ПОСВЕЩЕНИЕТО

Определение на четирите понятия

Аспекти на Посвещението

Място и влияние на посвещението

Сливането (At-one-ment) като резултат от посвещението

ГЛАВА III. РАБОТАТА НА ЙЕРАРХИЯТА

Да развие себеосъзнаване във всички същества

Да развие съзнание в трите нисши царства

Да бъде проводник за волята на Планетарния Логос

Да даде пример на човечеството

ГЛАВА IV. ОСНОВАВАНЕ НА ЙЕРАРХИЯТА

Появяването ѝ на планетата

Прекият резултат

Отваряне Вратата на Посвещението

ГЛАВА V. ТРИТЕ ОТДЕЛА НА ЙЕРАРХИЯТА

Работата на Ману

Работата на Световния Учител – Христос

Работата на Повелителя на Цивилизацията – Махачохан

Слънчева и планетарна Йерархии (схема)

ГЛАВА VI. ЛОЖАТА НА УЧИТЕЛИТЕ

Нейните отдели

Някои Учители и Тяхната работа

Сегашната Им дейност

ГЛАВА VII. ПЪТЯТ НА ИЗПИТАНИЯТА

Подготовка за посвещение

Методи на обучение

Учители и ученици

ГЛАВА VIII. УЧЕНИЧЕСТВО

Описание на ученика

Работата, която трябва да бъде извършена

Групови връзки

ГЛАВА ІХ. ПЪТЯТ НА ПОСВЕЩЕНИЕТО

Първите две посвещения

Следващите две посвещения

Последните посвещения

ГЛАВА Х. УНИВЕРСАЛНОСТТА НА ПОСВЕЩЕНИЕТО

Посвещение на различните планети

Посвещение и Деви

Космични въздействия и слънчеви посвещения

ГЛАВА ХІ. УЧАСТНИЦИТЕ В МИСТЕРИИТЕ

Планетарни Съществувания

Глави на отделите

ГЛАВА ХІІ. ДВЕТЕ ОТКРОВЕНИЯ

Откровение за “Присъствието”

Приемане на “Визията”

ГЛАВА ХІІІ. ЖЕЗЛИТЕ ЗА ПОСВЕЩЕНИЕ

Предназначение на Жезлите на Могъществото

Ефектът от приложението на Жезъла

ГЛАВА ХІV. ПОЛАГАНЕ НА КЛЕТВА

Работата на Ложата по време на Посвещение

Два типа клетви

Клетвата при Посвещение

ГЛАВА XV. ДОВЕРЯВАНЕ НА ДУМАТА

Слънчевите думи

Употреба на Думите

ГЛАВА XVI. ДОВЕРЯВАНЕ НА ТАЙНИТЕ

Седморната тайна

Трите слънчеви тайни

Тяхното последователно разкриване

ГЛАВА XVII. РАЗЛИЧНИТЕ ПОСВЕЩЕНИЯ

Главни и второстепенни посвещения

Денят на Благоприятната Възможност

ГЛАВА XVIII. СЕДЕМТЕ ПЪТЯ

1. Път на Земно Служене.

2. Път на Магнетичната Работа

3. Път на Обучение за Планетарни Логоси

4. Път към Сириус

5. Път на Лъчите

6. Път, на който е Самият Логос

7. Път на Абсолютната Синовност

ГЛАВА XIX. ПРАВИЛА ЗА КАНДИДАТИТЕ

ЕЗОТЕРИЧЕН КАТЕХИЗИС

РЕЧНИК ЗА ОСОБЕНИ ТЕРМИНИ

**КНИГИ НА ТИБЕТЕЦА (Джуал Кхул),
дадени чрез Алис Бейли:**

в последователност: Заглавие, първо издание, справочно издание, брой страници.

1. „Посвещение: човешко и слънчево“, 1922, 12-то 1977, 225
2. „Писма за окултната медитация“, 1922, 10-то 1972, 360
3. „Трактат за космичния огън“, 1925, 9-то 1973, 1,283
4. „Трактат за бялата магия“, 1934, 12-то 1972, 640
5. „Ученичеството в Новата Епоха“, т.1, 1944, 9-то 1976, 790
6. „Ученичеството в Новата Епоха“, т.2, 1955, 4-то 1972, 768
7. „Проблемите на човечеството“, 1947, 5-то 1972, 181
8. „Новата поява на Христос“, 1948, 6-то 1970, 189
9. „Съдбата на нациите“, 1949, 4-то 1971, 152
10. „Заслепението: световен проблем“, 1950, 4-то 1971, 272
11. „Телепатията и етерният проводник“, 1950, 7-мо 1971, 197
12. „Образованието в Новата Епоха“, 1954, 8-мо 1974, 153
13. „Екстернализация на Йерархията“, 1957, 4-мо 1972, 701

Трактат за Седемте лъча:

14. т.1 – „Езотерична психология I“, 1936, 8-мо 1975, 430
15. т.2 – „Езотерична психология II“, 1942, 7-мо 1975, 751
16. т.3 – „Езотерична астрология“, 1951, 9-то 1974, 695
17. т.4 – „Езотерично лечение“, 1953, 7-мо 1975, 715
18. т.5 – „Лъчи и посвещения“, 1960, 4-то 1972, 769

КНИГИ ОТ Алис А. Бейли

19. „Съзнанието на атома“, 1922, 9-то 1974, 159
20. „Душата и нейният механизъм“, 1930, 7-мо 1976, 153
21. „От интелекта към интуицията“, 1932, 10-то 1974, 267
22. „От Витлеем до Голгота“, 1937, 4-то 1972, 284
23. „Светлина на душата“, 1927, 9-то 1974, 428
24. „Незавършена автобиография“, 1951, 4-то 1976, 304

ВЕЛИКИЯТ ПРИЗИВ

*От извора на Светлина в ума на Бога,
Да бликне светлина в ума човешки –
Да слезе Светлината на Земята.*

*От извора на Любовта в сърцето Божие,
Любов да бликне към човешките сърца –
Христос да се завърне на Земята.*

*От центъра, където Божията воля знаят,
Цел малките човешки воли нека води –
Учителите тази цел познават и ѝ служат.*

*От центъра, наречен Род човешки, нека
На Любовта и Светлината Промисълът се изпълни,
И нека той да запечата портата на злото.*

*И нека Светлина, Любов и Сила
Възстановяват Промисъла на Земята.*

„Този Призив (или Молитва) принадлежи не на отделен човек или на група хора, а на цялото човечество. Красотата и силата му се крият в неговата простота и в това, че той ясно очертава основните истини, които човекът споделя естествено и по силата на своята

природа, а именно: истината за съществуването на основополагащ Разум, който ние неопределено наричаме Бог; истината, че (над очевидността) Любовта е истинската движеща сила на Вселената; истината, че великата Индивидуалност, наричана от християните Христос, е дошла на Земята, за да въплъти любовта в разбираема за нас форма; истината, че както любовта, така и разумът са следствие на това, което се нарича Воля Божия; и накрая – тази самоочевидна истина, че Божественият Промисъл може да се осъществи единствено чрез самото човечество.“

Алис А. Бейли

ГЛАВА I

УВОДНИ БЕЛЕЖКИ

Преди да навлезем в предлаганата тематика за Посвещението, за разкриващите се пред съвършения човек Пътища и за Окултната Йерархия, трябва да направим някои уточнения, необходими за правилното изучаване и осмисляне на представяните идеи.

Трябва да е ясно, че в книгата се привеждат факти и твърдения, неподлежащи на пряко доказване за читателя. За да няма съмнения че се стреми към лично доверие и авторитет по отношение на предлаганото знание, авторката решително се дистанцира от подобен род претенции и внушения. Всичките си твърдения тя по необходимост представя като факти. Заедно с това, тя не би искала ценителите на съдържащата се в тези страници информация да бъдат отблъсквани от какъвто и да е догматизъм на изложението. Несъответствието по отношение личността на авторката не бива да е пречка за безпристрастното разглеждане на посланието, което се дава чрез нейното име. В духовните дела имената, личностите и гласът на външния [2] авторитет нямат голямо значение. Надеждно ръководно начало осигурява само това, което се потвърждава от вътрешния критерий и разпознаване. В такъв случай не е важно дали читателят приема посланието на тези писма като представен в идеалистична форма духовен призив, като сбор от факти или като теория, разработена от един ученик и представена от него за разглеждане на други ученици. То се предлага за онзи вътрешен отклик, вдъхновение и светлина, които е в състояние да разбуди у читателя.

Нашата епоха, белязана с рухване на старите и строеж на нови форми, изисква умение за приспособяване. Опасностите на кристализацията трябва да се избягват чрез гъвкавост и дообогатяване. "Старият ред се изменя", но това е преди всичко промяна на измерението и аспекта, а не на същността и фундамента. Основните постулати винаги са били истинни. За всяко поколение е отредено да съхранява същностните черти на старата любима форма, но заедно с това мъдро да я допълва и разширява. Всеки цикъл трябва да се дообогатява с плодовете на по-нататъшните търсения и научни изследвания, като се отстранява това, което се е изчерпало и е изгубило своята ценност. Всяка епоха трябва да привнеса съвременните си творения и слава, изчиствайки наслоенията на миналото, които затъмняват и замъгляват новите очертания. И преди всичко, на всяко поколение е дадена радостта да демонстрира здравината на старите основи, но и благоприятната възможност да издигне върху тях структура, по-пълно отговаряща на потребностите на развиващия се

вътрешен живот.

Развитите тук идеи намират потвърждение в някои факти, изложени в съществуващата сега окултна литература. Тези постулати са три, а именно:

а) При създаването на Слънцето и седемте свещени планети, формиращи слънчевата ни система, нашият Логос е използвал материя с вече заложен в нея специфични качества. Ани Безант в своята книга “Аватари” (която някои от нас [3] смятат за най-ценното ѝ произведение, доколкото то е най-богато на идеи) твърди, че “нашата слънчева система е формирана от вече съществуваща материя, от вече наситена с определени свойства материя...” (стр. 48). Следователно, тази материя е съдържала в скрито състояние някои способности, които по особен начин са били приведени към проявление; това е станало по закона за Причината и Следствието, както се проявява всичко във Вселената.

б) Всяко проявление по своята природа е седмично и Централната Светлина, която ние наричаме Божество, или единен Лъч на Божествеността, се проявява отначало като Троичност, а впоследствие и като Седмичност. Единният Бог се проявява като Бог-Отец, Бог-Син и Бог-Свети Дух, и тези три аспекта на свой ред се отразяват в Седемте Духа пред Престола, или седемте Планетарни Логоса. Тези Същества са познати на изучаващите окултизъм нехристияни под названието Единен Лъч, проявен чрез трите главни Лъча и четирите малки Лъча, които образуват божествената Седмичност. Всички те биват обединени от Синтезния Лъч (от великия лъч на Любовта-Мъдрост), тъй като наистина “Бог е Любов”. Той е тъмносиният, съединяващ Лъч, който към края на големия цикъл ще абсорбира всички останали лъчи за достигане на синтезно съвършенство. Той е проявление на втория аспект на Логоичния живот – аспекта на Строителя на Формите, който прави нашата слънчева система най-конкретната сред трите главни системи. Аспектът на Любовта, или Мъдростта, се проявява чрез строителството на форми, тъй като “Бог е Любов”; в този Бог на Любовта ние “живеем, движим се и съществуваме” и така ще бъде до края на настоящия еон.

в) Седемте плана на Божественото Проявление, или седемте главни нива на нашата система, – това са само седем подсфери на най-низшия космичен план. Седемте лъча, [4] за които толкова много слушаме, и които съдържат толкова интересни и тайнствени неща, също са само седем подлъча на единния космичен Лъч. Самите дванадесет Творчески Йерархии са просто спомагателни разклонения на единната космична Йерархия. Те образуват само един акорд в космичната симфония. И когато този седморен космичен акорд, скромна частица от когото се явяваме и ние, зазвучи в синтезно съвършенство, тогава и само тогава ще станат разбираеми думите от книгата на Йов: “Утринните звезди пеят заедно”. Все още съществува дисонанс и възниква разногласие сред много от системите, но с течение на еоните ще настъпи подредена хармония и ще бъде ден (ако може да се говори за вечността чрез понятията за време), когато звукът на съвършената Вселена ще отекне до крайните предели на най-отдалечените съзвездия. И тогава ще се открие тайната на “брачната песен на небесата”.

Преди да пристъпи към изучаване на Посвещението, читателят трябва да си припомни и осмисли редица основни идеи. Поради изключителната сложност на тематиката, всичко, което сме в състояние да направим, е да си изясним общата схема; затова всеки догматизъм е неуместен. Ние можем да обхванем само един фрагмент от някакво изумително цяло, което е свършено недостъпно за нашето съзнание – цяло, което и най-висшият Ангел, или Съвършеното Същество, едва започва да постига. Когато си дадем сметка, че средният човек е напълно съзнателен само на физически план, почти съзнателен на емоционален план, и едва започва да развива своето съзнание на ментален план, ще стане ясно, че човешкото усвояване на космичната информация може да бъде само зачатъчно. Когато разберем и това, че да бъдеш *съзнателен* на някой от плановете и да *имаш контрол* над него са две твърде различни състояния, едва тогава ще стане очевидно колко далечна е за нас възможността да уловим повече от това, което е общ контур и тенденция на космичната схема. [5]

Трябва също да признаем, че догмите и тесногръдите учебнически факти крият опасност; сигурност носи само гъвкавостта и различният ъгъл на виждане. Фактът например, разглеждан от човешка гледна точка (ако приложим понятието “факт” в научен смисъл, т. е. като нещо демонстрирано и абсолютно несъмнено), може да не бъде факт от гледната точка на един Учител. За Него това често е само част от по-голям факт, само фрагмент от цялото. Тъй като Неговото виждане е четири- или петизмерно, разбирането Му за мястото на времето във вечността безспорно ще бъде по-точно от нашето. Той вижда нещата отгоре надолу, тъй като времето не е бариера за него.

В Ума на Логоса (Божеството на нашата слънчева система) съществува един необясним принцип на промяна, който управлява всички Негови действия. Ние виждаме само постоянно променящите се форми и долавяме слабите проблясъци на еволюиращия в тях живот, но все още не владеем ключа към принципа, който се проявява чрез вечноменящия се калейдоскоп от слънчеви системи, лъчи, йерархии, планети, планове [нива, сфери – бел. ред.], схеми, кръгове, раси и подраси. Всички те се преплитат, свързват и взаимно се проникват и ние изумени наблюдаваме чудесните феномени, които те формират и разгръщат пред нас. За нас все пак е ясно, че ние, човешката йерархия, имаме своето място някъде в тази схема. Следователно всичко, което можем да направим, е да осмисляме всеки фактор, който обуславя благополучието и еволюцията ни, и изучавайки човешкото същество в трите свята, да се опитваме да разберем донякъде и макрокосмоса. Ние не знаем как единното може да стане троично, а то на свой ред седмично и така процесът да продължи до невъобразима диференциация. Това преплитане на системите създава за човешкото виждане невероятна сложност, чието разгадаване не изглежда предстоящо. Ние знаем, че от гледна точка на Учителя всичко се развива в логична последователност. Погледнато от ъгъла на божественото виждане, цялото се движи [6] в хармонично съзвучие, пораждайки геометрично точна форма. Браунинг е доловил част от тази истина, когато пише:

“Всичко е в промяна, но и в устойчивост...”

“Истината е вътре, но и отвън; а между тях е лъжата – плод на изменението, както истината е лице на неизменността.”

“Истината последователно приема форма, всеки път с една степен по-висока от предишната си проява...”

Ние също така трябва да помним, че при излагането на фактите за слънчевата система не е нито безопасно, нито благоразумно да се преминава отвъд известна граница. Много неща трябва да останат езотерични и завоалирани. Рисковете, свързани с прекомерното знание, са далеч по-големи от тези, които произтичат от недостатъчната информация. Знанието е свързано с отговорност и сила – две неща, за които човекът все още не е готов. Следователно всичко, което можем сега да направим, е да изучаваме и съпоставяме цялото си благоразумие и мъдрост; използвайки новите си знания за благото на тези, комуто се стремим да помогнем, ние ще открием, че разумното приложение на знанието увеличава способността ни за възприемане на скритата мъдрост. Разумната съдържаност и различаващата способност растат при наличието на мъдро адаптиране на знанието към нуждите на околната среда. Когато мъдро прилагаме наученото, предпазливо се въздържаеме и ясно разграничаваме, ние даваме сигурна гаранция на наблюдаващите расата Учители, че сме готови за ново разкритие и откровение.

Трябва да приемем факта, че единственият начин да намерим ключа към мистерията на лъчите, системите и йерархиите, е в изучаването на закона за съответствията, или за аналогията. Именно това е нишката, която ни сочи пътя в лабиринта, и светлият лъч, който прорязва тъмата на обгръщащото ни невежество. Е. П. Блаватска подчерта това в “*Тайната Доктрина*”, но последователите все още правят твърде малко, за да се възползват от този ключ. Изучавайки този Закон, ние трябва да помним, че съответствието е в същността, а не в екзотеричното, външното сходство на детайлите, които субективно виждаме от сегашната си позиция. Времевият фактор ни въвежда в заблуда – ние грешим, опитвайки се да фиксираме определени времеви граници, а всъщност, всичко еволюиращо напредва чрез постоянен процес на сливане, припокриване и взаимно проникване. За средния ученик са достъпни само някои широки обобщения и разпознаване на основните линии на аналогията. Щом обаче се опита да съставя схеми и да вниква **в детайлите**, той навлиза в сфери, където е обречен на грешки и лутане в мъглата, която в крайна сметка неизбежно ще го обгърне.

Все пак, научното осмисляне на този закон за аналогията ще доведе до неотклонен ръст на знанията, а бавното натрупване на факти ще прерасне в постоянно разширяваща се форма, която ще включва все по-голям обем от истината. Така изучаващият ще стигне до разбирането, че в резултат на учението и усърдната си работа той е получил една широка и обобщена представа за Логоичната мисъл-форма, в която той постепенно ще може да включва детайлите, усвоявани в хода на многото му прераждания. Това ни води до последната точка, която трябва да разгледаме, преди да навлезем в същината на темата, а именно:

Че развитието на човешкото същество се състои в преминаването му от едно състояние на съзнанието в друго. Това е последователност от разширения и растеж на способността за **осведоменост** [осъзнаване, осмисляне, разбиране – бел. ред.], която е главната

характеристика на вътрешния Мислител. Това е напредване от съзнание, поляризирано в личността, низшия “Аз”, или тялото, към такова, което е изтеглено към висшия “АЗ”, Егото, или Душата, след което е поляризирано в Монадата, или в Духа, докато накрая [8] стане Божествено. В хода на еволюцията си човешката способност за осведоменост отначало преодолява стените, които я затварят в нисшите природни царства (минералното, растителното и животинското), а после последователно се издига към трите свята на еволюиращата личност, към планетата, където тя играе своята роля, и към системата, в която се движат планетите, докато накрая се откъсне от слънчевата система и стане вселенска. [9]

ГЛАВА II

ДЕФИНИРАНЕ НА ПОСВЕЩЕНИЕТО

Въпросът за посвещението все по-често излиза на вниманието на публиката. Не след дълго древните мистерии ще бъдат възстановени и в бъдещата Църква, чийто ядра вече се формират, ще съществува едно вътрешно тяло, в което първото посвещение ще стане екзотерично само доколкото получаването му (в недалечно бъдеще) ще бъде най-свещената църковна церемония, изпълнявана екзотерично като една от мистериите, дадени за определения период при участието на тези, за които се отнася. Аналогично място тя ще заеме и в ритуала на масоните. Чрез тази церемония готовите за първо посвещение ще бъдат публично приемани в Ложата от един от нейните членове, упълномощен за това от самия велик Йерофант.

Определение на четирите понятия

Какво всъщност имаме предвид, когато говорим за Посвещение, за мъдрост, за знание или за Път на Изпитанията? Най-често тези понятия се използват твърде свободно, без дължимото осмисляне на влаганото в тях значение. Да вземем например първата спомената дума. Много дефиниции и различни обяснения могат да се срещнат по отношение на нейния обхват, на подготвителните стъпки, на работата, която трябва да се извърши между посвещенията, както и на техните резултати и въздействия. Това обаче, което е очевидно и за най-повърхностния ученик, е че въпросната тема е от такава величина, че за да работи адекватно с нея [10] човек трябва да притежава способността да пише от гледната точка на посветен; в противен случай всичко казано може да бъде смислено, логично, интересно и впечатляващо, но не и убедително.

Терминът *Посвещение* (Initiation) произлиза от две латински думи – *in* (във, вътре) и *ire* (вървя). Следователно, това е *поставяне на начало* или навлизане в нещо. В най-широкия смисъл на нашата тематика, това означава встъпване в духовния живот или в нов етап на този живот. Това бележи първата и последващите (етапни) стъпки по Пътя на Светостта. Буквално разбирано, носител на първо посвещение е онзи, който е направил първата си крачка в духовното царство, преминавайки от чисто човешкото царство към свръхчовешкото. Точно както по-рано, в процеса на индивидуализацията, той е излязъл от животинското и е встъпил в човешкото царство, така сега той навлиза в живота на духа и за първи път получава правото да се нарече “духовен човек” (в техническото значение на тази

дума). Така човек влиза в петия или финален етап на нашата сегашна петстепенна еволюция. След като в течение на векове е търсил пипнешком пътя си в Залата на Невежеството, преминавайки по-късно през училището в Двореца на Учението, сега той постъпва в университета или в Палата на Мъдростта. Когато успешно завърши и това училище, той ще се дипломира със степен Учител по Състрадание.

Ще е полезно, също така, първо да изучим разликата и връзката между понятията **Знание, Разбиране и Мъдрост**. Макар в обикновената реч често да се използват като взаимно заменяеми, те съвсем не са идентични.

Знанието е продукт на Двореца на Учението. То обозначава съвкупността от човешките открития и опит, постигнати чрез петте сетива и съпоставяни, изследвани и дефинирани с помощта на [11] интелекта. Именно към него човек изпитва умствена увереност, тъй като то може да бъде потвърдено по експериментален път. Това е общата формула за изкуствата и науките. Знанието засяга всичко, което има отношение към градежа и развитието на формената страна на нещата. Следователно, то обслужва материалната страна на еволюцията – материята в слънчевите системи, в планетата, в трите свята на човешката еволюция и в телата на човека.

Мъдростта е плод на Палата на Мъдростта. Тя е свързана с развитието на живота вътре във формите, с напредъка на духа чрез тези постоянно променящи се носители (проводници) и с разширенията на съзнанието, които се натрупват от живот в живот. Тя отразява жизнената страна на еволюцията. Доколкото работи със същността на нещата, а не с техните външни форми, мъдростта олицетворява интуитивното долавяне на истината без помощта на разсъдъчната способност. Тя е онази вродена сетивност, която може да отличи истината от лъжата, реалното от нереалното. Мъдростта е дори нещо повече от това, защото означава и растяща способност на Мислителя да навлиза все по-дълбоко в ума на Логоса, да вниква в истинската същност на великото вселенско шествие, да вижда целта и все повече да се хармонизира с една по-висока мярка. От гледна точка на сегашната ни цел (която е да научим нещо повече за Пътя на Светостта и различните му етапи), мъдростта може да се дефинира като осмисляне на “вътрешното Царство Божие” и разбиране на “Царството Божие отвън”, в слънчевата система. Това може да се представи и като постепенно сливане на пътя на мистика с този на окултиста, или като издигане на храма на мъдростта върху фундамента на знанието.

Мъдростта е наука на духа, точно както знанието е наука на материята. Знанието е разделящо и обективно, докато мъдростта е синтезираща и субективна. Знанието разделя, мъдростта обединява. Знанието диференцира, [12] докато мъдростта съчетава. Какво тогава означава терминът “разбиране”?

Разбирането може да се определи като способност на Мислителя във Времето да придобива и натрупва подходящо знание като основа за мъдростта. Именно то (разбирането) му позволява да адаптира формените неща към живота на духа, да улавя проблясъците на вдъхновение, идващи до него от Палата на Мъдростта, и да ги свързва с фактите от Двореца на Учението. Цялата идея може да бъде изразена така:

Мъдростта се отнася до единния “АЗ”, знанието има връзка с “неАЗ”-а, а разбирането отразява гледната точка на Егото, или Мислителя, и на връзката му с тях.

В Залата на Невежеството контролира формата и преобладава материалната страна на нещата. Тук човек е поляризиран в личността, или в низшия “Аз”. В Двореца на Учението висшият “АЗ”, или Егото, се стреми да доминира над формата, докато постепенно бъде достигната точката на равновесието, в която човек вече не е контролиран преимуществено нито от едното, нито от другото. По-късно Егото става все по-доминантно, докато накрая в Палата на Мъдростта то придобива контрол над трите нисши свята – вродената божественост поема управлението в растяща степен.

Аспекти на Посвещението

Посвещението, или процесът на разширение на съзнанието, е част от нормалното еволюционно движение, погледнато в по-глобален план, а не от тясноиндивидуална гледна точка. Оценявано през призмата на отделния индивид, посвещението бива свеждано до някакъв конкретен момент, в който еволюиращата единица ясно осъзнава (в резултат на собствените си усилия и подпомогната чрез съвети и напътствия от страна на наблюдаващите расата Учители), че е достигнала етап, когато (от гледна точка на физическия план) е придобила някакъв набор от субективни знания. [13] Това наподобява опита на ученика в училище, който изведнъж разбира, че е усвоил урока и вече може разумно да прилага логиката на темата и метода ѝ на действие. Подобни моменти на интелигентно усвояване съпътстват еволюиращата Монада през цялото ѝ дълго странстване. Засега обаче недостатъчно осъзнат остава фактът, че в различните еволюционни периоди ударението пада върху различни степени на разширение и че Йерархията неизменно подпомага насочването на расата към онази точка, от която човешките единици ще могат да съзрат очертаванията на следващата еволюционна стъпка.

Всяко посвещение бележи преминаването на ученика в по-висок клас от Палата на Мъдростта и свидетелства за по-ярко светещ вътрешен огън и за преход от една степен на поляризация към друга; то води до осъзнаване на крепнещото единение с всичко живо и същностното единство на “АЗ”-а с всички “АЗ”-ове. В резултат се получава един постоянно разширяващ се хоризонт, който бавно обхваща цялата сфера на сътворението. Това означава утвърждаваща се възможност за виждане и чуване на всички планове, растящо съзнание за Божия промисъл за света и крепнеща способност за навлизане и овладяване на тези планове. Става дума за усилието на абстрактния ум да издържи изпита. Това е почетен клас в училището на Учителя, който е достъпен само за онези души, чиято карма позволява това и чиито усилия са достатъчни за постигане на целта.

Посвещението води до връх, откъдето се открива панорамата на вечното Сега, където минало, настояще и бъдеще съществуват като неделимо цяло; виждане за шествието на расите със златната родословна нишка, свързваща различните човешки типове; видение

за златната сфера, която поддържа в хармония различните еволюции в нашата система – дева-еволюцията, човешката, животинската, растителната, минералната и елементалната – чрез които ясно се долавя правилният ритъм на пулсиращия живот; [14] визия за Логичната мисъл-форма върху архетипния план; виждане, което расте от посвещение към посвещение, докато накрая обхване цялата слънчева система.

Посвещението води до онзи поток, в който (веднъж влязъл) човек бива тласкан неотклонно напред, докато не стигне пред нозете на Повелителя на Света, пред нозете на Отца в Небесата, пред нозете на триипостасния Логос.

Посвещението води до пещерата, в чието лоно се постига разбиране за двойките противоположности и се разкрива тайната на доброто и злото. То води до Кръста и до онази завършваща саможертва, която е неотменна предпоставка за постигане на абсолютното освобождение. Тогава посветеният отхвърля всички земни вериги и вече не е задържан от нищо в трите свята. То (посвещението) води човека през Палата на Мъдростта и слага в ръцете му ключа към цялата информация за системата и за космоса, разкривайки я в степенувана последователност. То разбулва скритата в сърцето на слънчевата система мистерия. То води от едно състояние на съзнанието към следващото. С всяко ново състояние хоризонтът се разширява, перспективата се увеличава и разбирането става все по-включващо, докато разширението стигне до онази точка, където “АЗ”-ът прегръща всички “АЗ”-ове, включвайки всичко “движещо се и неподвижно”, както се казва в едно древно Писание.

Посвещението включва и определена церемония. Този негов аспект е заел твърде голямо място в умовете на хората, деформирайки донякъде истинското си значение. Преди всичко, то включва способността да виждаш, да чуваш, да разбираш, да синтезираш и да съпоставяш знанието. Макар развитието на психичните способности да не е задължително, посвещението дава вътрешно разбиране на ценността, скрита във формата, и разпознаване целта на струпващите се обстоятелства. Това е способност за разбиране на урока, който трябва да бъде извлечен от всяко ново явление или събитие, и на процеса, чрез който тези осъзнавания и разбирания неотклонно и постоянно (всеки час, седмица и година) [15] съдействат за ръста и разширяването на съзнанието. Този процес на постепенно разширяване – резултат на определени усилия, усърден стремеж към правилно мислене и чист живот на самия стремящ се [aspirant (кандидат, претендент) – бел. ред.], а не на учителя, изпълняващ окултния обред – води до това, което някои наричат **криза**.

В тази криза, която изисква помощта на Учител, се изпълнява определен акт на посвещение, който (въздействайки върху конкретен център) предизвиква желан резултат в някое от телата. Той настройва атомите му към някакъв тон и прави възможно постигането на нов ритъм.

Посветителната церемония бележи някаква точка на достижение, а не предизвиква постижението, както често неправилно се смята. Тя просто отразява признанието на наблюдаващите расата Учители за достигането от ученика на определена еволюционна степен и дава две неща:

1. Разширяване на съзнанието, което въвежда личността в достигнатата от Егото мъдрост, а при по-високите посвещения – в съзнанието на Монадата.

2. Кратък период на просветление, в който посветеният вижда лежащата пред него част от Пътя, която предстои да бъде измината при съзнателното му участие във великия план на еволюцията.

Работата, която трябва да последва посвещението, има за цел да направи новото разширяване на съзнанието част от личностния арсенал за практическа употреба и за овладяване на онази част от пътя, която предстои да бъде измината.

Място и влияние на посвещението

Посветителната церемония протича на трите горни подплана на менталния план, както и на трите по-висши планове, в зависимост от типа на посвещението. При посвещенията на ментален план над [16] главата на посветения блясва петолъчна звезда. Това се отнася за първите посвещения, които се приемат в каузалния (причинния) носител. Твърди се, че първите две посвещения протичат на астрален план, но това е неточно и води до недоразумения. Вярно е, че те най-силно се чувстват в астралното и физическото тяло и от нисшия ментал и въздействат върху техния контрол. Главният ефект се концентрира именно в тези тела и оттук посветеният стига до заключението, че те протичат на тези планове, доколкото яркостта на въздействието и стимулацията на първите две посвещения се проявява най-силно в астралното тяло. Винаги обаче трябва да помним, че главните посвещения протичат в причинното [causal] тяло, или отивайки по-нататък – на будхичен или атмичен план. При последните две посвещения, които правят човека свободен от трите свята и му позволяват да функционира във виталното тяло на Логоса и да владее тази сила, посветеният става звезда с пет лъча. Тя се спуска върху му, слива се с него и той се оказва в самия ѝ център. Това спускане е причинено от действието на Посветителя, който, владеейки Жезъла на Могъществото, поставя човека в контакт с този център от Тялото на Планетарния Логос, съзнателна част от който се явява и самият той. Двете висши посвещения – шестото и седмото, протичат на будхичен и атмичен план; петолъчната звезда “избухва в Себе си”, както гласи езотеричният текст, и се превръща в седемлъчна звезда, която се спуска над човека и той навлиза в пламъка.

Освен това, четирите посвещения (преди това на адепта) бележат достигането на съответна пропорция от атомична материя в телата: например при първото посвещение – 1/4 атомична материя; при второто – 1/2 атомична материя; при третото – 3/4 атомична материя и т. н. до крайното запълване. Доколкото будхи е обединяващ принцип (или спойка на всичко), при петото си посвещение [17] адептът се разделя с низшите си носители и се възправя в своята будхична обвивка. Тогава той сам създава тялото си на проявление.

Всяко посвещение увеличава контрола по отношение на лъчите, ако можем така да се изразим, макар че това не е най-точната

формулировка. Думите често въвеждат в заблуда. При петото си посвящение, когато адептът става Учител в трите свята, Той контролира повече или по-малко (в зависимост от линията си на развитие) петте лъча, които се проявяват по време на посвящението. При шестото посвящение, ако се издигне до тази по-висока степен, Той печели власт в рамките на друг лъч и при седмото си посвящение овладява силата на всички лъчи. Шестото посвящение бележи точката на Христовото достижение и носи власт над синтезния лъч на системата. Трябва да помним, че посвященията дават **власт в лъчите**, а не **власт над лъчите** – в това има известна разлика. Разбира се, всеки посветен има за свой пръв (или духовен) лъч един от трите главни лъча, а лъчът на неговата Монада е онзи, в който Той накрая печели могъщество. Лъчът на любовта, или синтезният лъч на системата, се овладява последен.

Тези, които след петото си посвящение напускат Земята (без да стават Учители във физическо прераждане), получават следващите си посвящения някъде другаде в системата. Всички те са в Логоичното Съзнание. Трябва да запомним следния много важен факт – посвященията на планетата или на слънчевата система са само подготвителни стъпки за приемане във великата Ложа на Сириус. Този принцип е много добре изразен в масонството и комбинирането на масонското знание с това, което узнахме за стъпките по Пътя на Светостта, ни дава сравнително точна картина. И така, нека конкретизираме:

Първите четири посвящения на слънчевата система съответстват на четирите “Посвящения на Прага”, предхождащи [18] първото космично посвящение. Петото посвящение отговаря на първото космично посвящение, а именно това на “постъпилия чирак” в масонството, и прави Учителя “приет подмайстор” в Ложата на Сириус. Шестото посвящение е аналогично на втората степен в масонството, а седмото издига Адепта до степента Учител-Масон от Братството на Сириус.

Учител следователно е този, Който е постигнал седмо планетно, пето слънчево и първо Сириусно (или космично) посвящение.

Сливането (At-one-ment) като резултат от посвящението

Трябва добре да се разбере, че всяко следващо посвящение носи по-пълно обединяване на личността с Егото, а на по-високите нива – с Монадата. Цялата еволюция на човешкия дух е процес на прогресивно сливане. В това единение между Егото и личността е скрита мистерията на християнското учение за Изкуплението. Индивидуализацията е белязана от обединение, чрез което човек (за разлика от животните) става съзнателно, разумно същество. Целият еволюционен процес е съставен от последователни единения.

Сливането на всички равнища – емоционално, интуитивно, духовно и Божествено – означава съзнателно, непрекъснато функциониране. То винаги е предшествано от изгаряне, предизвикано от вътрешния огън, и от разрушаване или жертване на всичко, което разделя. Единството се достига чрез разрушаване на низшето и на всичко, което издига бариери. Да вземем за илюстрация тъканта (паяжината), която отделя етерното от емоционалното тяло. Когато вътрешният огън изпепели тази тъкан, връзката между телата на

личността става постоянна и пълна и трите низши носители функционират като един. [19] Аналогична ситуация се наблюдава и на по-високите нива, макар че паралелът не може да стига до детайлите. Интуицията съответства на емоционалния, а четирите по-високи ментални нива – на етерния план. Разрушаването на причинното тяло по време на четвъртото посвещение (символично наречено “Разпятие”) е процес, аналогичен на изгарянето на паяжината, водещо до обединяване на личностните тела. Дезинтеграцията, като част от посвещението на архата, води до сливане на Егото и Монадата, което намира израз в Триадата. Това е свършеното единение (at-one-ment).

Целият този процес, следователно, има за цел да направи човека съзнателно единен:

1. Със себе си и с другите въплътени хора.
2. С висшия си “АЗ” и с всички “АЗ”-ове.
3. С Духа си (с “Небесния Отец”) и с всички Монади.
4. С Логоса, т. е. с Трите в Едно и Едно в Трите.

Човек става съзнателно човешко същество с помощта на Повелителите на Пламъка, чрез Тяхната търпелива саможертва.

Човек става съзнателно Его (със съзнание за висшия си “АЗ”) при третото посвещение, проведено с помощта на Учителите и на Христос, чрез Тяхната саможертва да приемат физическо въплъщение, за да помагат на света.

Човек се обединява с Монадата при петото си посвещение с помощта на Повелителя на Света, Самотния Наблюдател, Великата Жертва.

Човек постига сливане с Логоса с помощта на *Този, за Когото нищо не може да се каже*. [20]

ГЛАВА III

РАБОТАТА НА ЙЕРАРХИЯТА

Макар темата за окултната Йерархия на планетата да е от голям интерес за човечеството, нейната истинска значимост няма да бъде разбрана, докато хората не запомнят три неща:

Първо, че Йерархията на духовните същества представлява синтез от сили или енергии, които са съзнателно и умело насочвани в помощ на Планетната еволюция. Това ще стане по-очевидно в хода на по-нататъшното ни изложение.

Второ, че силите, проявени в нашата планетна схема чрез великите Личности на земната Йерархия, свързват нея и всичко, което тя съдържа, с една по-голяма Йерархия, която ние наричаме Слънчева. Нашата Йерархия е миниатюрно копие на великия синтез от тези самоосъзнати Същества, които контролират, действат и се проявяват чрез Слънцето и седемте свещени планети, както и чрез другите по-големи или по-малки планети, от които е съставена нашата Слънчева система.

Трето, че тази Йерархия на сили има четири главни сфери на дейност:

1. Да развие себеосъзнаване във всички същества.

Йерархията се стреми да осигури подходящи условия за развитие на себесъзнанието у всички същества. Това на първо място се прави по отношение на човека чрез началната работа по сливане на трите висши духовни аспекта с четирите нисши, чрез давания пример на служене, саможертва и себеотрицание, както и чрез излъчвания постоянен поток от светлина [21] (окултно казано). Йерархията може да бъде разглеждана като съвкупност от силите на петте природни царства на планетата. В нея се влиза чрез пълното развитие и контрол на петия принцип на ума и преобразуването му в мъдрост, което буквално означава разумът да бъде приложен към всички състояния чрез съзнателното използване на различаващата любов.

2. Да развие съзнание в трите нисши царства.

Както е известно, петте природни царства, намиращи се на еволюционната дъга, са следните: минерално, растително, животинско, човешко и духовно царство. Всяко от тях въплъщава някакъв тип съзнание и работата на Йерархията е да развие тези типове до съвършенство чрез регулиране на кармата, посредничество на сила и осигуряване на подходящи условия. Известна представа за тази работа може да се добие, ако накратко бъдат посочени различните аспекти на съзнание, които предстои да се развият в различните царства.

В минералното царство работата на Йерархията е насочена към развитие на различаващи и селективни функции. Обща характеристика на материята е наличието у нея на активност от някакъв вид и когато тя се насочи към изграждане на дори и най-елементарни форми, неизбежно се проявява и способността за различаване. Този факт широко се признава от учените и ги доближава до заключенията на Божествената Мъдрост.

В растителното царство към тази различаваща способност се добавя и реакцията на сетивността, а зачатъчното състояние на втория божествен аспект може да се наблюдава точно както при минералното царство може да бъде почувствано подобно рудиментарно [22] отражение на третия аспект на активността.

В животинското царство тези зачатъчни активности и усещания получават развитие и вече могат да се наблюдават симптоми (ако ни е позволен един толкова неточен израз) на първия аспект – на зародишна воля и цел; макар да го наричаме наследствен инстинкт, той фактически се проявява като цел в природата.

Елена Блаватска мъдро отбеляза, че човекът е макрокосмос за по-нисшите царства, защото техните три линии на развитие се синтезират и достигат в него пълната си реализация. Човек наистина е разум и интелект в действено и възхитително проявление; той е любов и мъдрост в начално състояние, доколкото те все още са само цел на неговия стремеж; той носи онази ембрионна, динамична, посветителна воля, която ще достигне пълното си развитие след влизането му в петото царство.

В петото царство на развитие е подложено съзнанието на групата, търсещо израз в пълния разцвет на качеството любов-мъдрост. Човек просто повтаря на тази по-висока дъга от спиралата работата на трите нисши царства, доколкото в човешкото царство той ярко проявява третия аспект – този на активното познание. В петото царство се навлиза при първото посвещение; то обхваща периода от време, когато човек постига първите пет посвещения и работи като Учител, или като част от Йерархията; именно тук любовта-мъдрост (или вторият аспект) достига своето съвършенство. При шестото и седмото посвещения засява първият аспект (този на волята) и адептът става нещо повече от Учител на Състраданието и Повелител на Любовта. Той навлиза в по-висш тип съзнание от това на групата и става Богосъзнателен. Великата воля (или цел) на Логоса става и негова.

Създаването на условия за развитие на различните атрибути на божествеността и грижата за покълване семената на себесъзнанието във всички същества – това е [23] работата на онези Същества, Които са достигнали и влезли в петото царство и са взели там Своето решение за величава саможертва, което ги обрича да останат в планетната схема и да съдействат за изпълнение замисъла на Планетарния Логос на физически план.

3. Да бъде проводник за волята на Планетарния Логос.

Йерархията действа като проводник за волята на Планетарния Логос (а чрез него и на Слънчевия Логос) към човечеството и към девите [devas], или ангелите. Като всяка друга планетна схема, така и нашата образува център в Логоичното тяло и изразява някаква форма на енергия или сила. Всеки такъв център демонстрира специфичния си тип сила по три начина и така универсално привежда трите си аспекта в проявление. Едно от най-важните разбирания, до което достига влезлият в петото царство, е осъзнаването на онзи особен тип сила, която нашият Планетарен Логос възплъщава. Мъдрият ученик внимателно ще обмисли това твърдение, защото то крие ключ за разбирането на много от това, което днес става в света. Тайната на синтеза беше забравена, затова световните проблеми ще се решат и земният ритъм ще бъде стабилизирани едва когато хората отново си върнат знанието (притежавано в по-ранните цикли, но милостиво отнето им по времето на Атлантида) за типа енергия, която нашата схема ще демонстрира. Това все още не може да стане, защото въпросното знание крие опасност, а сегашната раса като цяло не е групово съзнателна и не може да се вярва, че ще го прилага като работи, мисли, планира и действа в интерес на групата. Човекът все още е твърде егоистичен, но това не бива да ни обезсърчава; груповото съзнание вече е нещо повече от откъслечна идея – братството и признаването на неговите задължения започва да [24] пронизва съзнанието на хората навсякъде по света. Това е работата на Йерархията на Светлината – да покаже на хората истинското значение на братството и да поощрява в тях отклик към този идеал, скрит дълбоко както в индивида, така и в човечеството като цяло.

4. Да даде пример на човечеството.

Четвъртият основен факт, който трябва да бъде осъзнат, е че тази Йерархия е съставена от Същества, Които са победили материята и са достигнали целта, преминавайки през същите тези етапи, над които човекът се труди в сегашното си битие. Тези духовни личности, тези адепти и Учители, са се борили и воювали за победа и господство над физическия план, съпротивлявали са се на миазмите [вредните изпарения – бел. ред.], на мрака, на опасностите, тревогите, скърбите и болките на ежедневното съществуване. Те са изминали крачка по крачка пътя на страданията, усвоили са всеки опит, преодолели са всякакви трудности и са победили. Тези Старши Братя на човечеството всички до един са преминали през разпятието на личностния си “АЗ” и са познали онова съвършено отричане,

което в наши дни е участ на всеки стремящ се. Няма нито едно мъчение, нито една раздираща жертва, нито един Скръбен Път [Via Dolorosa – бел. ред.], който да не Им се е наложило да преживеят в Своето време, и всичко това обуславя правото Им да служат, както и силата на Техния зов. Познавайки квинтесенцията [дълбоката същност – бел. ред.] на болката, знаейки дълбочината на греха и страданието, Те отлично разбират нуждите на всеки индивид. В същото време фактът на Тяхното освобождение, постигнато чрез болка, наказание и страдание, както и разбирането Им, че свободата изисква жертване на формата чрез пречистващ огън, са достатъчни да Им дадат непоколебимост и сила да упорстват (дори когато изглежда, че формата е претърпяла достатъчно страдания), както и любов, която триумфира над всички препятствия и временни неуспехи [25], защото е основана върху търпението и опита. Тези Старши Братя на човечеството се характеризират с: неизтощима **любов**, насочена винаги към доброто на групата; със **знание**, натрупано в течение на хиляди животи, през които Те са извървели своя път от дъното на битието до сегашното им място близо до върха на еволюцията; с **опитност**, която се корени в самото време и в многообразието от лични реакции и взаимодействия; със **смелост** – резултат от този опит и плод на вековни стремежи, неуспехи и нови устреми, – която неотклонно ги е водила към триумфа, предоставян сега от Тях служба на човечеството; с **цел**, просветлена и разумна, която сътрудничи, като се настройва към групата и йерархичния замисъл и така влиза в съгласие с целта на Планетарния Логос; и накрая – Те се отличават с познание за **могъществото на звука**. Гореизложеното служи за основа на твърдението, че всички истински окултисти се отличават с характерните черти на знанието, динамичната воля, смелостта и мълчанието – **“Да знае, да иска, да се осмелява и да бъде безмълвен”**. С отличното си познаване на Промисъла и имайки ясно, просветлено виждане, Те могат непоколебимо и неотклонно да вливат Своята воля във великото творене чрез могъществото на звука. Това Им позволява да мълчат там, където обикновеният човек би говорил, и да говорят тогава, когато той би мълчал.

Когато тези четири факта бъдат осъзнати от хората и се утвърдят като безспорни истини в съзнанието на расата, едва тогава можем да очакваме завръщането на онзи цикъл на мир, спокойствие и справедливост, който е предречен във всички световни Писания. Носейки изцеление на крилата си, ще изгрее тогава Слънцето на Праведността, и спокойствие (надминаващо всяка сегашна представа) ще се възцари в сърцата на хората. [26]

Доколкото въпросът за дейността на окултната Йерархия се разглежда в книга, предназначена за широката публика, много неща ще трябва да останат недоизказани. Обикновеният човек проявява интерес и любопитството му по отношение на тези Личности расте, но хората още не са готови за нещо повече от една най-обща информация. Онези, които вървят по пътя на търсенето на обективната истината, ще получат повече информация едва след като сами извършат необходимата работа и проучвания. Изследването се поощрява и умствената нагласа, която тази книга надяваме се ще събуди у читателя, може да бъде обобщена в следните думи: **тези твърдения звучат интересно и може би са истина**.

Всички религии, вкл. и Християнската, дават признаци, които изглежда потвърждават тези идеи. Тогава нека ги приемем като

работеща хипотеза за кулминацията на човешката еволюция и стремежа към постигане на съвършенство. Нека търсим истината като факт в нашето собствено съзнание. Всяка религиозна вяра обещава, че онзи, който търси неотклонно, ще постигне своята цел; в такъв случай – да търсим! Ако търсейки открием, че тези твърдения са само въображаеми сънища, че от тях няма полза и че ни водят към тъмата, все пак времето ни няма да е загубено, защото вече ще знаем в коя посока да не търсим. Ако обаче започнат да идват потвърждения и светлината става все по-ясна, тогава нека продължаваме упорито, докато се зазори и светлината, струяща в тъмнината, освети сърцето и ума ни. Тогава търсещият ще се пробуди за разбирането, че тенденцията на еволюцията е да го изведе до разширение на съзнанието и до просветление, и че постижението на посветителния процес и влизането в петото царство не е налудничав химера или фантазия, а установена истина в съзнанието. До това всеки трябва да достигне сам. Онези, [27] които знаят, могат да посочат факта, но получената и формулирана наготово истина или теория не са повече от потвърждаващ знак. Всяка душа трябва сама да се убеди и да открие истината дълбоко в себе си, помнейки че Царството Божие е вътре и че само разбраните в индивидуалното съзнание истини имат реална стойност. Всъщност, тази книга говори за неща, които мнозина знаят и са потвърдили в себе си като неоспорими истини; така интелигентният читател получава възможността и отговорността да реши за себе си дали това изложение е погрешно или истинно. [28]

ГЛАВА IV

ОСНОВАВАНЕ НА ЙЕРАРХИЯТА

Появяването ѝ на планетата

Тази книга няма за цел да описва стъпките, довели до основаване на Йерархията на планетата, нито да разглежда условията, предхождащи идването на тези велики Същества. Това можем да научим от други окултни книги, достъпни за Запада, и от Свещените Ръкописи на Изтока. За нашите цели е достатъчно да споменем, че в средата на Лемурийската епоха (т. е. преди около 18 млн. години), става едно велико събитие, чиято значимост, освен всичко друго, се изразява и в следните резултати: Планетарният Логос на нашата земна схема, един от Седемте Духа пред престола, приема физическо въплъщение и под формата на Санат Кумара, Предвечния, или Повелителя на Света, се спуска до тази плътна физическа планета и оттогава остава тук заедно с нас. Поради изключително чистата Си природа и тъй като (от човешка гледна точка) е относително безгрешен и следователно не откликва на нищо, идващо от плътния физически план, Той не може да приеме плътно физическо тяло като нашите и Му се налага да функционира в Своето етерно тяло. Той е най-великият от всички Аватари, или Месии, защото е пряко отражение на това велико Същество, Което живее, диша и функционира чрез всички еволюции на планетата, държейки ги в своята аура, или магнетична сфера на влияние. В Него ние живеем, движим се и съществуваме и никой от нас не може да излезе извън радиуса на Неговата аура. Той – Великата Жертва, се е отказал от славата на висшите сфери и в името на [29] еволюиращите човешки синове е взел физическа форма, подобна на човешката. Той е Безмълвният Наблюдател по отношение на сегашното ни човечество, макар че всъщност самият Планетарен Логос на Своя по-висок план на съзнание и функциониране, е истинският Мълчалив Наблюдател на планетната схема. Това би могло да се каже и така: Повелителят на Света, Единният Посветител, заема същото място по отношение на Планетарния Логос, каквото физическото проявление на един Учител заема спрямо собствената му Монада на монаден план. И в двата случая междинното състояние на съзнанието (на Егото, или на Висшия “АЗ”) е изместено и това, което ние виждаме и опознаваме е **прякото** себе-създадено проявление на самия чист дух. Оттук и жертвата. Трябва да помним, че в случая със Санат Кумара съществува огромна разлика в степента на съвършенство, защото Неговата еволюционна точка е толкова над тази на адептите, колкото тяхната е изпреварила животинския човек. Тази тема ще бъде доразвита в следващия раздел на нашето изложение.

Заедно с Предвечния е пристигнала и група от високоразвити Същности (принадлежащи към Неговата индивидуална кармична

група), както и някои Същества, които са проявление на троичната природа на Планетарния Логос. Образно казано, Те въплъщават силите, излъчвани от центровете в главата, сърцето и гърлото, и са дошли заедно със Санат Кумара, за да формират фокусните точки на планетната сила и да подпомогнат великия план за себесъзнателно разгръщане на целия живот. Техните места постепенно биват попълвани от човешки синове, достигнали необходимата степен на свършенство; засега обаче на това условие отговаря много малка част от земното човечество. Сегашните участници във вътрешната група около Повелителя на Света първоначално са били избрани измежду: а) постигналите посвещение в лунната верига (еволюционен цикъл, [30] предхождащ нашия); б) дошлите от други планетни схеми чрез някои астрологически детерминирани потоци от слънчева енергия; в) представителите на нашето човечество, които бързо еволюират и вече изпълняват всички служби, разположени под централната езотерична група от Шестимата, Които (заедно с Повелителя на Света) формират сърцевината на йерархичното усилие.

Прекият резултат

Резултатът от идването Им преди милиони години беше изумителен и следствията продължават да се чувстват; обобщено те се изразяват в това, че Планетарният Логос (на собствения Му план) получи възможност да приложи по-пряк метод за постигане на желаните резултати за изпълнение на Своя Промисъл. Както е известно, планетната схема – с нейния плътен глобус и вътрешния ѝ по-фин глобус – е за Планетарния Логос същото, което са физическото и тънките тела за човека. Следователно, спускането във въплъщение на Санат Кумара може да се разглежда като аналогия на успешното овладяване на себесъзнателния контрол, който Егото на човешкото същество придобива над своите проводници, когато бъде достигнато необходимото еволюционно ниво. Казано е, че в главата на всеки човек съществуват седем центъра на сила, които (бидейки свързани с другите центрове на тялото) осигуряват разпространението и циркулацията на Егоичната сила – така се осъществява планът. Санат Кумара с шестимата други Кумари заема подобна позиция. Тези централни Седмина съответстват на ролята, която седемте центъра на главата имат спрямо цялото тяло. Те са направляващи фактори и проводници на енергията, силата, целта и волята на Планетарния Логос на неговото собствено ниво. Този планетен (главов) център работи пряко чрез сърдечния и гърления центрове и така контролира всички останали центрове. Това се дава за илюстрация на връзката на Йерархията с Нейния планетен източник, както и на близката аналогия между методите за функциониране на Планетарния Логос и на човека (разглеждан като микрокосмос).

Третото природно царство – животинското, достигна сравнително високо еволюционно стъпало и животинският човек завладя земята; той беше същество с мощно физическо тяло, координирано астрално тяло (или тяло на сетивността и чувствата) и зачатъчен ум, който някой ден би могъл да формира ядрото на менталното тяло. Оставен сам на себе си за дълги еони от време, животинският човек би могъл накрая да се издигне над животинското и да навлезе в човешкото царство, ставайки себесъзнателно, активно и разумно

същество, но колко бавен щеше да бъде този процес можем да се убедим, ако изучим бушмените в Южна Африка, ведасите на Цейлон и косматите айнуси.

Решението на Планетарния Логос да приеме физически носител доведе до изключителна стимулация на еволюционния процес. Неговото възплъщение и приложените от Него методи за разпространение на сила постигнаха в ускорен времеви цикъл това, което иначе би станало невъобразимо бавно. Зародишът на разум у животинския човек беше силно стимулиран. Четворният по-нисш човек, разглеждан като:

- а) физическо тяло в неговото двойно качество – етерно и плътно;
- б) виталност, жизнена сила, или прана;
- в) астрално, или емоционално тяло;

г) и зародишен ум, беше координиран и стимулиран и стана подходящо обиталище за онези себесъзнаващи се същества – духовни триади, отражение на духовната воля, интуиция, или мъдрост, и висш ум, – които дълго време бяха чакали за подходящо вместилище. Така се появи четвъртото, или човешкото царство, [32] и себесъзнаващата се, рационална единица – човекът, започна своята кариера.

Друг резултат от идването на Йерархията беше подобното, макар и по-малко осъзнато развитие във всички останали царства на природата. В минералното царство, например, някои от минералите или елементите получиха допълнителна стимулация и станаха “радиоактивни”; загадъчни химически промени настъпиха и в растителното царство. Това улесни прехвърлянето на мостове между растителното и животинското царство, също както радиоактивността на минералите прокарва мост над бездната между минералното и растителното царство. С времето учените ще разберат, че всяко природно царство е свързано със следващото и че единиците му преминават в него, когато станат радиоактивни. За нашите цели обаче не е необходимо да навлизаме в тези детайли. Загатването е достатъчно за всеки, който има очи да вижда и интуиция да разбира значението на термините, които често се превръщат в пречка, ако отчитаме само чисто материалното им значение.

В Лемурийските времена, след великото слизание на духовните Същности на земята, планираната от Тях работа беше систематизирана; функциите и задълженията бяха разпределени и еволюционният процес във всички области на природата беше взет под съзнателното и мъдро ръководство на това изначално Братство. Йерархията на Братята на Светлината още съществува и работата ѝ неотклонно продължава. Нейните членове съществуват физически в плътни тела, каквито използват много от Учителите, или в етерни тела, каквито заемат по-извисените помощници и Повелителят на Света. За хората е полезно да помнят, че Те са във физическо съществуване тук, върху тази планета заедно с нас, за да контролират нейните съдбини, да насочват делата ѝ и да водят всички нейни еволюции към пълното съвършенство. [33]

Централната обител на тази Йерархия е Шамбала, център в пустинята Гоби, наречен в древните книги “Белия остров”. Тя съществува в етерна материя и когато човешката раса развие етерно виждане, мястото ѝ ще бъде разпознато и реалността – приета. Това виждане е в процес на бързо развитие (както в частност може да се заключи от съобщенията на вестниците и текущата литература), но Шамбала ще бъде едно от последните свещени етерни места, които трябва да се разкрият, защото Тя съществува в материята на втория етер. Някои от носещите физически тела Учители живеят в Хималаите, в уединено място, наречено Шигатсе, далеч от хорските пътища, но мнозинството от Учителите са пръснати из целия свят, обитавайки различни места и нации. Неразпознати и неизвестни, Те формират всеки на своето място фокусна точка за енергията на Повелителя на Света и служат за обкръжаващата ги среда като разпространители на Божията любов и мъдрост.

Отваряне Вратата на Посвещението

Невъзможно е да се докоснем до историята на Йерархията през многовековната ѝ дейност, без да споменем някои открояващи се събития и резултати. Дълго време след нейното основаване, работата вървеше бавно и обезкуражаващо. Хилядолетията идваха и си отиваха и различни раси от хора се появяваха и изчезваха от земята преди да стане възможно да се възложи на еволюиращите човешки синове да пристъпят към първата посветителна степен. В средата обаче на четвъртата коренна раса – Атлантската, стана събитие, което наложи смяна или корекция в метода на Йерархията. Някои от нейните членове бяха извикани за по-висша дейност на друго място в слънчевата система и това по [34] необходимост въвлече в нея известен брой високоеволюирали единици от човешкото семейство. За да може новото попълнение да заеме подходящите места, нисшите членове на Йерархията бяха придвижени с едно ниво нагоре, освобождавайки някои от по-ниските постове. Така, Съветът [Съвещателната Палата] при Повелителя на Света прие следните три решения:

1. Да затвори вратата, през която животинският човек минаваше в човешкото царство, изключвайки за известно време възможността Монади от по-висок план да си присвояват тела. Това ограничи числеността на четвъртото (човешкото) царство до тогавашните му размери.

2. Да отвори друга врата и да позволи на онези членове на човешкото семейство, които следват необходимата дисциплина и правят съответното изключително усилие, да влязат в петото (духовното) царство. Това дава възможност редиците на Йерархията да бъдат попълвани от най-еволюираните представители на земното човечество. Тази врата е наречена “Портал на Посвещението” и остава отворена при същите условия, установени от Повелителя на Света в Атлантските времена. Тези условия ще бъдат изложени в последната глава на книгата. Вратата между човешкото и животинското царство ще бъде отново отворена през следващия голям цикъл, или “кръг” (както се казва в някои книги), но това сега не ни интересува, тъй като дотогава предстоят няколко милиона години.

3. Да прокара ясна разграничителна линия между двете сили – между материята и духа; присъщата двойственост на всичко проявено беше подчертана, за да се научат хората как да се освобождават от ограниченията на четвъртото (човешкото) царство и да преминават в петото (духовното). Проблемът за доброто и злото, светлината и мрака, правилното и погрешното, беше формулиран единствено в полза на човечеството, за да му се даде възможност да отхвърли [35] оковаващите духа вериги и да постигне духовно освобождение. Този проблем не съществува в царствата под човешкото, нито в онези над него. Човек трябва да усвоява чрез опит и болка факта за двойствеността на всичко съществуващо. Приел този урок, той избира сферата на напълно съзнателния духовен аспект на божествеността и се учи да се центрира в него. Когато постигне това освобождение, той разбира се открива, че всичко е единно и че материята и духът са в единство, доколкото всичко съществува в съзнанието на Планетарния Логос и в по-широк смисъл – в съзнанието на Слънчевия Логос.

Така Йерархията успешно се възползва от главното преимущество на човешкия ум – от неговата разграничителна способност, за да даде възможност на човечеството да достигне своята цел чрез съпоставяне на двойките противоположности и да намери пътя си назад към извора, откъдето е дошло.

Това решение доведе до голямата борба, която разцепи Атлантската цивилизация и кулминира в разрушението, наречено потоп, за което се споменава във всички световни Писания. Силите на светлината и тези на мрака се изправиха едни срещу други и всичко това – за да се помогне на човечеството. Тази борба продължава и Световната война, през която неотдавна преминахме, беше неин рецидив. Всяка от воюващите сили обособи две основни групи: от една страна – на борците за идеала, за висшите човешки представи; а от друга – на воюващите за увеличаване на материалните си и егоистични предимства. В борбата между тези влиятелни идеалисти и материалисти бяха въввлечени мнозина, които се биеха сляпо и без разбиране, подчинени на расовата карма и общите беди.

Тези три решения на Йерархията оказаха и ще продължават да оказват дълбоко влияние върху човечеството. Желаният резултат се постига – бързото ускорение на [36] еволюционния процес и изключително дълбокото въздействие върху ума на човека вече стават очевидни.

Тук вероятно трябва да поясним, че като членове на Йерархията действат и много същества, наричани ангели в Християнството и деви [devas] на Изток. Те са минали през човешкия етап на развитие много отдавна и сега се трудят в редиците на една голяма (паралелна на човешката) еволюция, наречена дева-еволюция. Сред другите фактори, тя включва и строителите на обективната планета, както и силите, които създават (чрез тези строители) всички познати и непознати форми. Следователно девите, които сътрудничат на Йерархичното усилие, се занимават с аспекта на формата, докато другите членове на Йерархията се грижат за развитието на съзнанието вътре във формите. [37]

ГЛАВА V

ТРИТЕ ОТДЕЛА НА ЙЕРАРХИЯТА

Разглеждайки темата за основаването на Йерархията на земята, ние посочихме как тя е възникнала и бегло споменахме някои кризисни моменти, които продължават да влияят върху съвременните земни процеси. По отношение обаче на дейността и целите на отделните ѝ членове, ние не можем да изложим конкретни факти, нито да посочим в детайли кои са били активните личности през хилядолетното съществуване на Йерархията.

Много велики Същества с планетен, слънчев или космичен произход са ни оказвали Своята помощ и са обитавали за известно време нашата планета. Благодарение на протичащата чрез Тях енергия и на дълбоката си мъдрост и опит, Те са стимулирали земната еволюция и значително са съдействали за постигане целите на Планетарния Логос. Заминавайки си впоследствие, Те са отстъпвали функциите си на онези членове на Йерархията, които са били готови да преминават специфично обучение и разширение на съзнанието. Местата на тези адепти и Учители на свой ред са били попълвани от посветени, което осигурявало постоянна възможност за учениците и по-високо еволюираните мъже и жени да преминават в редовете на Йерархията. По този начин е била установена практика на постоянна циркулация на нов живот и кръв и възможност за влизане на онези, които принадлежат към даден специфичен период или епоха.

Някои от великите личности през последните периоди са известни на историята като Шри Шанкарачария, Виаса, [38] Мохамед, Иисус от Назарет и Кришна, вкл. по-скромните посветени като Павел от Тарсус, Лютер и някои светили на европейската история. Тези мъже и жени винаги са били борци за целите на расата, създатели на благоприятни групови условия и двигатели на по-нататъшната човешка еволюция. Понякога те се проявяват като благотворни сили, носещи мир и благоденствие. Много по-често обаче те идват като представители на разрушението, взривяващи старите форми на религия и управление с цел животът в бързо кристализиращата форма да се освободи и да си изгради нов и по-добър носител.

Много от гореказаното е добре известно, тъй като е разяснявано в различни окултни книги. Все пак внимателното и мъдро излагане на натрупаните факти и свързването им с това, което може да е ново за някои ученици, съдейства за вярното синтезно долавяне на великия Промисъл и мъдрото универсално осмисляне на дейността на тази голяма група от свободни души, които в пълно себеотрицание стоят безмълвни зад световната панорама. Прилагайки мощта на своята воля, силата на медитациите си, мъдростта на плано-

вете и научното познаване на енергията, с която разполагат, Те управляват силовите потоци и контролират онези строители на формите, които създават всичко видимо и невидимо, подвижно и неподвижно в сферата на творението в трите свята. Всичко това, удвоено от огромната им опитност, ги прави подходящи проводници и разпределители за енергията на Планетарния Логос.

Както казахме, начело на всички процеси (контролирайки всяка единица и ръководейки цялата еволюция) стои ЦАРЯТ, Повелителят на Света, Санат Кумара, Младостта на Безкрайните Лета и Първоизточникът на Волята (проявена като Любов) на Планетарния Логос. В качеството на съветници Му сътрудничат три Личности, [39] наречени Буди на Действието [Pratyeka Buddhas]. Те Четиримата са олицетворение на активната, познаваща и любяща воля и отразяват пълния разцвет на разума (постигнат в някоя по-ранна слънчева система), към който сега човечеството се стреми и за чието усъвършенстване работи. Те започват да овладяват познанието и любовта още в предходните цикли на тази система и от гледна точка на обикновеното човешко същество Те са олицетворение на съвършената любов и разум, макар че видени през призмата на това Съществуване, Което включва цялата планетна схема в тялото Си на проявление, Техният аспект на любов е все още в процес на развитие, а волята Им – в зачатъчно състояние. Друга слънчева система ще стане свидетел на пълния разцвет на волята, както аспектът на любовта ще получи зрелост в тази.

До Повелителя на Света (но езотерично оттеглени) стоят още трима Кумари, Които попълват седмичността на планетното проявление. Тяхната работа за нас по необходимост остава скрита. Тримата екзотерични Буди (или Кумари) са съвкупност от активността, или планетната енергия, а тримата езотерични Кумари въплъщават онези типове енергии, които още не са напълно проявени на нашата планета. Всеки от тези шест Кумари е отражение и разпределящ фактор на енергията и силата на един от шестте други Планетарни Логоси – на шестте духа пред Трона. В нашата схема само Санат Кумара е самоосигуряващ се и себедостатъчен, бидейки физическо въплъщение на един от Планетарните Логоси – на кой точно не ни е позволено да кажем, тъй като това е една от тайните на посвещението. През всеки от Тях протича жизнената сила на един от шестте лъча, като Тяхната дейност и позиции обобщено могат да се представят по следния начин:

1. Всеки от Тях въплъщава един от шестте типа енергии, а Повелителят на Света синтезира и олицетворява съвършения седми тип – нашия планетен тип енергия. [40]

2. Всеки от Тях се отличава с един от шестте цвята, а Повелителят на Света отразява цялостния планетен цвят, чиито съставлящи са другите шест.

3. Те съдействат не само за разпределянето на сила, но и за преминаване в нашата планетна схема на Егота от други планетни схеми, стремящи се към земен опит.

4. Всеки от тях е в пряка връзка с една или друга от свещените планети.

5. В зависимост от астрологичните условия и от въртенето на планетното колело на живота, един или друг от тези Кумари влиза в активност. Тримата Буди на Действието се сменят от време на време и стават екзотерични или езотерични според необходимостта. Само ЦАРЯТ остава неотклонно и бдително в активно физическо въплъщение.

Наред с тези главни Ръководители, в Съвета [Съвещателната Палата] на Шамбала съществува и група от четири Същества, Които представляват на нашата планета четиримата Махараджи (Повелители на Кармата) от слънчевата система. Сега Те са заети конкретно с еволюцията на човешкото царство и отговарят за:

1. Разпределението на кармата (или човешката съдба), доколкото тя въздейства върху индивидите, а оттам и върху групите.

2. Воденето и подреждането на акашовите записи. Те отговарят за Архивните Зали, или за “воденето на Книгата”, както се казва в Библията; в Християнството Те са известни като записващи ангели. [41]

3. Участието в слънчевите съвещания. Само Те имат право по време на световния цикъл да минават отвъд “предела” на планетната схема и да участват в съвещанията на Слънчевия Логос. Така Те буквално стават планетни посредници, представители на нашия Планетарен Логос и на всичко, което се отнася до Него в по-голямата схема, от която Той е само частица.

В помощ на тези кармични Повелители действа голяма група от посветени и деви, които се грижат за правилното регулиране на:

а) Световната карма,

б) Расовата карма,

в) Националната карма,

г) Груповата карма,

д) Индивидуалната карма.

Те отговарят пред Планетарния Логос за правилното функциониране на всички онези сили и строителни фактори, които въвличат съответните Егота върху различни лъчи в подходящото време и епоха.

Читателят има ограничен достъп до всички тези групи, тъй като с тях могат да контактуват само получилите трето или по-високо посвещение.

Останалият състав на Йерархията се разделя на три главни и четири допълнителни групи, всяка от които (както виждаме от приложената схема) е ръководена от един от тримата Велики Повелители.

Работата на Ману

Ману (наречен още Вайвасвата Ману) ръководи първата група и е Ману на петата коренна раса. Той [42] е идеалният човек или мислител и формира типа на нашата арийска раса, насочвайки нейните съдбини от самата ѝ поява, т. е. от около 100 000 години. Както другите Ману са идвали и са си отивали, така и Неговото място в относително близко бъдеще ще бъде заето от друг, а Той ще премине на друга работа от по-висше естество. Един друг Ману, който е прототипът на четвъртата коренна раса и чиито център на влияние е в Китай, работи в близко сътрудничество с Вайвасвата Ману. Той е вторият Ману на четвъртата коренна раса и е заел мястото на предишния Ману по време на последните етапи от разрушението на Атлантида. Той е останал, за да ускори развитието на четвъртия расов тип и да предизвика окончателното му изчезване. Периодите на служене на различните Ману се припокриват, но на земята днес не е останал представител на третата коренна раса. Вайвасвата Ману има обител в Хималаите и е събрал в Шигатсе някои от пряко свързаните с арийските дела в Индия, Европа и Америка Учители, както и Тези, които след време ще се посветят на идващата шеста коренна раса. Плановите се изготвят с векове напред, енергийните центрове се формират хилядолетия преди необходимостта от тях да стане очевидна и мъдрото предвиждащо знание на тези Божествени Хора не оставя нищо на случайността; всичко се движи в определени цикли, съгласно правилата и законите и в рамките на кармичните ограничения.

Работата на Ману е свързана главно с управлението, с провеждането на планетарната политика, с утвърждаването, развитието и изчезването на расовите типове и форми. Възложено Му е да провежда волята и целта на Планетарния Логос и познавайки непосредствената цел на еволюционния цикъл, който трябва да ръководи, Той работи, за да превърне желаното в свършен факт. Ману действа в по-близко сътрудничество с девите-строители, отколкото Неговия Брат – Христос, защото пряко отговаря за [43] установяването на расовия тип, за отделянето на групите, от които той ще се развие, и за управлението на силите, които движат земната кора и водят до издигане или потъване на континентите. Той има също така отношение към насочването умовете на държавниците, така че управлението на расата да продължава в желаната посока и да поражда благоприятни условия за разцвета на всеки специфичен тип. Работа от подобен характер сега може да се наблюдава в Северна Америка и Австралия.

Протичащата през Него енергия се излъчва от център, разположен в главата на Планетарния Логос, но за да стигне до Ману, тя преминава през мозъка на Санат Кумара, Който фокусира в себе си цялата планетна енергия. Той работи чрез средствата на динамичната медитация, провеждана в главовия Му център, и постига въздействие чрез ясното осъзнаване на това, което трябва да бъде извършено, чрез силата да визуализира предстоящите стъпки, както и чрез способността да препредава съзидателните и разрушителните енергии към Своите помощници. И всичко това се постига чрез мощта на произнесения звук.

Работата на Световния Учител – Христос

Световният Учител ръководи втората група. Той е онова Велико Същество, Коего християните наричат Христос, на Изток е славен като Бодхисатва, или Повелителя Майтрейя, а набожните мюсюлмани Го очакват под името Иман Мадхи. Ръководейки съдбините на живота от около 600 години пр. н. е., Той се появи сред хората и Неговото пришествие се очаква отново. Това е Великият Повелител на Любовта и Състраданието, точно както неговият предшественик – Буда, беше Повелител на Мъдростта [44]. През Него протича енергията на втория аспект, излъчвана от сърдечния център на Планетарния Логос и минаваща през сърцето на Санат Кумара. Той въздейства чрез медитация, центрирана в сърцето, и е Световният Учител, Който ръководи другите Учители и Ангелите. Нему е поверено да насочва духовните съдбини на човечеството и да разбужда у всяко човешко същество разбирането, че е дете на Бога и син на Всевишния.

Ману е зает със създаване на типове и формите, чрез които съзнанието еволюира и набира опит (правейки по този начин съществуването възможно в най-дълбокия смисъл на думата), а Световният Учител има за задача да насочва това вътрешно съзнание към неговия жизнен или духовен аспект, като го енергизира вътре във формите, за да може след време формата да бъде отхвърлена и освободеният дух да се завърне там, откъдето е дошъл. Откакто (според фактологично доста неточната библейска история) е напуснал видимия свят, Той остава редом с човешките синове, тъй като никога не си е отивал фактически, а само привидно; във физическо тяло, живеещ в Хималаите и действащ в близко сътрудничество с двамата Си велики Братя – Ману и Махачохан, Той може да бъде открит само от тези, които имат ключа. Всеки ден Той излива благословията Си над света, а в часовете на залеза стои под големия бор в градината Си с протегнати нагоре ръце, благославяйки всички истински и настойчиво стремящи се. Той познава всички търсещи и макар те често да не осъзнават това, излъчваната от Него светлина стимулира тяхното желание, разпалва искрата на борещия се живот и подкрепя стремящите се докато настъпи онзи знаменателен ден, когато те се изправят лице в лице с Единния, Който “възнесяйки се” (окултно казано), издига всички хора към Себе си като Посветител в свещените мистерии. [45]

Работата на Повелителя на Цивилизацията – Махачохан

Начело на третата група стои Махачохан. Той я ръководи по-дълго от двамата Си Братя и може да изпълнява тези функции в течение на няколко коренни раси, като олицетворява съвкупността на познавателния аспект. Сегашният Махачохан все пак е различен от първия, Който е ръководел този отдел след основаването на Йерархията в Лемурийската епоха – тогава въпросната функция е изпълнявал един от Кумарите, или Повелителите на Пламъка, Който са влезли във въплъщение заедно със Санат Кумара. Нашият Махачохан е заел поста си по време на втората подраса на Атлантската коренна раса. Той е достигнал адепство на Лунната верига и именно с Негова помощ мнозина от днешните по-напреднали хора получиха въплъщение в средата на Атлантската коренна раса. Кармичната връзка с Него беше една от предпоставките това да стане възможно.

Неговата дейност цели укрепване и засилване на връзката между духа и материята, между живота и формата, между “АЗ”-а и

“неАЗ”-а, в резултат на което се появява т. нар. цивилизация. Той управлява силите на природата и до голяма степен е източник на електрическата енергия, която сега познаваме. Като отражение на третия, или творческия аспект, енергията идва до Него от гърления център на Планетарния Логос, и именно Той прилага различни методи и средства, за да направи работата на своите Братя възможна. Техните планове и желания се съгласуват с Него и Той препредава инструкциите към много от девите-посредници.

Ето как Волята, Любовта и Познанието са представени от тези трима велики Повелители; “АЗ”-ът, “неАЗ”-ът и връзката между тях е синтезирана в единството на проявлението; управлението на расата, религията и цивилизацията формират съгласувано цяло; физическото проявление, аспектът на любовта или желанието, и умът [46] на Планетарния Логос влизат в обективност. Между тези три Личности съществува най-близко сътрудничество и единство и всяко движение, замисъл или събитие присъстват в Тяхното обединено предвиждащо знание. Те поддържат ежедневен контакт с Повелителя на Света в Шамбала и цялото управление на събитията е поверено в ръцете Им, както и в тези на Ману на четвъртата коренна раса. Световният Учител е в служба и на двете (на четвъртата и на петата) коренни раси.

Всеки Глава на тези три отдела ръководи и по няколко помощни служби, като отделът на Махачохан е разделен на пет сектора с цел да поеме четирите по-ниски аспекта на Йерархичното управление.

Под ръководството на Ману работят регентите на различните световни отделения. Така например Учителят Юпитер (най-възрастният сред Учителите, Които сега работят за човечеството във физическо тяло) е регент на Индия, а Учителят Ракоци – на Европа и Америка. Тук трябва да припомним, че макар Учителят Р да е на седми лъч и следователно се числи към енергийния отдел на Махачохан, в йерархичната си дейност Той може временно да служи и под ръководството на Ману. Тези регенти държат в ръцете си юздите на управлението на цели континенти и нации и ръководят, макар и неизвестни, техните съдбини. Те влияят на земните държавници и ръководители като ги вдъхновяват; изливат менталната Си енергия над управляващите слоеве и постигат желаните резултати винаги, когато мислещите хора проявяват сътрудничество и открита интуиция.

Световният Учител ръководи съдбата на големите религии чрез група от Учители и посветени, Които насочват дейността на различните школи на мислене. Така например, Учителят Иисус е вдъхновител и ръководител на Християнските Църкви навсякъде по света [47], и макар че е адепт по шести лъч в отдела на Махачохан, сега работи под ръководството на Христос за благо на Християнството. Другите Учители изпълняват подобни функции по отношение на великите източни религии и различните западни мислителни школи.

В отдела на Махачохан (с неговите пет сектора) работят много Учители, Които са свързани с дева-еволюцията и с аспекта на познанието у човека. Тяхното подразделяне съответства на четирите по-малки лъчи на атрибута:

1. Лъча на хармонията или красотата;
2. Лъча на конкретната наука или знание;
3. Лъча на предаността или абстрактния идеализъм;
4. Лъча на церемониалния закон или магия;

точно както Главите на трите отдела олицетворяват трите главни лъча на:

- I. Волята или мощта;
- II. Любовта или мъдростта;
- III. Активното познание или приспособимостта.

Синтезираните от Махачохан четири лъча или атрибута на ума, заедно с третия лъч на познанието, формират в своята съвкупност петия принцип на ума, или манаса. [48]

ГЛАВА VI

ЛОЖАТА НА УЧИТЕЛИТЕ

Нейните отдели

След като разгледахме висшите длъжности в Йерархията на планетата, сега ще се занимаем с т. нар. две отделения, в които са групирани останалите Учители. Те фактически формират две Ложи в рамките на общото тяло:

- а) Ложа, включваща посветени с над пето посвещение, плюс група от деви (или ангели);
- б) Синя Ложа, съставена от всички посветени с трето, четвърто и пето посвещение.

Под тях се разполага голяма група посветени с първо и второ посвещение, а после следват многобройните ученици от различните степени, които се разглеждат като присъединени към Ложата, без обаче да са нейни действителни членове. Последни се нареждат подложените на изпитание, които се надяват да достигнат такова присъединяване чрез енергични усилия.

От друга гледна точка, членовете на Ложата могат да бъдат представени в седем групи, всяка от които отговаря на отделен тип от седморната планетна енергия, излъчвана от Планетарния Логос. Първо бе посочено троичното деление, тъй като винаги в еволюцията имаме главна троица (проявена чрез трите отдела), следвана от седемте, изразени отново чрез тройна диференциация и седмичност. Учащите трябва да помнят, че даваното тук описание се отнася до работата на Йерархията във връзка с четвъртото (човешкото) царство [51] и посочва само онези Учители, които работят конкретно с човечеството. Ако разглеждаме дева-еволюцията, цялата градация и съподчиненост би била различна.

Все пак, някои аспекти от йерархичната работа оказват влияние и върху животинското царство; тази дейност изисква участието на същества, работници и адепти, абсолютно различни от служещите на четвъртото (човешкото) царство. Затова учениците трябва добре да помнят, че даваните детайли са относителни и че работата и съставът на Йерархията са безкрайно по-важни и велики, отколкото може да изглежда при повърхностно четене на тези страници. Тук ние разглеждаме онова, което е тяхна първостепенна задача, защото в служенето на човешкото царство могат да се открият проявите на трите аспекта на божествеността; все пак всички отдели са взаимосвързани и работата прогресира като синтезно **цяло**.

Работниците, или адептите, посветили се на човешката еволюция, са 63 (ако броим и тримата велики Повелители), което прави

необходимите за работата девет пъти по седем; 49 от Тях работят екзотерично, а 14 – езотерично, тъй като се занимават повече със субективното проявление. Малко са Учителите, чиито имена са известни публично, нито пък е разумно в много от случаите да се разкрива кои са Те, къде живеят и каква е специфичната Им сфера на действие. Много малко от тях (в резултат на груповата карма и на готовността Им за саможертва) са се изявявали в обществото през последните 100 години, което ни позволява конкретно за тях да дадем известна информация. Мнозина наши съвременници, които не принадлежат към никоя конкретна мислителна школа, знаят за Тяхното съществуване; разбирането, че великите Личности (които те познават) се трудят, обединени от [52] един велик стремеж, може да подтикне тези истински знаещи да популяризират своето знание и така да потвърдят безспорната реалност на йерархичната дейност. Някои окултни школи и теософски течения претендират, че са единственото хранилище на Техните учения и единственият обект на йерархичните усилия, с което явно недооценяват и ограничават дейността на Учителите и издигат твърдения, които времето и събитията няма да потвърдят. Безспорно, адептите често работят чрез такива групи от мислители и отделят голяма част от Своите усилия за работа с подобни организации, но все пак Те имат ученици и последователи във всички сфери и работят чрез много структури и с различни аспекти на ученията. Сега по целия свят се прераждат (въплътяват) ученици на тези Учители с единственото намерение да съдействат за разпространение на истината чрез различните църкви, науки и философии, като предизвикват в самите организации разширение, увеличение и при необходимост – разпадане, което иначе би било невъзможно. Добре е окултните ученици да осмислят тези факти и да развиват способността си да откриват йерархичната вибрация, дори когато тя се проявява чрез посредничеството на ученици в най-неочаквани места и групи.

Когато говорим за дейността на Учителите, провеждана чрез Техните ученици, трябва да знаем, че всички школи на мисълта, които са подхранвани от енергията на Ложата, са били основани от ученик или група ученици и върху тях (а не върху Учителя) пада отговорността за резултатите и за последващата карма. Процедурният метод се състои приблизително в следното: Учителят посочва на ученика целта, обозрима за най-близкия малък цикъл, и му подсказва какво развитие на нещата би било желателно. Работа на ученика е да избере най-добрия [53] метод за постигане на желаните резултати и да състави плана си така, че целта да стане достижима. После той привежда в действие своя проект, основава дружество или организация и разпространява нужното учение. Нему обаче се пада отговорността да избере правилно сътрудниците си, да възложи работата на най-подходящите и да облече учението в адекватна форма. Всичко, което прави Учителят, е да наблюдава с интерес и симпатия усилията и стремежа, доколкото е жив първоначалният висок идеал и опитът е движен от чист алтруизъм. Учителят не трябва да бъде обвиняван, ако ученикът покаже липса на проникателност при избора на сътрудници или когато са налице очевидни доказателства, че той не е в състояние да представя адекватно истината. Ако ученикът работи добре и дейността се развива в желаната посока, Учителят ще продължи да излива благослова Си върху това начинание. В случай обаче, че ученикът се провали или неговите последователи отстъпят от първоначалния импулс и започнат да раз-

пространяват някакъв тип заблуди, Учителят (оставайки изпълнен с любов, симпатия и съчувствие) ще оттегли благословията и енергията Си и така ще прекрати стимулацията на онова, което е по-добре да отмре. Формите идват и си отиват и причастността на Учителя и Неговата благословия се изливат по един или друг канал; работата може да продължава чрез различни посредници, но жизнената сила винаги си пробива път, разрушавайки неадекватните форми и използвайки онези, които отговарят на пряката необходимост.

Някои Учители и Тяхната работа

В първата голяма група, ръководена от Ману, влизат Учителят Юпитер и Учителят Мориа. И двамата имат над пето посвещение, а Учителят Юпитер, Който е също и регент на Индия, е смятан от всички Учители в Ложата за най-стария сред Тях. Той обитава Нилгерските планини (Южна Индия) и не е от Учителите, които приемат обикновени обучаеми, защото сред учениците Му се числят само високи посветени и мнозина от другите Учители. В Неговите ръце са поверени юздите за управление на Индия, вкл. голяма част от северната ѝ граница. Той е зает с трудната задача да изведе Индия от сегашния ѝ хаос и смут и да съдейства за сплотяване на различните ѝ народности в траен синтез.

Учителят Мориа [Moгуа], Който е един от най-известните източни адепти и има сред учениците Си много европейци и американци, е раджпутски Принц и от десетилетия играе авторитетна роля в индийските дела. Той работи в тясно сътрудничество с Ману и ще поеме Неговите функции в шестата коренна раса. Той, както и неговият Брат – Учителят К Х, живее в Шигатсе (в Хималаите) и е добре познат на жителите на това затънтено селище. Той е висок мъж с величествена осанка, с черна коса, брада и очи, и би могъл да изглежда суров, ако не беше изражението на очите Му. Той и неговият Брат – Учителят К Х, работят почти като едно цяло; Те се трудят така от много столетия и ще продължават и в бъдеще, защото на Учителя К Х предстои да поеме функциите на Световния Учител, когато при идването на шестата коренна раса Той оваканти поста Си, за да премине към по-висша дейност. Обителите на двамата Учители са разположени близо една до друга и голяма част от времето си Те прекарват в тясно взаимодействие. Тъй като Учителят М е на първи Лъч (на Волята, или Мощта), Неговата работа до голяма степен е свързана с изпълнение на плановете на сегашния Ману. Той е Вдъхновител на държавните дейци по света и управлява силите чрез Махачохан, като създава благоприятни условия за ускоряване на човешката еволюция. Високопоставените длъжностни лица на нациите, [55] които притежават прозорливост и интернационален идеал, се намират на физически план под Неговото влияние. С Него сътрудничат някои от великите деви на менталния план и три големи групи ангели Му помагат на ментални нива във връзка с по-нисшите деви, които оживотворяват мисъл-формите и така поддържат активни идеалите на Водачите на расата в полза на цялото човечество.

Учителят М ръководи голям брой ученици и работи с много организации от езотеричен и окултен тип, както и чрез различните световни политики и държавници.

Учителят Куут Хюми [Koot Humi], Който също е много известен на Запад и има много ученици навсякъде, произхожда от Кашмир, макар че семейството му идва от Индия. Той е посветен от висока степен и е на втори Лъч (на Любовта-Мъдрост). Мъж с благородна осанка, висок, но малко по-строен от Учителя М, Той има светло лице, златисто кафява коса и брада и очи с удивително дълбок син цвят, през които сякаш се лее мъдростта и любовта на вековете. Той има обширен опит и образование, като първоначално е учил в един от Британските университети и говори свободно английски. Чете много и за всичко и цялата текуща литература на различните езици намира пътя си към Неговата обител в Хималаите. Неговите усилия са насочени предимно към съживяването на някои от великите философски течения и същевременно проявява интерес към много филантропски организации. Работата Му е да стимулира проявлението на любовта, скрита в сърцата на всички хора, и да пробужда в съзнанието на расата разбирането за братството като велик фундаментален факт.

В наши дни Учителят М, Учителят К Х и Учителят Иисус са силно заинтересовани [56] от работата по обединяването (доколкото това е възможно) на източното и западното мислене, така че великите източни религии и по-късно развитата Християнска вяра с всичките ѝ разклонения да могат взаимно да се дообогатяват. Така, нека се надяваме, в крайна сметка ще възникне една велика универсална Църква.

Учителят Иисус, Който е фокусна точка за енергията, течаща през различните Християнски църкви, сега е в сирийско тяло и обитава някъде в Свещената Земя. Той пътува много и прекарва голяма част от времето си в Европа. Работи повече с масите, отколкото с отделните личности, макар че около Него се събират и голям брой ученици. Той е представител на шести Лъч (на Предаността или Абстрактния Идеализъм) и Неговите ученици често се отличават с фанатизма и предаността, проявявани от мъчениците в първите векове на Християнството. Той самият има по-скоро военна осанка и е човек на желязната воля, ред и дисциплина. Висок и суховат е, с издължено слабо лице, с черна коса, блед и с пронизителни сини очи. Възложена Му е задача с изключителна важност, свързана с извеждането на западното мислене от сегашното му състояние на смут и неговото насочване към мирните води на увереността и знанието, както и със създаване на условия в Европа и Америка за бъдещето идване на Световния Учител. Той е добре известен от библейската история, тъй като вече е идвал като Иисус [Joshua], сина на Нан, появява се пак като Иисус по времето на Ездра, и взима третото Си посвещение отново като Иисус (според книгата на Захария). От Евангелието Той е известен с двете Си велики саможертви: първата – че е предоставил тялото Си на Христос, и втората – за Неговото велико себеотричане, свързано с четвъртото посвещение. Взима [57] пето посвещение като Аполоний Тиански и става Учител на Мъдростта. Оттогава работи с Християнската църква и подхранва зародиша на истинския духовен живот, който може да бъде открит у много от членовете на секти, и се старае да неутрализира (доколкото е възможно) недостатъците и грешките на различните свещеници и теолози. Той е изключително Велик Лидер, Пълководец и мъдър Деятел, Който тясно сътрудничи с Христос в църковните дела, като Го освобождава от много грижи и действа при необходимост като Негов

представител. Никой не познава така добре проблемите на Запада, никой не е така близо до хората, които са приели най-доброто от Християнството, и никой по-добре от Него не чувства нуждите на настоящия момент. Някои високопоставени прелати от Англиканската и Католическата Църква са Негови мъдри помощници.

Учителят Джуал Кхул [Djwhal Khul], или Учителят Д К, както често Го наричат, е друг адепт от втори Лъч на Любовта-Мъдрост. Той последен сред Учителите е приел пето посвещение през 1875 г. и заема същото тяло, в което е бил тогава. Повечето от другите Учители са взели пето посвещение, докато са били в по-раншни тела. Джуал Кхул е тибетец и Неговото тяло не е младо. Той е много предан на Учителя К Х и живее в малък дом недалеч от високата обител на Учителя. Поради желанието Му да служи и да прави всичко необходимо за делото, е наречен “Вестител на Учителите”. Той е високообразован и знае за лъчите и за планетните Йерархии на слънчевата система повече от всеки друг. Помага на лекуващите и съдейства (неизвестен и невидим) на търсещите истината в големите световни лаборатории и на всички, посветили се на лечението и утешаването на света, както и на големите филантропски движения [55], такива като Червения Кръст и др. Той се занимава с учениците на други Учители, способни да се ползват от Неговите инструкции, и за последните 10 години е облекчил Учителя М и Учителя К Х, като е поел голяма част от преподавателската Им работа, обучавайки за известно време Техни ученици и последователи. Работи активно с определени групи на девите-лечители от етерния план, които Му сътрудничат при лечението на някои физически болести на човечеството. Именно Той е продиктувал значителна част от **“Тайната Доктрина”** и е показал на Е. П. Блаватска много от изображенията и голяма част от информацията, които могат да се открият в този фундаментален труд.

Специално ангажиран с развитието на расата в Европа и с менталното израстване в Америка и Австралия е Учителят Ракоци. Той е унгарец и живее в Карпатите. В миналото е бил известна фигура в Унгарския дворец и сведения за Него могат да се открият в старите исторически книги. Той е бил особено популярен като граф Сент Жермен, а преди това съответно като Роджър Бейкър и Франсис Бейкър. Интересно е да се отбележи, че докато Учителят Ракоци е бил зает с европейските дела на вътрешен план, Неговото име (като Франсис Бейкър) е било замесено в публичната полемика “Бейкър – Шекспир”. Учителят Р е по-скоро нисък, суховат мъж, със заострена черна брада и мека тъмна коса; в сравнение с горепосочените Учители Той приема по-малко обучаеми и сега ръководи на Запад (в тясна връзка с Учителя Иларион) група ученици от трети Лъч. Учителят Р е на седми Лъч, т. е. на Церемониалната магия или Реда, и работи главно чрез езотерични ритуали и церемонии, като е живо [59] заинтересован от резултатите, постигнати чрез церемониите на Свободните Масони, както и на различните братства и Църквите по целия свят. Сега Той работи в Америка и Европа като главен координатор за провеждане на плановете на изпълнителния съвет на Ложата, където често Го наричат “Графа”. Някои от Учителите формират около тримата Повелители вътрешна група и често се срещат в рамките на Съвета.

На петия Лъч – този на Конкретното Знание или Наука – се намира Учителят Иларион, Който в предишно прераждане е известен

като Павел от Тарсус. Той е от о. Крит, но прекарва голяма част от времето Си в Египет. Именно Учителят И даде на света окултния трактат “Светлина по пътя” и работата Му е от голям интерес за публиката в това кризисно време, защото Той работи с развиващите интуицията си и контролира големите движения, които се опитват да разкъсат булото, разделящо видимия и невидимия свят. Неговата енергия протича през верните Му последователи и стимулира навсякъде групи за психични изследвания и именно Той (отново чрез учениците Си) беше инициатор на спиритуалното движение. Държейки под наблюдение всички, които са развили психичност от по-висок порядък, Той подпомага развитието на техните сили за доброто на групата, а чрез връзката Си с някои деви от астралния план работи за разкриване пред търсещите истината на онзи субективен свят, който лежи зад грубата вещественост.

Сравнително малко може да бъде съобщено за двамата Английски Учители. Нито един от Тях няма ученици в смисъла, в който Учителят К Х или Учителят М имат. Единият от Тях, Който живее във Великобритания, ръководи съдбините на англосаксонската раса и работи върху плановете за нейното бъдещо развитие и еволюция. Той подкрепя, трансформира и насочва работническото движение в целия свят [60] и заедно с това стимулира сегашният демократичен подем. Независимо от смута на демокрацията и от настъпилата бъркотия и хаос, израства едно бъдещо състояние на света, в което ключова нота ще бъде сътрудничеството, а не съперничеството, разпределението, а не централизацията.

Ще споменем накратко и Учителя Серапис, Когото често наричат “Египтянина”. Той е Учител от четвърти Лъч и мощно енергизира големите световни движения в областта на изкуството, музиката, живописата и драматургията. Той отделя голяма част от времето Си за дева-еволюцията (или ангелската еволюция), така че с нейна помощ да стане възможно великото откровение в света на музиката и живописата, което непосредствено предстои. Повече за Него не може да се разкаже, нито да бъде съобщено местожителството Му.

Учителят П работи под ръководството на Учителя Р в Северна Америка. Именно на Него е възложено да работи езотерично с различните ментални науки – такива като “Християнската Наука” и “Новата Мисъл”, доколкото Ложата се опитва да подскаже чрез тях истината за съществуването на невидимата реалност и за съзидателната сила на ума. Този Учител има ирландско тяло и работи по четвърти Лъч, но местожителството Му не може да бъде съобщено. Той пое върху Себе си голяма част от работата на Учителя Серапис, когато последният насочи усилията Си към дева-еволюцията.

Сегашната Им дейност

Тук вероятно ще е добре да споменем някои факти относно Учителите и Тяхната сегашна и бъдеща дейност.

Първо, става дума за работата по обучението на Техните ученици и последователи, за да станат те способни за съдействие в рамките на две велики събития: а) [61] при идването към средата или края на века на Световния Учител; б) при полагане основите на

новата шеста подраса и преустройството на сегашните световни условия. Доколкото сега сме в петата подраса на петата коренна раса, натискът на работата върху контролираните от Махачохан пет лъча на ума е много голям. Учителите носят изключително тежък товар и голяма част от преподавателската Им дейност е преотстъпена на други посветени и напреднали ученици, като някои Учители от първи и втори Лъч временно са поели ученици от отдела на Махачохан.

Второ, има се предвид широкомащабната подготовка на света за пришествието на Световния Учитель и създаването на необходимите условия за появата на Учителите сред хората, която мнозина от Тях ще предприемат към края на столетието. Сред Учителите сега се подготвя специална група за конкретното извършване на тази работа. Учителят М, Учителят К Х и Учителят Иисус ще бъдат пряко свързани с този процес към края на века. Ще участват и други Учители, но имената и служенето на посочените трима ще станат известни на хората, доколкото това е възможно. Други двама Учители от седмия (церемониалния) Лъч работят под ръководството на Учителя Р и имат за задача да наблюдават развитието на някои сфери на дейност през следващите 15 години. С увереност може да се твърди, че преди появата на Христос нещата ще бъдат така подготвени, че начело на всяка голяма организация ще стои Учитель или посветен с трето посвещение. Посветени или Учители ще ръководят и някои от големите окултни групи, Свободните Масони и големите разклонения на Църквата, и ще бъдат представители на великите нации. [62] Този план на Учителите върви с пълен ход и всички Техни усилия са насочени към неговото успешно осъществяване. Навсякъде Те събират тези, които по някакъв начин показват готовност да откликнат на високата нота, стараяйки се да усилят тяхната вибрация и да ги подготвят така, че тези хора да могат да бъдат полезни по време на идването на Христос. Велик е денят на благоприятната възможност, защото когато това време дойде (с огромната сила на вибрацията, която ще трябва да понесат човешките синове), тези, които сега извършват необходимата работа, ще могат да направят голямата стъпка напред и ще минат през портала на посвещението. [63]

ГЛАВА VII

ПЪТЯТ НА ИЗПИТАНИЯТА

Подготовка за посвещение

Пътят на Испитанията предхожда Пътя на Посвещението или Светостта и бележи този период от живота на човека, когато той застава определено на страната на еволюционните сили и се заема с изграждането на своя характер. Човек се взема в ръце и започва да формира липсващите му качества, като усърдно се стреми да постави личността си под контрол. Той съзнателно изгражда причинното си тяло, попълва всички празноти в него и се стреми да го направи подходящо обиталище за Христовия принцип. Твърде интересна е аналогията между преднаталния период в развитието на човешкото същество и фазите на утвърждаване на вътрешния дух. Тя може да бъде представена по следния начин:

1. Зачатието съответства на индивидуализацията.
2. Деветмесечната бременност отговаря на колелото на живота.
3. Раждането е аналог на първото посвещение.

Пътят на Испитанията съответства на късния период на бременността, на вграждането на Христовото начало в сърцето на бебето. При първото посвещение това бебе започва своето странстване по Пътя. Първото посвещение е само началото. Била е изградена някаква структура на правилен живот, мислене и поведение, която ние наричаме характер. Сега тя трябва да бъде оживотворена и заселена. Текерей [Thackeray] добре е описал този процес на изграждане със следните често цитирани думи: [64]

“Сееш мисъл и жънеш действие; сееш действие и жънеш навик; сееш навик и жънеш характер; сееш характер и жънеш съдба.”

Безсмъртната съдба на всеки от нас е да постигне съзнание за висшия “АЗ”, а впоследствие и за Божествения Дух. Когато формата е готова и Соломоновият храм е изграден в каменоломната на личностния живот, тогава Христовият живот влиза и славата на Повелителя осеня храма. Формата започва да вибрира. В това е разликата между чистата теория и превръщането ѝ в част от себе си. Някой може да има съвършена външност, но да му липсва живот. Животът може да бъде моделиран по божествено подобие и да се получи отлично копие, но да му липсва вътрешният Христов принцип. Зародишът е налице, но е в спящо състояние. И когато той бива разбуден и доведен до раждане, тогава първото посвещение е постигнато.

Вървейки по Пътя на Изпитанията, човек се научава принципно да познава себе си, да открива слабостите си и да ги преодолява. Отначало го учат как да работи като невидим помагач и това често заема няколко живота. По-късно, когато покаже напредък, той може да бъде насочен към по-специална дейност. Усвоявайки основите на Божествената Мъдрост, човек достига финалните степени в Двореца на Учението. Той е наблюдаван от Учител и за подготовката му се грижи един от учениците на този Учител, или ако е многообещаващ – някой посветен.

Класовете с приетите ученици и с тези, които са на изпитание, са водени от посветени от първа и втора степен всяка нощ между 22 и 05 часа навсякъде по света, така че да се осигури непрекъснатост на обучението. Събирането става в Двореца на Учението и методите са почти същите, както в големите университети – лекции, експериментална работа, изпити и [65] постепенно придвижване нагоре, ако тестовете бъдат издържани. Известен брой Егота, намиращи се по Пътя на Изпитанията, посещават отдел, аналогичен на гимназия; други са взели матура и са приети в университет. Обучението завършва с получаване на посвещение и новопосветеният влиза в Палата на Мъдростта.

Напредналите Егота и тези с духовна насоченост, които се приближават към Пътя на Изпитанията, са инструктирани от ученици, но понякога големи класове са водени и от посветени. Тяхната работа е по-елементарна, макар и окултна от светска гледна точка, тъй като те са обучавани (под наблюдение) да бъдат невидими помагачи. По правило невидимите помагачи се избират измежду напредналите Егота. Онези, които са много напреднали, както и встъпилите по Пътя на Изпитанията и близки до посвещението, често вършат това, което може да се опише като работа в рамките на отдела, където те формират групи от помощници към Членовете на Йерархията.

Методи на обучение

Три отдела ръководят и бдят над трите сфери на човешкото развитие.

Първо: Обучението има за цел да укрепва дисциплината на живота, формирането на характера, развитието на микрокосмоса според космичните замисли. Човек се учи да познава себе си; той започва да се разглежда като сложно и завършено цяло, като точно миниатюрно копие на външния свят. Изучавайки законите на собственото си същество, човек стига до разбирането за “АЗ”-а и за основните закони на системата.

Второ: Наставленията се дават като към макрокосмос, с цел разширяване на разбирането за процесите в Космоса. Човек получава информация за природните царства, за управляващите ги закони и как те се проявяват във всички царства [66] и на всички планове. Той натрупва богат запас от общо знание и когато стигне до предела му, човек бива посрещнат от онези, които го водят към енциклопедичното знание. Когато е постигнал целта, човек може да не знае за всяко отделно нещо, което трябва да се познава в трите свята, но

ще му е известен начинът и пътят за неговото научаване – източниците на знание и резервоарите от информация са в ръцете му. Един Учител може по всяко време да открие всичко по всяка тема, без ни най-малко затруднение.

Трето: Дават се разяснения по т. нар. **синтез**. Тази информация е достъпна само при координираност на интуитивния проводник. Това е окултно разбиране за закона на гравитацията, или привличането (основен закон на тази втора слънчева система) с всичките му естествени последици. Ученикът осмисля значението на окултното сцепление и на онова вътрешно единство, което поддържа системата като еднородна единица. Главната част от това обучение се дава след третото посвещение, но началото се поставя значително по-рано.

Учители и ученици

Учениците и напредналите Егота по Пътя на Изпитанията получават сега обучение с две конкретни цели:

а) Да се провери тяхната пригодност за специалната работа, която им предстои в бъдеще, като характерът на тази дейност е известен само на Водачите на расата. Оценява се умението им да живеят в общност, с оглед подходящите да бъдат привлечени в колонията на шестата подраса. Проверява се и способността им да работят в различни направления (често неразбираеми за нас сега), които обаче с напредване на времето ще стават утвърдени методи на развитие. Учителите се интересуват от онези индивиди, у които интуицията е достигнала еволюционна точка, показателна за началото на координацията на будхичния [67] носител, или (за да бъдем точни) е достигнала състояние, при което молекулите на седмия подплан на будхичния план стават видими в аурата на Егото. Когато това е постигнато, Те могат да продължат с доверие работата по обучението, знаейки, че преподаваните факти ще бъдат разбрани.

б) Сега обучение се дава на особена група хора, които са дошли във въплъщение в този критичен период от световната история. Те идват почти едновременно по целия свят, за да работят **за свързване на двата плана – физическия и астралния, чрез етерния**.

Това твърдение заслужава дълбок размисъл, защото загатва за работата, която мнозина от по-младото поколение са дошли да извършат. За подобно свързване на двата плана са необходими хора, които са поляризирани в менталните си тела (или ако не са поляризирани там, поне да са добре оформени и балансирани), така че да могат безопасно и разумно да извършват такъв тип дейност. Търсят се най-вече хора, в чиито носители може да бъде открита известна част от атомичната материя на подплана, което позволява да се прокара пряка връзка между висшето и низшето през атомичното сечение на причинното тяло. Никак не е лесно да се опише този процес с думи, но диаграмата на стр. 27 от книгата на Ани Безант “Изучаване на съзнанието” може да се окаже полезна за изясняване на някои смущаващи въпроси.

Обсъждайки темата за Учителите и Техните ученици, ние трябва да разберем две неща:

Първо, че Йерархията не допуска напразна загуба на енергия, защото съблюдава закона за икономията. Всеки разход на сила от страна на Наставника или Учителя се прави след мъдро предвиждане и разграничаване. Както не възлагаме на университетски преподаватели да обучават начинаещи, така и самите Учители не работят индивидуално с хората, докато те не достигнат определено еволюционно ниво и не станат способни да се ползват от Техните напътствия. [68]

Второ, трябва добре да се помни, че всеки от нас е разпознаван по яркостта на светлината му. Това е окултен факт. Колкото по-фина е материята, формираща нашите тела, толкова по-ярко ще сияе вътрешната ни светлина. Светлината е вибрация и нейното измерване показва достигнатата от учениците еволюционна степен. Нищо не може да спре прогреса на човека, който се стреми към пречистване на своите проводници. Вътрешната му светлина ще блести все по-ярко в хода на пречистващия процес, докато накрая атомичната материя стане преобладаваща и славата на вътрешния човек засияе в цялото си величие. Ние всички сме оценявани и степенувани (така да се каже) според силата на светлината, скоростта на вибрацията, чистотата на тона и яркостта на цвета. Кой ще бъде наш Учитель зависи именно от тази степенуваща оценка. Тайната се крие в сходството на вибрациите. Много често ни е казвано, че ако искаме достатъчно силно, Учителят ще се появи. Ако формираме вярна вибрация и се настройваме към точния ключ, нищо не ще ни попречи да намерим Учителя.

Групите от Егота се формират:

1. Според техния лъч;
2. Съгласно техния подлъч;
3. Според честотата на вибрацията им.

За целите на класифицирането те се групират:

1. Като Егота, съгласно егоичния лъч;
2. Като личности, според подлъча, който управлява личността.

Всички те са класифицирани по степени и са водени на отчет. Учителите имат Архивни Зали със система за подреждане в нива и степени (неразбираема за нас поради гигантския обхват и неимоверната ѝ сложност), които служат за хранилища на тези карти. За тях се грижи Чоханът на Лъча, като всеки лъч има свой набор от карти, разделени по секции – съответно за въплътените, развъплътените и съвършените Егота, – които на свой ред попадат под грижите на по-нискостоящи пазители. Повелителите на Липика (с Тяхната голяма група от помагачи) са най-честите ползватели на тези карти. Много развъплътени Егота, чакащи инкарнация или току-що напуснали земята, посвещават времето си в небесата, за да помагат в тази важна дейност. Въпросните Архивни Зали се намират предимно в най-ниските нива на менталния план и в най-високите равнища на астралните сфери, което ги прави леснодостъпни и най-пълноценно

използваеми.

Посветените получават обучение пряко от Учителите или от някои големи деви, или ангели. Това става обикновено през нощта в малки класове или индивидуално (ако случаят изисква това) в личния кабинет на Учителя. Даденият метод се прилага за посветени във въплъщение или във вътрешните планове. Ако са на причинни (каузални) нива, те получават напътствия по всяко необходимо време пряко от Учителя към Егото, намиращо се в причинните сфери.

Учениците са обучавани на групи в ашрама на Учителя, или ако са въплътени – в класна стая през нощта. Наред с тези редовни събирания, с цел да получи пряк инструктаж от Учителя или поради някаква особена причина, ученикът може да бъде извикан в кабинета на Учителя за личен разговор. Това се случва, когато Учителят иска да види ученика, за да му изкаже похвала, предупреждение или да прецени дали посвещението е желателно. Главната част от обучението на ученика е поверено в ръцете на някой посветен или по-напреднал ученик, който наблюдава своя младши брат, отговорен е пред Учителя за неговия напредък и редовно докладва за развитието му. Кармата е главният арбитър на този тип отношения.

Сега, предвид острата световна необходимост, се прилага малко по-различна политика. Някои ученици получават интензивно обучение от Учители [70], Които досега не са приемали ученици. Тежестта на работата, падаща върху приемащите Учители, е толкова голяма, че Те поверяват някои от най-обещаващите Си ученици на други Учители, като ги събират за кратко време в малки групи. Този експеримент цели интензифициране на обучението и подлагане на ученици, а не на посветени, на честата и силна вибрация на Учителя. Макар и рискован, ако опитът се окаже успешен, той ще открие пътища за оказване на по-действена помощ за расата.

ГЛАВА VIII

УЧЕНИЧЕСТВО

Описание на ученика

Ученик е този, който освен всичко друго, е дал обет:

- а) Да служи на човечеството;
- б) Да съдейства за изпълнение плана на Великите, както го разбира и по най-добрия възможен за него начин;
- в) Да развива силата на Егото и да разширява съзнанието си, докато започне да функционира на трите плана в трите свята и в причинното тяло; да следва водачеството на висшия "АЗ", а не диктата на троичното си низше проявление.

Ученик е този, който започва да разбира груповата работа и да измества центъра на активност от себе си (като ос, около която се върти всичко) към груповия интерес.

Ученик е този, който осъзнава както относителната незначителност на всяка единица съзнание, така и нейната огромна важност. Неговият усет за пропорция е балансиран и той разглежда нещата обективно; вижда хората такива, каквито са; самоосъзнава се като вътрешно тъждествен и се стреми да прояви дълбоката си същност.

Ученикът разбира жизнената или силовата страна на природата. Формата не привлича вниманието му. Той работи със сила и чрез сила; опознава себе си като силов (енергиен) център вътре в по-голям силов център и разбира отговорността си [72] за насочване на енергията, която минава през него към каналите, чрез които носи полза на групата.

Ученикът знае, че (в по-голяма или по-малка степен) той е преден пост на съзнанието на Учителя и Го разглежда:

- а) Като негово собствено егоично съзнание;
- б) Като център на групата и като фактор, който оживотворява частите ѝ и ги сплотява в еднородно цяло.

Ученик е този, който премества съзнанието си от личностното към безличностното и в преходния стадий изтърпява по необходимост много трудности и страдания. Те възникват, защото:

- а) Низшият "Аз" на ученика се бунтува срещу трансмутацията;

б) Най-близкото обкръжение на човека – приятели или семейство, въстават срещу растящата му безличност. Те не желаят да се отъждествяват с него в жизнената сфера и се дистанцират там, където са засегнати желанията и интересите им. Законът обаче е неумолим и само в същностния живот на душата може да бъде познато истинското единство. Откритието за същността на формата е съпроводено с много мъка за ученика, но пътят в крайна сметка води до свършеното единение.

Ученик е този, който осъзнава своята отговорност към всички единици, попадащи под неговото влияние. Това е отговорност за сътрудничество с плана на тяхната еволюция, изискваща от него да разширява съзнанието им и да ги учи на разликата между реалното и нереалното, между живота и формата. Това той прави най-лесно като проявява в собствения си живот всичко, което е негова цел, обект и център на съзнание. [73]

Работата, която трябва да бъде извършена

Ученикът следователно се стреми към:

Чувствителен отклик спрямо вибрацията на Учителя.

Практическа, а не само теоретична чистота на живота.

Свобода от безпокойство. Не забравяйте, че тревожността се корени в личността и е показател за липсата на безстрастие и силната готовност за отклик спрямо вибрациите на нисшите светове.

Изпълнение на дълга. Тази точка включва безстрастно изпълнение на всички задължения и съответно внимание към кармичните дългове. Специално ударение (за всички ученици) трябва да се поставя върху ценността на безстрастието. Разполагайки с развит ум, съвременните ученици не страдат от недостиг на разграничителна способност, но липсата на безстрастие се среща много често. Трябва да се постигне състояние на съзнанието, при което да е налице устойчив баланс, без доминиране на болката или удоволствието, които са изместени от радост и блаженство. Това трябва добре да се разбере, защото е абсолютно наложително да проявяваме по-голям стремеж към безстрастие.

Изучаване на Кама-манасното тяло (тялото на желанието-ум). Това е наистина необходимо, защото то по много причини е най-важното тяло в слънчевата система, доколкото разглеждаме човешкото същество в трите свята. В следващата система менталният носител на себесъзнателните единици ще заеме място, аналогично на това, което физическото тяло е имало в предишната слънчева система.

Освен това, той трябва да работи научно върху изграждането на физическото си тяло. Това означава да се стреми при всяко въплъщение да формира тяло, което да му служи като все по-добър проводник на силата. Затова няма нищо непрактично в даването на

информация за посвещенията, както може би някои си мислят. Няма такъв час на деня, [74] когато тази цел да не може да бъде видяна и работата по подготовката – прекратена. Едно от най-великите средства за практическо развитие, дадено в ръцете на средните и напредналите хора, е инструментът на РЕЧТА. Онзи, който подбира думите си, говори с алтруистична цел и разпространява енергията на Любовта чрез езика, прави бързо началните стъпки в своята подготовка за посвещение. Речта е най-окултното проявление в битието; тя е средство за съзидание и проводник на сила. Сдържаността по отношение на думите (езотерически разбрано) води до съхраняване на силата. Заедно с това, любовта на слънчевата система – т. е. силата, която предпазва, укрепва и стимулира – се разпространява чрез употребата на правилно подбрани и изречени думи. Само онзи, който разбира тези два аспекта на речта, получава правото да застане пред Посветителя и да извлече от това Присъствие известни звуци и тайни, доверени му след като е дал обет за мълчание.

Ученикът трябва да умее да запазва равновесие пред лицето на злото. Той се учи да мълчи пред страданията на света, тъй като няма време за губене в безполезна жалба и показна скръб, а е призван да облекчава бремето на света и да работи, без да прарасва енергията си в приказки. Той обаче трябва и да говори, когато е необходимо да изрази подкрепа, като използва езика за конструктивни цели. Ученикът е готов да изразява силата на любовта на света, така че тя да тече през него натам, където ще служи най-добре за облекчаване на товара и снемане на бремето; той знае, че в хода на човешката еволюция любовта между половете с нейните проявления ще бъде издигната на по-висок план. Тогава с помощта на произнесена дума, а не чрез изразяване на физически план (както е сега), ще дойде разбирането за истинската любов, обединяваща всички, които са единни в служенето и стремежите си. Тогава любовта между човешките единици ще приеме формата на [75] произнесената реч за целите на съзиданието на всички планове, а енергията, която сега у мнозинството намира израз чрез най-ниските (репродуктивни) центрове, ще бъде издигната към гърления център. Това все още е далечен идеал, но дори и сега някои хора са в състояние да го съзрат и да се опитат – чрез обединено служене, любящо сътрудничество и общност в устрема, мисълта и усилията – да му придадат макар и приблизителни очертания и форми.

Групови връзки

Трънлив е пътят на ученика – бодли преграждат всяка негова стъпка и трудности го срещат на всеки завой. Все пак движението по пътя, преодоляването на трудностите, всеотдайната грижа за доброто на групата, съответното внимание към индивидите и тяхното еволюционно развитие – всичко това постепенно ни приближава към целта. Появява се СЛУЖИТЕЛ на расата. Той е такъв, защото няма собствени цели на които да служи, и низшите му обвивки не излъчват вибрации, които могат да го отклонят от избрания път. Той служи, защото познава същността на човека; работейки в продължение на много животи с индивиди и групи, той постепенно е разширявал областта на своите усилия, докато събере около себе си онези единици съзнание, които може да енергизира и чрез които ще реализира плановете на висшестоящите. Такава е крайната цел, но междинните етапи са пълни с трудности за всички, които стоят на

прага на себе-откритието и се готвят на свой ред да се превърнат в Път.

Ето някои практически съвети в тази връзка:

– Изучете внимателно първите три книги на “Бхагават Гита”. Проблемът на Арджуна е общ за всички ученици и решението е винаги едно и също. [76]

– Бъдете готови и наблюдавайте сърцето. Пренасянето на огъня от слънчевия сплит към сърдечния център е съпроводено с много болка. Не е лесно да обичаш (подобно на Великите) с чиста любов, която не изисква нищо в замяна; с безличностна любов, която се радва, ако срещне отклик, но не го търси и обича неотклонно, тихо и дълбоко при всички очевидни отклонения, знаейки, че когато всеки намери своя път към дома, той ще открие, че този дом е място на единението [at-one-ment].

– Бъдете готови за самота. Това е закон. Когато човек се дистанцира от всичко свързано с неговото физическо, астрално и ментално тяло и центрира себе си в Егото, това предизвиква временно разделяне. То трябва да бъде изтърпяно и преодоляно, защото впоследствие то по-тясно ще съедини ученика с всички, които са свързани с него чрез кармата на миналите животи, чрез груповата работа и чрез дейността (която той отначало почти несъзнателно извършва) за събиране около себе си на тези, чрез които по-късно ще работи.

– Отглеждайте щастието, знаейки че депресията, болезненото изследване на мотивите и прекалената чувствителност към критицизма на другите води до състояние, в което ученикът става почти безполезен. Радостта се корени в доверието към вътрешния Бог, в правилната оценка на времето и в отричането от себе си. Приемайте всички потенциални радости като кредит, даден ви за да разпространявате щастието, и не се бунтувайте срещу радостта и удоволствието от служенето, смятайки че в това има нещо нередно. Страданието идва, когато низшият “Аз” се бунтува. Контролирайте този низш “Аз”, отстранете желанието и всичко ще бъде радост.

– Имайте търпение. Издръжливостта е една от характеристиките на Егото. То **постоянства**, защото разглежда себе си като безсмъртно. Личността се обезсърчава, знаейки, че за нея времето е кратко. [77]

С ученика не може да се случи нищо извън плана и когато мотивът и душевният стремеж на сърцето са насочени към осъществяване волята на Учителя и служене на расата, тогава всичко, което се случва, носи семената на следващо постижение и създава условия за предстояща стъпка напред. Това разяснява много неща и може да служи за опора на ученика, когато той спре по пътя си поради замъглено виждане, наличие на вибрация по-ниска от необходимата или ако проникателността му бъде притъпена от миазмите на обстоятелствата на физически план. При мнозина това става в астралното тяло и се базира на стари вибрации, без всъщност да има сериозно основание. Битката трябва да се води за контрол над астралната ситуация, така че сегашните тревоги и безпокойство да прераснат в доверие и покой, а трескавото усилие и взаимодействие да еволюира към спокойствие.

Възможно е да се достигне състояние, където нищо не може да наруши вътрешното спокойствие; където се изпитва покой, надвишаващ всяка представа, защото съзнанието е центрирано в Егото, което самото е мир, бидейки сфера на будхичния живот; където цари равновесие, защото центърът на живота е в Егото, което в същността си е хармония; където господства ненарушим покой, защото божественият Знаещ държи юздите на управлението и не допуска намеса от страна на низшия "Аз"; където се познава самото блаженство, коренящо се не в обстоятелствата на трите свята, а във вътрешното (свободно от "неАз"-а) разбиране на битието, в съществуване, което продължава дори когато времето, пространството и всичко, което те съдържат, изчезне. Това състояние се постига, когато всички илюзии на низшите планове бъдат изпитани, преживени, преодоленни, преобразени и отминати; то остава дори когато малкият свят на човешките стремежи се разпръсне и си отиде, губейки ценността си за нас [78]; и накрая – то е основано върху знанието, че АЗ СЪМ ТОВА.

Такова поведение и опит са присъщи на всички, които упорстват в своите висши стремления, не придават значение на нищо, което ги отклонява от целта, и неуморно следват пътя си независимо от обстоятелствата. Те гледат само напред, вслушвайки се в Гласа на вътрешния Бог, който звучи в тишината на сърцето; краката им твърдо стъпват по пътя, водещ към Портала на Посвещението, а ръцете им са протегнати в помощ на света като целят им живот е подчинен на повика за служене. Тогава всичко, което се случва с тях, е за добро – болестта, благоприятната възможност, успехът и разочарованието, подигравките и интригите на неприятелите, липсата на разбиране от страна на онези, които обичаме – всичко това може да бъде използвано и всичко съществува, за да бъде преобразено. Тази непрекъснатост на визията, на устрема и на вътрешния контакт има за тях по-голяма значимост от всички други неща. Именно към такава непрекъснатост трябва да се стремим въпреки и независимо от обстоятелствата, а не благодарение на тях.

В хода на своето развитие стремящият се не само успява да балансира двойките противоположности, но и постига тайната на разкрилото се сърце на събрата. Той става утвърдена сила в света и се слави като човек, на чието служене може да се разчита. Хората се обръщат към него за съдействие и помощ според вида му на дейност и вибрацията му започва да звучи толкова силно, че става доловима в света на девите, или ангелите. На дадения етап той постига това чрез перото в литературата, чрез словото в преподаването, чрез музиката, рисуването, изкуството. Той стига до човешките сърца по един или друг начин и става помощник и служител на расата. Тук трябва да се споменат още две особености, характерни за тази фаза:

Стремящият се разбира окултната ценност на парите в служенето. Той не иска нищо за себе си [79] с изключение на това, което му позволява да извършва възложената работа, и гледа на парите и на богатата, които те носят, само като на нещо, което може да бъде използвано за общото благо, и като на средство за осъществяване на плановете на Учителя, доколкото може да ги разбере. Окултната значимост на парите е слабо разбрана, въпреки че един от най-важните тестове за напредъка на човека по Пътя на Изпитанията е неговото отношение към парите и боравенето му с това, към което мнозинството се стреми с единствената цел да задоволява желанията

си. Само който не желае нищо за себе си, може да бъде получател на финансовата щедрост и разпределител на вселенските богатства. Във всички останали случаи натрупването на богатство не носи нищо друго, освен грижи, нещастия, тревоги и злоупотреби.

На този етап животът на кандидата става инструмент на разрушението в окултния смисъл на тази дума. Където и да отиде, силата, която тече през него от висшите планове и от вътрешния му Бог, предизвиква необичайни резултати в обкръжението му. Тя стимулира както доброто, така и злото. Лунните Питриси (или малките животи), които формират човешкото тяло, също са стимулирани, активността им расте и мощта им става по-изразена в негативен аспект. Тази закономерност се използва от Онези, Които работят от вътрешната страна за постигане на някои желани резултати. Това е причина и за временните падения на напредналите души. Те не могат да устоят на силата, която се излива върху тях, и стигат до гибел в резултат на временните превъзбуди, които изтощават техните центрове и проводници. Това явление се наблюдава както при отделните индивиди, така и при групите. И обратно, ако Лунните Повелители (или животите на низшия "Аз") са били навреме обуздани и поставени под контрол, тогава въздействието на силите и енергиите се насочва към стимулиране на отклика на физическото съзнание и на централните на главата спрямо егоичния контакт. [80] Така разрушителната доскоро сила става фактор на доброто и на благотворната стимулация и може да бъде използвана от Знаещите, за да води хората към по-нататъшно просветление.

Тези стъпки трябва да бъдат осъществени на всичките три низши плана и в трите тела, при това в съответствие с конкретния им лъч или подлъч. Така протича работата на ученика по обучението и тестването. По този начин той (чрез правилно насочване на енергиите и умно боравене със силовите потоци) бива доведен до Портала на Посвещението и преминава от двореца на Учението в Палата на Мъдростта, където постепенно ще стане "познавач" на силите и на латентната мощ, скрити в собственото му Его и в егоичната му група. Тук силата на егоичната група е на негово разположение, защото той е спечелил доверието, че ще я насочва само в помощ на човечеството; и също тук (след четвъртото посвещение) той става деен сподвижник, комуто се поверява дори част от енергията на Планетарния Логос и така му се дава възможност да изпълнява еволюционните планове на този Логос.

Добре е да напомним, че хората от първи лъч разбират ученичеството главно в смисъл на енергия, сила, или активност, докато тези от втори лъч го разглеждат повече в аспекта на съзнание или посвещение. Оттук и различията в използваната терминология и липсата на взаимно разбиране между мислителите. Би било полезно да представим идеята за ученичеството от гледна точка на различните лъчи, т. е. през призмата на проявеното служене на физически план:

1-ви Лъч	Сила	Енергия	Действие	Окултист
2-ри Лъч	Съзнание	Разширение	Посвещение	Мистик
3-ти Лъч	Адаптация	Развитие	Еволюция	Маг
4-ти Лъч	Вибрация	Отклик	Изражение	Творец
5-ти Лъч	Мислене	Знание	Наука	Учен
6-ти Лъч	Преданост	Абстракция	Идеализъм	Поклонник
7-ми Лъч	Заклинание	Магия	Ритуал	Ритуалист

[81] Не трябва да се забравя, че тук ние говорим само за учениците. По-късно, когато те напреднат, различните еволюционни линии се сближават и се сливат. Всички вече са били магове, доколкото са преминали третия лъч. Проблемът сега е свързан с мистиците и окултистите и с техния краен синтез. Внимателният анализ на казаното ще доведе до разбирането, че проблемите между мислителите и между учениците от всички групи, се коренят в тяхното самоотъждествяване с някакви форми и в невъзможността им да разберат различната гледна точка на другите. С течение на времето и влизайки в по-близки отношения с двамата си Учители – със своя вътрешен Бог и с личния си Учител, хората ще надмогват неспособността си за сътрудничество и ще се учат да сливат интересите си за благо на групата; така сходството на стремежа и намерението, допълнено с взаимно сътрудничество, ще измести тъй често срещаната сега различност. Трябва добре да обмислим гореказаното, защото то дава ключ за разбиране на голяма част от това, което озадачава и измъчва мнозина. [82]

ГЛАВА IX

ПЪТЯТ НА ПОСВЕЩЕНИЕТО

След по-дълъг или по-кратък период от време ученикът застава пред Портала на Посвещението. Трябва да се помни, че онзи, който приближава този портал, бидейки притеглен по-близо до Учителя, е (според израза в “Светлина по Пътя”) със стъпала, окъпани от кръвта на сърцето. Всяка крачка нагоре неизбежно минава през жертването на всичко, което е било скъпо на сърцето на един или друг план, като тази жертва винаги е доброволна. Вървящият по Пътя на Изпитанията и по Пътя на Светостта е готов да плати цената; неговите ценностни критерии са променени и той разглежда нещата през призма, много по-различна от тази на светския човек. Опитвайки се да превземе “царството със сила”, той е подготвен за закономерно произтичащото страдание; решен е да се раздели с всяко нещо, което му пречи да постигне целта си, и в борбата за господство на висшия “АЗ” над низшия е готов да жертва всичко, дори и живота си.

Първите две посвещения

Първото посвещение изисква Егото да е достигнало висока степен на контрол над физическото тяло. “Греховете на плътта” – според Християнската фразеология – трябва да бъдат победени; лакомията, пиянството, разпуснатостта повече не могат да владеят човека. Физическият елементал вече няма сила да налага исканията си; контролът трябва да е пълен и съблазънта – отстранена. Необходима е обща нагласа за подчиненост спрямо Егото, [83] като *готовността* за послушание трябва да е много ясно изразена. Каналът между висшето и низшето е разширен и плътта започва да се подчинява почти автоматично.

Не всички посветени се развиват според общото правило и за това има различни причини, но вибрацията, която те излъчват, трябва да е неизменно ориентирана към истината. Ако осъзнаването на собствените им слабости е честно и открито, стремежът им за издигане към по-висок стандарт ще бъде оценен дори и без да е постигнато съвършенство. Посветените могат да паднат и когато това наистина става, те задействат механизма на закона за наказанието. Падайки, те често навреждат на групата и така предизвикват върху себе си кармата на възмездие. Впоследствие това налага изкупване на щетите чрез по-продължително служене, при което самите членове на групата (макар и несъзнателно) прилагат закона. Прогресът на отклонилите се ще бъде чувствително забавен, тъй като ще

е необходимо време, през което те ще разплащат кармата спрямо наранените единици. Самият факт, че даден човек е посветен (и следователно е проводник на сили от много по-висш порядък), обяснява защо неговите отстъпления от правия път ще имат много по-изразен негативен ефект в сравнение с тези на по-малко напредналия човек – възмездието и наказанието на посветения ще бъдат в съответната степен по-големи. Той трябва да плати неизбежната цена преди да му бъде позволено да продължи по Пътя. Колкото до групата, която той наранява, какво би следвало да е нейното отношение? Необходима е преценка за тежестта на грешката, мъдро приемане на обективните факти, въздържане от недобронамерена критичност и излъчване на любов към съгрешилия брат, като всичко това е съпроводено от недвусмислени действия, които да покажат на околните, че грешките и нарушенията на закона не се отминават с лека ръка. Към това трябва да се добави и мисловната решимост на групата за приемане на твърди действия, които да помогнат на сгрешилия брат да види грешката си, да отработи кармата на възмездието и да заслужи отново правото си на уважение, [84] след като извлече съответните поуки.

Не всички хора се развиват точно по тази (или по паралелна) линия и следователно няма твърди и ясни правила, които да предписват точната процедура за всяко посвещение и да посочват кои точно центрове следва да бъдат активизирани или какво светоусещане да бъде препоръчано. В това отношение твърде много неща зависят от лъча на ученика, от неговото развитие в някакво конкретно направление (доколкото хората най-често се развиват неравномерно), от индивидуалната му карма, както и от потребностите на всеки конкретен период. Едно обаче е сигурно, а именно, че при първото посвещение, т. е. при раждането на Христос, обикновено бива събуден **сърдечният център**, с цел да се постигне по-ефективен контрол над астралния проводник и по-активно служене на човечеството. На този етап посветеният изучава принципните реалности на астралния план и е призван да стабилизира емоционалния си носител и да се научи да работи на астрален план със същата лекота, както на физическия. Така той влиза в контакт с деветте на астрала и се учи да контролира астралните елементи; той трябва да функционира с лекота на нисшите подпланове, така че значимостта и качеството на дейността му на физически план значително да нарастват. При това посвещение той излиза от Двореца на Учението и бива приет в Палата на Мъдростта; ударението се поставя върху неговото астрално развитие, макар че и менталната му екипировка се усъвършенства неотклонно.

Много животи могат да минат между първото и второто посвещение. Дълъг период от прераждания може да измине преди контролът над астралното тяло да стане съвършен и посветеният да е готов за следващата стъпка. Интересна аналогия в това отношение можем да открием в **Новия Завет**, в частта, където се описва живота на посветения Иисус. Между Раждането и Кръщението Му минава доста време, но останалите три стъпки са осъществени само за три години. След приемането на второ посвещение [85] напредъкът се ускорява и тогава третото и четвъртото посвещения идват в същия живот или в следващия.

Второто посвещение бележи **криза** в контрола над астралното тяло. Точно както първото посвещение е признание за постигането на пълен контрол над плътния физически носител, така и тук трябва да е налице пълно овладяване на астралното тяло. Целта на стремежа е желанието да бъде пожертвано и постепенно да отмре. Самото то е доминирано от Егото и се желае само онова, което е за доброто на цялото и е в хармония с волята на Егото и на Учителя. Астралният елементал е под контрол, емоционалното тяло става чисто и прозрачно и низшата природа бързо отстъпва. Междувременно Егото отново овладява двата си по-ниски проводника и ги подчинява на волята си. Стремещът на човека да служи, да обича и да прогресира става толкова силен, че обикновено води до бързо развитие. Това обяснява факта, че второто, а нерядко и третото посвещение, се постигат в един и същи живот. В сегашния период от световната история бяха дадени такива стимули за еволюцията, че стремящите се души, които откликват на крещящата нужда на човечеството, жертват всичко, за да посрещнат тази необходимост.

И така, не трябва да правим грешката да мислим, че всичко това следва в едни и същи, неизменни, поредни стъпки и етапи. Много неща се постигат успоредно и в хармония, защото работата по контрола е бавна и трудна, но в преходните периоди между първите три посвещения трябва да бъде достигнато и трайно овладяно някакво определено еволюционно ниво за всеки от трите низши проводника, преди да бъде позволено по-нататъшното безопасно разширяване на канала. Сега много от нас, вървейки по Пътя на Изпитанията, работят върху всичките си три тела.

При това посвещение, ако се спазва обичайният ход на нещата (което също не е сигурно), се пробужда **гърленият център**. Той позволява да се поставят достиженията на [86] низшия ум в служба на Учителя и в услуга на човечеството. Това включва и способността да се предоставят полезните неща под формата на изречено слово, но **винаги** в руслото на някакво служене. Дава се представа за нуждите на света и се посочва следващата част от плана. Работата, която трябва да се извърши преди приемането на третото посвещение, включва пълното хармонизиране на личната гледна точка с нуждите на цялото. Това предполага пълно доминиране на Егото над конкретния ум.

Следващите две посвещения

След второто посвещение обучението преминава на друг план. Посветеният се учи да контролира менталния си носител; той развива способността си да управлява мисловната материя и изучава законите на творческото мисловно изграждане. Той действа свободно в четирите низши подплана на менталния план и преди третото посвещение трябва да е станал (съзнателно или не) пълен господар на четирите низши подплана в трите сфери на трите свята. Неговото знание за микрокосмоса се задълбочава и той овладява до голяма степен (теоретически и практически) законите на собствената си природа, откъдето идва и способността му да бъде доказан владетел на четирите низши поднива на физическия, астралния и менталния планове. Това е интересен факт. Контролът над трите

висши подплана още не е завършен и това е едно от обясненията за провалите и грешките на посветените. Тяхната власт над материята в трите висши подплана не е съвършена; пълното им овладяване все още предстои.

При третото посвещение, наричано понякога Преображение, цялата личност е залята от светлина свише. Едва сега Монадата започва пряко да ръководи Егото, вливайки все по-мощно божествения си живот в подготвения и прочистен канал, точно както в третата (или Лунната) Верига Егото е индивидуализирало личността [87] чрез пряк контакт, т. е. чрез метод, доста различен от процеса на индивидуализиране в нашата четвърта верига. Ако бъде приложен, законът за съответствията може да ни даде важна информация, прокарвайки интересна аналогия между методите за индивидуализиране в различните вериги и разширенията на съзнанието при по-редните посвещения.

На този етап отново се дават ориентири за предстоящото; посветеният е в състояние по всяко време да разпознава другите членове на Великата Бяла Ложа, а неговите психични способности са стимулирани чрез оживотворяването на **центровете в главата**. Преди това посвещение не е нито необходимо, нито препоръчително да бъдат развивани синтезните способности, или ясновиждането и ясночуването. Целта на цялото развитие е пробуждането на духовната интуиция; когато това бъде постигнато, т. е. когато физическото тяло е пречистено, астралното е устойчиво, а менталното е под контрол, тогава посветеният може безопасно да владее и разумно да прилага психичните си способности в помощ на расата. Той не само разполага с тези способности, но вече може да създава и да витализира ясни и добре дефинирани мисъл-форми, пулсиращи с духа на служенето и неподвластни на низшия ум или желание. Тези мисъл-форми няма да бъдат разпокъсани, несвързани и несъгласувани (както тези, които са създавани от повечето хора), а ще достигат пълната мяра на синтеза. Това може да бъде осъществено само с усилена и непрекъсната работа, но след като природата на желанието бъде стабилизирана и пречистена, контролът върху умственото тяло се постига по-лесно. Затова пътят на поклонника в известен смисъл е по-лек от този на интелектуалния човек, защото той познава измеренията на пречистеното желание и прогресира, съблюдавайки необходимите етапи.

Сега личността достига точка, където вибрациите ѝ са от много висок порядък, материята във всичките ѝ три тела е относително чиста, а представата ѝ за работата, предстояща по отношение на микрокосмоса, и за участието, което следва да приеме в дейността на макрокосмоса, е станала много по-пълна и ясна. Оттук става разбираемо, защо великият Йерофант, самият Повелител на Света, извършва церемонията едва при третото посвещение. Сега Той установява контакт с посветения за пръв път, защото по-рано това не е било възможно. При първите две посвещения Йерофант е Христос – Световният Учител, Първородният сред многото братя, един от първите представители на нашето човечество, Който е достигнал посвещение. Броунинг великолепно изразява тази мисъл в поемата си “Саул”:

“... Пред лице като моето ще се изправиш ти;

Човек като мене ще заобичаш, и ще бъдеш обичан вечно;

Ръка като тази ще откряне вратата на новия живот за теб!

Виж, Христос се яви!"

Когато обаче посветеният отбележи развитие и приеме първите две посвещения, настъпва промяна. Самият Повелител на Света, Предвечният, Неизразимият Властелин, ръководи третото посвещение. Защо това става възможно? Защото физическото тяло вече е напълно пречистено и може безопасно да понесе вибрациите на другите две тела, когато те се завърнат към своя подслон след Присъствието на ЦАРЯ; и защото пречистеният астрал и контролираният ментал могат безопасно да се изправят пред НЕГО. Когато са чисти и овладени, те **се хармонизират** и за първи път **съзнателно** вибрират с лъча на Монадата, след което, при наличието на подготвени тела, се появява способността за виждане и чуване на всички планове, плюс възможността безопасно да се четат и разбират Архивните записи, защото растящото знание дава допълнителна мощ. Сърцето сега е достатъчно чисто и любящо, а интелектът – достатъчно стабилен, за да издържа на напрежението от **знанието**.

За да стане възможно приемането на четвъртото посвещение, [89] обучението трябва да бъде ускорено, като усвояването на знанията придобие невероятно темпо. Посветеният получава достъп до библиотеката с окултни книги и след това посвещение той може да контактува не само с Учителя, с Когото съзнателно работи от много отдавна, но и да се свързва и сътрудничи (в определена степен) с Чоханите, с Бодхисатва и с Ману.

Освен това, той трябва да усвои интелектуално законите на трите низши плана и да ги овладее в служба на еволюционната схема. Той изучава космичните планове, ориентира се в диаграмите, придобива опит в окултните техники и развива четириизмерно виждане, ако вече не го е постигнал. Учейки се да управлява дейността на деветите-строители, той в същото време работи неотклонно за развитие на своята духовна природа. Той започва бързо да координира будхичния си проводник и така развива силата на синтеза, отначало частично, а постепенно и в пълнота.

След четвъртото си посвещение човек е овладял до съвършенство петия подплан и следователно е адепт (в техническия смисъл на думата) на петте низши поднива на физическия, астралния и менталния план, като е на път да овладее и шестия. Неговият будхичен носител може да функционира на двете низши поднива на будхичния план.

Животът на човека, който приема четвъртото посвещение, или Разпятието, обикновено е белязан от велика жертва и страдание. Той се издига до Великото Себеотричане и дори екзотерично погледнат, животът му е изнурителен, тежък и болезнен. Такъв човек поставя всичко, дори съвършената си личност, пред олтара на жертвата; отказал се е от всичко – от приятели, пари, репутация, характер, положение в света, семейство, дори и от самия живот. [90]

Последните посвещения

След четвъртото посвещение остават малко неща за постигане. Овлабяването на шестия подплан напредва бързо и материята на висшите поднива на будхичния план е достатъчно координирана. На посветения се позволява по-близко сътрудничество с Ложата и контактът му с девите става по-всеобхватен. Той бързо усвоява даровете от Палата на Мъдростта и овладява най-сложните планове и схеми. Така той става Адепт на цвета и звука, овладява закона в трите свята и по-лесно контактува със своята Монада, отколкото повечето хора със собственото си Его. Поемайки върху плещите си мащабна работа, той обучава много ученици, помага в различни схеми и събира около себе си тези, които ще му съдействат в бъдеще. Това се отнася само за Адептите, Които остават да служат на човечеството на тази планета. По-късно ще разгледаме някои от сферите на дейност, простиращи се пред Адепта, Който излиза от земно служене.

След петото посвещение човек е толкова свършен, колкото нашата схема позволява, макар че, ако желае, той може да постигне две по-нататъшни посвещения.

За да приеме шесто посвещение, Адептът трябва да премине много интензивен курс по планетарен окултизъм. Учителят владее закона в трите свята, Чоханът с шесто посвещение управлява закона на всички нива във веригата, а Чоханът със седмо посвещение владее закона в слънчевата система.

Ясно е, че ако ученикът задълбочено изследва тези теми, той ще открие твърде много неща, които го засягат лично, макар и посветителната церемония да е далеч в бъдещето. Изучавайки цялостния процес и неговата цел, той може да прозре великия фундаментален факт, че методът на посвещение включва: [91]

- а) Осъзнаване на силата;
- б) Прилагане на силата;
- в) Използване на силата.

Посветените от всички степени – от скромния посветен от първо ниво, влязъл за пръв път в контакт с някакъв тип специализирана сила, та чак до освободения Буда от седмата степен – работят с един или друг вид енергия. Етапите в развитието на стремящия се включват:

1. Развиване на усет (чрез съответното разграничаване) за енергията или силата на своя низш “Аз”.
2. Утвърждаване на енергиен ритъм от висш порядък, който измества досегашния по-нисш, докато старият метод за изразяване на енергията заглъхне и окончателно отмре.
3. Получаване на възможност чрез последователно разширяващо се осъзнаване, да влиза в контакт и да прилага (под съответното

ръководство) някои форми на групова енергия, докато сам не бъде в състояние научно да владее планетната сила. Времето, необходимо за преминаване на този последен етап, изцяло зависи от прогреса, който той бележи в служба на расата, а също и от развитието на душевните сили, които са естествена последица от духовното разгръщане.

Прилагайки Жезъла на Посвещението при първите две церемонии, Бодхисатва дава възможност на посветения да контролира и употребява силата на низшия “АЗ” – истински светлата енергия на личността в служене. Прилагането на Жезъла от Единия Посветител при третото посвещение прави достъпна огромната сила на висшия “Аз”, или Егото, и задейства на физически план цялата енергия, натрупана и съхранена в причинния носител през многобройните прераждания. [92] При четвъртото посвещение енергията на егоичната му група става и негова, за да я използва за целите на планетната еволюция; едва след петото посвещение той вече може да разполага със силата или енергията на планетата (разбирано езотерично, а не като сила или енергия на материалната планета). Йерофанти, или водещи церемониите, при тези пет посвещения са двете велики същества – първо Бодхисатва, после Единият Посветител, Повелителят на Света, Санат Кумара. Ако посветеният избере да приеме и последните две посвещения, които могат да се постигнат в тази слънчева система, тогава в действие влиза още по-висш тип енергия за изразяване на единния “АЗ”, за чиято природа може само да се загатне. При седмото посвещение Йерофант става Този, Чието проявление е Санат Кумара – Логосът на нашата схема върху неговия собствен план. При шестото посвещение израз на това Съществуване върху междинния план е Същество, което засега трябва да остане неназовано – То владее Жезъла и ръководи тайния обет. В трите сфери на йерархичното управление, а именно – Санат Кумара на периферията на трите свята, Неназовимия в рамките на висшите планове на човешката еволюция, и Планетарният Дух на последния етап – се наблюдават трите велики проявления на самия Планетарен Логос. Чрез Него при последното велико посвещение тече силата на Слънчевия Логос и именно Той разкрива на посветения, че Абсолютът е съзнание в най-висшето си проявление, макар че на този етап от човешката еволюция трябва да бъде разглеждан като безсъзнание.

Всяко велико посвещение е синтез от по-малки посвещения. Ако човек във всекидневния си живот постоянно се стреми към разширяване на съзнанието, той би могъл да достигне до такива по-висши равнища, които са резултат и кулминация на много от неговите предишни постижения. Учениците трябва да се освободят от илюзията, че ако са “много добри и са алтруисти” някой ден [93] ще застанат пред Великият Повелител. Това е поставяне на следствието преди причината. Добротата и алтруизмът израстват от осъзнаването и служенето, а светостта на характера е последица от онези разширения на съзнанието, които човек постига в себе си, чрез напрегнато усилие и стремеж. Следователно, човек може тук и сега да се подготвя за посвещение, без при това постоянно да спира мисълта си върху церемониалния аспект (както в напрегнато очакване постъпват мнозина), а като системно и усърдно работи за развитие на менталното си тяло. Освен това, със завидно постоянство и изнурителен труд, той трябва да установи контрол над астралното си тяло и да го направи отзивчиво към вибрациите:

а) На Егото;

б) На Учителя;

в) На обкръжаващите го събратя. Той става **чувствителен** към гласа на висшия “АЗ” и така отработва карма под разумното водачество на своето собствено Его. Пак чрез Него той започва съзнателно да усеща вибрацията, излъчвана от Учителя; учи се да я **чувства** максимално ясно и да ѝ откликва все по-пълно. Накрая той става прогресивно чувствителен към усещанията на тези, с които е в контакт през деня; той съпреживява тяхната радост, болка и мъка като свои, без това обаче да го изважда от равновесие. [94]

ГЛАВА X

УНИВЕРСАЛНОСТТА НА ПОСВЕЩЕНИЕТО

В окултните учения многократно е подчертавано, че механизмът на посвещение, както той обикновено се разбира, излиза от рамките на нормалния процес. Всеки напредък в царството на съзнанието е низ от естествено степенувани събуждания, които обаче биха се проточили прекалено дълго в сравнение с темпото на сегашните планетни условия. Този особен метод за развитие на съзнанието беше въведен от Йерархията в края на четвъртата подраса на Атлантската коренна раса и ще продължи до средата на следващия кръг. Дотогава необходимите стимули ще бъдат дадени и когато 3/5 от расата (езотерично казано) “стъпи на пътя” и голям процент от нея започне да се превръща в самия Път, тогава ще бъде възстановена по-нормалната рутинна практика.

Посвещение на различните планети

Сега процесът на стимулация на човешкото Его чрез средствата на степенуваното обучение и с помощта на динамичната електрична сила на Жезъла се прилага на три от планетите в нашата система. Това става по време на всеки четвърти кръг и този специален интерес се обяснява с факта, че четвъртата Творческа Йерархия във всяка четвърта верига и планета по време на четвъртия кръг е под знака на четвъртото посвещение, или Разпятието. Четвъртата Творческа Йерархия е величав израз на съзнателната [95] воля и жертва на Слънчевия Логос, както и велик символ на разумното единение между духа и материята. Затова на четвъртото посвещение, с представените от него космични истини и цели на тази фундаментална жертва, се отрежда видно място.

Ученикът трябва да помни, че другите планетни схеми, макар и принципно аналогични на нашата четвърта схема, все пак са твърде различни в проявлението си, което се дължи на различните характеристики и индивидуалната карма на съответния въплътен Планетарен Логос, или Лъч. Тези различия засягат:

- а) Посветителния процес в неговите два аспекта – церемониален и алтруистичен.
- б) Приложението на Жезъла, доколкото въплъщаваният от него тип сила (когато е във връзка с диференцираните сили от планетен тип) води до резултати с различно естество и степен.
- в) Периодите на посвещение, тъй като въплътените Егота на всяка планета ще бъдат различно стимулирани (съобразно типа на

лъча) от астрологичните условия. Това ще предизвика скъсяване или удължаване на периодите на развитие преди и между различните посвещения.

г) Електричните феномени от по-високите планове, тъй като все повече човешки единици “избухват” (езотерично казано). Трябва да се помни, че цялата слънчева система с всичко, което тя включва, изразява себе си чрез **светлина**, и че посвещението може съответно да се разглежда като процес, при който различните светлинни точки (или човешки искри) биват стимулирани, блясъкът и температурата им растат и сферата на влияние на всяка светлина разширява радиуса си. [96]

Трите планетни схеми, където се провежда големият експеримент на посвещението, са Земята, Венера и една друга планета. Венера беше първата сфера на експеримент, като успехът в начинанието и генерираната сила станаха причина за полагане на същите усилия и на нашата планета. Нито една планета не увеличава запаса си от сила, а оттук и сферата си на влияние, без да си навлече задължения и да повлияе на останалите схеми. Размяната на сили и енергии между Венера и Земята е непрекъсната. Подобен процес по-късно е въведен на друга планетна схема и когато в следващия кръг Земята достигне еволюционна точка, аналогична с тази на Венера по времето, когато почувствахме нейното влияние, тогава ние ще подпомогнем стимулацията на друга група планетарни Егота и ще съдействаме за въвеждането на подобна процедура сред човешките синове в друга схема.

В трите висши планетни схеми – Нептун, Уран и Сатурн – методът на посвещението няма да бъде прилаган. Те ще приемат езотерично “спасилите се” Егота, идващи от другите схеми. Иначе казано, всички които в различните схеми достигнат необходимото разширение на съзнанието (което ще бъде овладяно от повечето човешки същества към средата на следващия голям цикъл) ще бъдат смятани за “спасени”, докато останалите ще се разглеждат като неуспех и ще подлежат на по-нататъшно развитие през някой по-късен период, или пък ще бъдат преместени на други планетни схеми, които са по-назад във времето от нашата Земяна схема. Тези три главни системи са абсорбатори и синтезатори на енергията на останалите.

Посвещение и Девы

Тук накратко ще обсъдим въпроса за това дали и девите преминават през посвещение. [97]

Посвещението е свързано със съзнателното развитие на “А3”-а и с аспекта на мъдростта на Единния “А3”. То предполага разгръщане на принципа на познанието и включва осмисляне от страна на човешката единица на целта и волята, плюс разумно участие в тях чрез любов и служене. Повечето девы все още не са себесъзнателни, с изключение на онези от тях, които са преминали в по-ранни цикли през човешкото царство и сега съдействат за неговата еволюция. Те растат и се развиват чрез **чувстване**, а не чрез силата на съзнателната мисъл. Човек, от своя страна, прогресира чрез самодейно и доброволно разширение на себесъзнателното разбиране. Тази линия

на стремеж и на съзнателно усилие е най-трудният път на развитие в слънчевата система, защото не следва правилото на най-малката съпротива, а търси посвещение и усвояване на по-висок ритъм. Девите обаче следват линията на най-малката съпротива и се стремят да изживеят пълния прилив на чувството (усещането) спрямо вибрацията на нещата, каквито са. Следователно, за тях методът е постоянно растяща интензивност на ценностното възприятие за текущия момент, а не както е при човека – прогресиращо пренебрегване на нещата, каквито са, т. е. на материалния аспект, и усилие за постигне и разгръщане в своето съзнание на субективната (духовната) реалност в противовес на обективната нереалност, или тази на материалните неща. Девите се стремят да чувстват, докато човекът иска да знае. Затова при тях това разширение на съзнанието, което ние наричаме Посвещение, не съществува, освен в случая с онези напреднали същества, които са минали през човешкия етап, едновременно чувстват и знаят, и по закона на еволюцията постоянно разширяват обхвата на своето познание. [98]

Космични въздействия и слънчеви посвещения

Всичко, което можем сега да направим, разглеждайки тази дълбока тема, е накратко да изброим някои от космичните влияния върху нашата Земя, които предизвикват изменения в съзнанието на хората и пораждат някои специфични феномени по време на посветителния процес.

Преди всичко, това е енергията или силата, излъчвана от **слънцето Сириус**. Енергията на мисълта, или силата на ума в нейната цялост, идва от далечен космичен център, минавайки през Сириус, който е неин предавател или фокус и излъчва към нас всички онези въздействия, които стимулират себесъзнанието у човека. По време на посвещението тази енергия протича през Жезъла (действащ като помощен предавател и силен магнит), мигновено се усилва и нахлува в центровете на посветения с огромна мощ. Ако Йерофантът и двамата покровители [кръстници – бел. прев.] не я пропуснаха предварително през своите тела, посвещаваният не би могъл да издържи на нейния натиск. Това усилване на умствената енергия има дълготрайно въздействие и води до разширение на съзнанието и възприемане на истината такава, каквато тя е. То се чувства предимно в гърления център – в този велик орган за съзидание чрез звук.

Друг тип енергия идва до нас от **Плеядите**, минавайки през схемата на Венера, така както енергията на Сириус минава през Сатурн. Тя влияе върху причинното тяло и стимулира сърдечния център.

Трети тип енергия се насочва към посветения и въздейства върху неговия теменен център. Тя се излъчва от една от седемте звезди на Голямата мечка, чийто одухотворяващ живот има същото отношение към нашия Планетарен Логос, както Егото към човешкото същество. Тази енергия, следователно, е седмаспектна и варира в съответствие с човешкия лъч или тип. [99]

Тук не можем да посочим нито реда за прилагане на тези различни видове енергии, нито посвещението, по време на което човек

влиза в контакт с тях. Тези факти са част от тайнството на мистериите и не трябва да бъдат разкривани. Посветителят привлича към действие и други типове енергии от различни планетни схеми и космични центрове, и чрез Жезъла ги насочва към съответните центрове в трите носителя на посвещавания – менталния, астралния и етерния. При четвъртото посвещение особен тип сила (идваща от център, който трябва да остане неназован) се прилага върху каузалното тяло на човека и това е една от причините за неговото крайно разпадане.

Разглеждайки постиженията на човешките синове, трябва да имаме предвид, че докато човечеството върви от едно обединение към друго, “Небесните Хора” на интуитивните и на духовните нива постигат завършеност и на свой ред започват да формират центрите на великите “Небесни Хора” на слънчевата система. Тези седем Небесни Хора, в Чиито тела се вписват всички човешки Монади и всички деви, формират седемте центъра в тялото на Логоса. Той, на Свой ред, формира Сърдечния център (защото Бог е Любов) на едно още по-велико Същество. Финалът за тази слънчева система ще настъпи, когато нашият Логос достигне пето посвещение, но това ще стане едва след като всички човешки синове приемат своето пето посвещение. Това е велика, неразбираема за нас мистерия. [100]

ГЛАВА XI

УЧАСТНИЦИТЕ В МИСТЕРИИТЕ

Участниците в мистериите са като цяло известни; действащият състав и процедурата не представляват тайна. Тук ще се опитаме само да подчертаем реалността на дадените вече информации и да детайлизираме описанието на изпълняваните церемониални роли. Когато мисли за мистериите, ученикът трябва да осъзнава следните моменти:

Първо, че изложените тук факти трябва да се тълкуват с термините на духа, а не с тези на материята или формата. Ние работим изцяло със субективния (или свързания със съзнанието) аспект на проявлението и с това, което лежи зад обективната форма. Осъзнаването на тези неща ще предпази ученика от много бъдещи заблуди.

Второ, че ние разглеждаме факти, които са субстанциални и истински на **ментален план** – т. е. на плана, на който протичат всички главни посвещения, – но които не са материализирани на физически план и следователно не представляват физически феномени. Връзката между двата плана се проявява чрез непрекъснатостта на съзнанието, което посветеният трябва да развива, за да може да предава на физическия мозък информацията за случващото се в субективните сфери на живота.

Потвърждение на тези събития и доказателство за точността на предадените знания откриваме във и чрез: [101]

Етерните центрове. Те ще бъдат мощно стимулирани и чрез увеличената си вътрешна енергия ще дадат възможност на посветения да извърши по пътя на служенето повече, отколкото е смятал за възможно. Неговите мечти и идеали се превръщат от възможности в реално проявени факти.

Физическите центрове, като епифизата и хипофизата, ще получат бързо развитие и той ще осъзнае събуждането на “сидхи” (или силите на душата) във висшия смисъл на думата. Той ще бъде осведомен за процеса на съзнателен контрол и самостоятелно управление на тези сили и ще опознае методите на егоичния контакт и правилното насочване на мощта.

Нервната система, чрез която действа емоционалното тяло, или астралната природа, ще стане едновременно по-чувствителна и по-здрава, а мозъкът все по-бързо ще се превръща в точен предавател на вътрешните импулси. Този факт е от голяма важност и ще доведе (когато значимостта му стане по-очевидна) до революция във възгледите на преподавателите, лекарите и др. за развитието на нервната система и за лечението на нервните разстройства.

Окултната памет. Накрая посветеният все по-ясно осъзнава растежа на вътрешното припомняне, или “окултната памет”, свързана с работата на Йерархията и главно с неговото участие в общия план. Когато той окултно си припомня в своето пробуждащото се съзнание церемониалния факт и открива **в себе си** различните проявления на усилен растеж и съзнателна реализация, тогава истината на неговата вътрешна увереност се доказва и конкретизира.

Не бива да се забравя, че подобно вътрешно потвърждение има ценност единствено за посветения. Той трябва сам да докаже това пред външния свят чрез извършената работа през целия си живот на служене и така да предизвика у заобикалящите тенденция към благороден стремеж и напрегнати усилия за движение по същия път, вдъхновена от същия мотив за служене и братство, а не за себе-възвеличаване и егоистични домогвания. Трябва да се помни също така, че ако това е вярно спрямо работата, то е още по-вярно по отношение на самия посветен. **Посвещението е строго личен въпрос с универсално приложение.** То се гради върху вътрешното достижение. Посветеният сам узнава кога се случва събитието, без да е необходимо някой да му казва това. Разширението на съзнанието, наречено посвещение, трябва да включва и физическия мозък, иначе то няма смисъл. Както онези по-малки разширения на съзнанието, на които сме подложени всеки ден (и които наричаме “научаване” на това или онова) отразяват процеса на възприемане от ума на даден факт или обстоятелство, така и механизмът на големите разширения отразява сумирането на множеството по-малки такива.

Напълно е възможно, също така, хората да работят на физически план и активно да служат на света, без да си спомнят дали са преминали посветителен процес, докато всъщност те вече са приели първо или второ посвещение в предишния си или в още по-ранен живот. Това може да се дължи или на липсата на “свързващ мост” между поредните животи, или да е резултат от особено решение на Егото. Често човек е в състояние много по-добре да отработва някаква карма или да изпълнява конкретна работа за Ложата, ако е свободен от окултни занимания и мистични интроспекции в рамките на някой от земните си животи. В наше време мнозина от човешките синове вече са взели първо посвещение, а малцина и второ, като при това са напълно лишени от спомен за този факт, макар че техните центрове и организацията на нервната им система доказват това на всеки, който притежава вътрешно зрение. Ако посвещението е взето за пръв път [103] в някакъв живот, споменът за него се запазва в рамките на физическия мозък.

Любопитството и дори обикновеният добродетелен живот никога не водят до Портала на Посвещението. Като поражда силна вибрация в нисшата природа, любопитството всъщност отклонява човека, вместо да го приближава към желаната цел. Обикновеният добродетелен живот, ако не е съпроводен от висша жертвоготовност за другите, както и от много специфична съдържаност, скромност и безкористност, може да съдейства за изграждане на добри носители, които биха били от полза в някое друго прераждане, но не могат да послужат за разрушаване на външните и вътрешните бариери и за преодоляване на противодействащите сили и енергии, които отделят “добрия” човек от церемонията на посвещението.

Пътят на Ученичеството е труден, а този на Посвещението – още повече. Посветеният е покрит с белези воин, победител в много

и трудни битки; той не говори за своите постижения, защото е твърде зает с великата работата, която върши, и не ги коментира, освен за да ги оцени като незначителни. Въпреки това, за света той е човек с огромно влияние, притежател на духовна мощ, изпълнител на идеалите, работник за човечеството, чийто цялостен принос ще бъде оценен едва от следващите поколения. Независимо от тези големи постижения, той рядко е разбран от своите съвременници, често е мишена за хорското злоречие и цялата му дейност е тълкувана погрешно. Той поставя всичко свое – време, пари, влияние, репутация и всички тривиални ценности – върху олтара на алтруистичното служене и често отдава живота си като последен дар, само за да открие, че онези, на които е служел, отхвърлят неговия жест, подиграват се със саможертвата му и го хулят с отвратителни думи. Посветеният обаче стои над всичко това, защото има привилегията да вижда [104] в бъдещето и да разбира, че силата, която той генерира, ще доведе в уречения час до изпълнение на плана. Той знае също така, че името и усилията му са отбелязани в архивите на Ложата и че са оценени по достойнство от “Безмълвния Наблюдател” на земните дела.

Планетарни Съществувания

Разглеждайки участниците в посветителните церемонии, първо ще се спрем на онези от Тях, Които са наричани Планетарни Съществувания. Те са великите Същества, Които остават с човечеството и го закрилят за известен период от планетното проявление. Въсщност, Техният брой не е голям, защото повечето от Великите прогресивно преминават към друга, по-висша работа, като Техните места биват заемани и функциите Им изпълнявани от членове на земната човешка еволюция и на дева-еволюцията.

Като пряко свързани със земната Ложна на Учителите (с нейните различни секции) особено се открояват:

“Безмълвният Наблюдател”, това велико Същество, Коео оживотворява планетата и има същата роля спрямо Повелителя на Света, или Санат Кумара, както Егото спрямо низшия човешки “Аз”. Частична представа за високата точка на развитие на това Велико Същество можем да добием, ако си дадем сметка за степента на еволюционно различие, което съществува между средния човек и съвършения адепт. От гледна точка на нашата планетна схема няма по-велик Живот от този, съответстващ на личностния Бог в Християнството. Работейки чрез Своя представител на физически план – Санат Кумара (Който е фокусна точка за Неговия живот и енергия), Той побира света в Своята аура. С това велико Съществуване пряко контактуват само адепти, които са взели [105] пето посвещение и са в процес на постигане на другите две – шестото и седмото. Веднъж в годината, на празника Уесак, Повелителят Буда (бидейки упълномощен от Повелителя на Света) излива над събралите се двоен поток от енергия, излъчвана от Безмълвния Наблюдател и допълнена от по-фокусираната енергия на Повелителя на Света. Той излива с благослов тази двuasпектна енергия над всички присъстващи на церемонията в Хималаите, като на свой ред тя изтича от тях към всички останали хора, езикови групи и раси. Малко известен факт е, че в един кризисен момент от Световната война планетната Йерархия разгледаше като съвсем належаща необходимостта от призо-

ваване на Безмълвния Наблюдател и – използвайки великите мантри за връзка с Буда – привлече Неговото внимание и потърси посредничеството Му за контакт с Планетарния Логос. В съвещание между Планетарния Логос, Повелителя на Света, един от Будите на Действието, Буда, Махачохан и Ману (тези имена са дадени по реда на техния относителен еволюционен статут) беше решено да се удължи наблюдението, преди да се предприеме намеса за промяна в тенденциите, тъй като ако битката беше завършила твърде бързо (вследствие на възможното йерархично въздействие), това би забавило кармата на планетата. Тяхното доверие във възможността на човечеството само да нормализира световното положение беше оправдана и намесата Им се оказа ненужна. Това съвещание се състоя в Шамбала. Горните факти бяха споменати, за да се илюстрира колко отблизо и детайлно различните Планетарни Съществувания наблюдават всичко, свързано с човешките съдбини. Буквална истина в окултен смисъл е известната фраза, че “врабче не може да падне”, без това да бъде забелязано.

Вероятно ще попитате защо Бодхисатва не беше включен в съвещанието. Причината е, че войната протичаше в сферата на отговорност на Ману, а членовете на Йерархията са заети главно с онова, което е принципно Тяхна работа. Махачохан, като възплъщение на [106] принципа на разума, или манаса, взема участие във всички съвещания. При следващия голям конфликт ще бъде ангажиран отделът на религиите и участието на Бодхисатва ще стане наложително. Неговият брат Ману ще бъде относително свободен от тези задължения и ще се занимава със специфичната Си дейност. Все пак, във всички отдели съществува най-близко сътрудничество, без ненужна загуба на енергия. Вследствие на единството на съзнанието на Тези, Които са постигнали свобода от трите низши плана, случващото се в един от отделите веднага става известно и в останалите.

Планетарният Логос участва само в двете последни посвещения, които не са задължителни като предходните пет, затова няма специално да се спираме на Неговата роля. Тези посвещения се приемат на будхичен и атмичен план, докато първите пет – на ментален.

Повелителят на Света, Единният Посветител, наречен в библията “Предвечния”, Първият Кумара в индуистките ръкописи – това е Санат Кумара, Който от трона на Шамбала в пустинята Гоби ръководи Ложата на Учителите и държи в ръце управлението на трите отдела. Известен от някои Писания като “Великата Жертва”, Той е поел отговорността да наблюдава еволюцията на хората и девите, докато всички те бъдат окултно “спасени”. Именно Той взема решение за “повишенията” в различните отдели и определя кой ще попълни вакантните постове, и пак Той четири пъти годишно свиква на съвещание всички Чохани и Учители и дава указания какво да бъде направено за постигане целите на еволюцията.

Понякога Той се среща и с посветени от по-ниска степен, но само по време на големи кризи, когато на някоя личност е дадена възможност да изведе конфликта към мир и да запали пламък, който да разруши бързо кристализиращите форми и да освободи затворения в тях живот.

В определени периоди от годината под Негова егида се събира Ложата и се провежда [107] празникът Уесак с цел:

1. Да бъде установен контакт с планетната сила чрез посредничеството на Буда.
2. Да се обсъдят резултатите от съвещанията, провеждани четири пъти в годината.
3. Да бъде допуснат до посветителна церемония всеки, който е готов за приемане на съответната степен.

През годината се провеждат още три посветителни церемонии:

1. За низшите посвещения, ръководени от Бодхисатва; те спадат към отдела на Махачохан и се провеждат на някой от четирите по-малки лъча (лъчите на атрибута).

2. За главните посвещения на някой от трите главни лъча (лъчите на аспекта), които се ръководят от Бодхисатва; това са първите две посвещения.

3. За следващите три висши посвещения, при които Санат Кумара владее Жезъла.

Повелителят на Света присъства при всички посвещения, като на първите две Той играе роля, подобна на тази, която заема Безмълвният Наблюдател, когато Санат Кумара ръководи клетвата на третото, четвъртото и петото посвещение. Неговата сила се насочва навън и избухването на звездата пред посветения бележи акта на приемането. До третото посвещение обаче посвещаваният не се среща лице в лице с Него.

Интересна е и функцията на **тримата Кумари**, или тримата Буди на Действието, при посвещението. Те възплъщават трите страни на единния аспект и са ученици на Санат Кумара. Макар че Техните функции са много и различни и са свързани предимно със силите и енергиите на природата и с [108] управлението на изграждащите посредници, Те имат жива връзка с кандидатите за посвещение, тъй като всеки от Тях възплъщава силата или енергията на едно от трите висши поднива на менталния план. Затова при третото посвещение един от тези Кумари предава на причинното тяло на посвещавания тази енергия, която разрушава материята на третия подплан и така допринася за част от разрушението на носителя. При четвъртото посвещение друг Буда предава силата на втория план, а при петото – силата от първия подплан се насочва по същия начин към останалите атоми на причинния носител и предизвиква окончателното освобождение. Работата, която вторият Кумара извършва чрез силата на втория подплан, е най-важна в тази слънчева система, по отношение на егоичното тяло тъй като предизвиква неговото пълно разпадане, а окончателното ѝ прилагане причинява разпадане и на самите атоми, които формират това тяло.

По време на посветителната церемония, когато посвещаваният застава пред Повелителя на Света, тези три велики Същества формират триъгълник, който загражда кандидата в силовите си линии. При първите две посвещения, когато Бодхисатва действа като Йерофант, подобна служба изпълняват Махачохан, Ману и съответният Чохан, Който временно представлява втория отдел. При двете висши посвещения тези трима Кумари, наречени още “езотерични Кумари”, формират триъгълник, в който посветеният застава при

срещата си с Планетарния Логос.

Посочването на тези факти има за цел да илюстрира две неща: първо, единството на метода, и второ – че известната фраза “както е горе, така е и долу” е окултен факт в природата.

При последните две посвещения вземат участие много членове на Йерархията, Които са (ако можем така да се изразим) извънпланетарни и функционират зад пределите на плътното физическо и етерно Земно кълбо, но точното Им изброяване не е необходимо. Санат Кумара си остава Йерофант, макар че по един [109] много езотеричен начин тази функция се изпълнява и от самия Планетарен Логос. По това време Те се сливат в една Идентичност, която проявява различните аспекти.

Достатъчно е в заключение на това кратко изложение да кажем, че формирането на посветен е работа с двоен ефект, защото винаги включва както преминаването на някой адепт или посветен към по-висока степен или към друга работа, така и закономерното приближаване на друго човешко същество, което е в процес на достигане. Това, следователно, е един много важен момент, който изисква активност и лоялност от страна на групата, плюс обединен стремеж, като успехът до голяма степен зависи от мъдрия избор при издигането на човека към по-висше служене и правото му да заема място в съвещателните органи на Йерархията.

Глави на отделите

Ману.

Бодхисатва.

Махачохан.

Както бе споменато, тези три велики Същества въплъщават троичността на всяко проявление и могат да бъдат характеризирани по следния начин, без при това да се забравя, че предлаганата схема отразява субективността, т. е. еволюцията на съзнанието, и на първо място – себесъзнанието у човека.

СЪЗНАНИЕ

Ману	Бодхисатва	Махачохан
Аспект-материя	Аспект-Дух	Аспект-Познание
Форма	Живот	Ум
Не"АЗ"	"АЗ"	Връзка между тях
Тяло	Дух	Душа

[110] Изразено с термините на себесъзнателното разбиране, това изглежда така:

Политика	Религия	Наука
Управление	Вярвания	Цивилизация
Раси	Вероизповедания	Образование

Всички човешки същества принадлежат към някой от тези три отдела и притежават еднаква значимост, защото Духът и материята са едно цяло. Посочените аспекти са толкова взаимозависими като изражения на единния живот, че опитът да се опишат функциите на трите отдела под формата на таблица може да доведе и до някои заблуди.

Тримата Велики Повелители са в близко сътрудничество, защото работата Им е обща, точно както човекът (макар и троичен по състав) е индивидуална единица. Човешкото същество е формата, чрез която духовният живот, или цялост, се проявява и трупа познание според еволюционния закон.

Затова Великите Повелители са тясно свързани с посвещенията на човешката единица. Тъй като са твърде заети с глобалните земни дела и с дейността на групите, Те не влизат във връзка с човека, докато той не тръгне по Пътя на Изпитанията. Когато индивидът стигне чрез собствени усилия до Пътя на Ученичеството, тогава конкретният Учител, Който го е взел под наблюдение, съобщава на Главата на някой от трите отдела (в зависимост от лъча на човека), че той приближава Портала на Посвещението и би трябвало да е готов за тази голяма стъпка през този или онзи живот. Такъв доклад се прави за всеки живот, а по-късно и за всяка година, и така до

последния етап от Пътя на Изпитанията, когато отчетите стават много по-подробни и чести. През тази финална година името на кандидата се съобщава пред Ложата и след като докладът на неговия Учител бъде разгледан и обобщен, името му се поставя на гласуване и се определят покровителите.

По време на посветителната церемония главни действащи [111] фактори са:

1. Посветителят.
2. Триъгълникът на сила, формиран от тримата адепти, или Кумари.
3. Покровителите [кръстниците – бел. прев.].

При първите две посвещения вътре в триъгълника (от двете страни на кандидата) застават двама Учители. При третото, четвъртото и петото Посвещение функциите на покровители изпълняват Махачохан и Бодхисатва. При шестото и седмото посвещение в езо-теричния триъгълник застават две велики Същества, Които трябва да останат неназовани. Работата на покровителите е да пропуснат през телата Си силата, или електричната енергия, фокусирана от Жезъла на Посвещението. След като бъде излъчена, тази мощ циркулира по триъгълника и се допълва от силата на тримата пазители; после тя минава през центровете на покровителите и бива насочена (чрез волеви акт) към посветения.

Дотук изложихме много факти по темата за Ложата на Учителите, за Техните отношения с кандидата за посвещение, както и за работата на самия посветен; тя не е тайна за човечеството, но си остава само идеал и далечна възможност. Когато обаче човек се стреми да достигне този идеал и да го прояви като факт вътре в себе си, той ще открие, че това не само е възможно, но и реално достижимо, стига да е налице достатъчно силен стремеж. Първото посвещение е достъпно за мнозина, но изискването за целенасоченост и непоколебима вяра в откриващата се напред реалност, както и за готовност по-скоро да бъде жертвано всичко, вместо да се допусне връщане назад, е нещо, което все още плаши много хора. Ако тази книга не постигне нищо друго, освен да поощри някого да поднови изпълнението си с надежда усилие, тя и тогава няма да е написана напразно. [112]

ГЛАВА XII

ДВЕТЕ ОТКРОВЕНИЯ

Сега ще разгледаме петте етапа на посветителната церемония:

1. Откровение за “Присъствието”.
2. Приемане на “Визията”.
3. Прилагане на Жезъла, въздействащо върху:
 - а) Телата;
 - б) Центровете;
 - в) Причинния носител;
4. Полагане на клетвата.
5. Съобщаване на “Тайната” и на Думата.

Тези етапи следват в определения ред, който съвсем не е случаен, а води посвещавания от едно откровение към друго и така стига до кулминационната фаза, където му се доверяват една от тайните и една от петте думи на силата, които откриват пред човека различните нива с всичките им еволюции. Тук имаме за цел да посочим само петте главни етапа на посветителната церемония, без да забравяме, че всеки от тях сам по себе си е завършена церемония, която също може да се раздели на подетапи.

Нека сега се спрем накратко на отделните точки, имайки винаги предвид, че думите само стесняват и изкривяват истинското значение на посланието.

Откровение за “Присъствието”

През последните периоди от цикъла на преражданията, когато човек овладее двойките противоположности и чрез разграничаване започне да осъзнава кое е реално и кое – нереално, в неговия ум израства разбирането, че той самият е безсмъртно Съществуване,

вечен Бог и част от Безкрайността. Връзката между човека на физически план и неговия вътрешен Повелител става все по-релефна, докато накрая не настъпи голямото откровение. Тогава настъпва момент, когато човек застава съзнателно лице в лице със своя истински "АЗ" и знае реално, а не само теоретически, че той е този "АЗ". Индивидът започва да познава своя вътрешен Бог, но не чрез сетивото на слуха или чрез вниманието си към този насочващ и контролиращ вътрешен глас, който е наречен "глас на съвестта". Този път разпознаването се постига чрез **зрение и пряко виждане**. Сега човек откликва не само на онова, което чува, но и на това, което вижда.

Известно е, че първите сетива, които се развиват у децата, са слухът, осезанието и зрението. Бебето започва да усеща звука и си обръща главата, то чувства и докосва, и накрая то съзнателно гледа – така (чрез тези три сетива) се постига съгласуването на личността. Това са трите жизненоважни сетивности. Вкусът и обонянието се развиват по-късно, защото може да се живее и без тях; ако те отсъстват, човек практически не е много затруднен в контактите си на физически план. По пътя на вътрешното, или субективното развитие, последователността е същата.

Слухът е отклик спрямо гласа на съвестта, който води, насочва и контролира. Той действа в периода на обикновената, нормалната еволюция.

Осезанието е реакция спрямо контрола или вибрацията и носи разпознаване на това, което е външно за отделната човешка единица [114] на физически план. То обхваща периода на постепенното духовно разгръщане, Пътя на Изпитанията и Ученичеството, вкл. до вратата на посвещението. Човекът се докосва периодично до това, което е по-висше от него; той усеща "допира" на Учителя, на егоичната и на груповата вибрация, и чрез това окултно сетиво за осезание започва да свиква с вътрешното и по-финото. По-късно той долавя и това, което има отношение към висшия "АЗ", и докосвайки се до невидимите неща, започва да привиква към тях.

Накрая идва **Зрението** – това вътрешно виждане, което се ражда в хода на посветителния процес и представлява разпознаване по силата на винаги присъща, макар и непробудена способност. Точно както бебето има по рождение здрави очи и отлично зрение, но му трябва време, за да се научи съзнателно да разпознава това, което вижда, така е и с човешката единица, вървяща по пътя на духовното разгръщане. Органът на вътрешния взор изначално съществува и това, което може да бъде видяно, също винаги е налице, но разпознаването му все още е недостъпно за повечето хора.

Това "разпознаване" от страна на посветения е първата голяма стъпка в посветителната церемония и докато тя не бъде предприета, другите етапи трябва да изчакат. Това, което се разпознава, е различно при различните посвещения и може да бъде обобщено по следния начин:

Егото, като отражение на Монадата, е троичност (подобно на всичко в природата), която въплъщава трите аспекта на божестве-

ността, точно както Монадата отразява на по-висок план трите аспекта на Божеството – воля, любов-мъдрост и активно познание. За това:

При първото посвещение посвещаваният започва да възприема третия, или най-низшия аспект на Егото – активното познание. Той застава лице в лице с това проявление на великия слънчев ангел (Питри), което е самият той, неговият истински “АЗ”. Преодолял всяко съмнение [115], човек вече знае, че това е проявление на познанието на тази вечна Същност, която хилядолетия е демонстрирала силата си на физически план чрез своите последователни въплъщения.

При второто посвещение това велико Присъствие е видяно като двойственост и пред човека се очертава неговият втори аспект. Той разбира, че този сияен Живот, Който се идентифицира с него самия, е не само активен разум, но и любов-мъдрост по своя произход. Като слива съзнанието си с този Живот и става единен с него, човек започва да Го разглежда на физически план (с посредничеството на своя личен “АЗ”) като проявление на познаващата любов.

При третото посвещение Егото се разкрива пред посветения като съвършена троица. “АЗ”-ът бива разпознаван не само като активна любов-познание, но и като фундаментална воля или цел, с която човекът незабавно се идентифицира и разбира, че трите свята не могат вече да му предложат друго, освен да бъдат сфера за действено, вдъхновено от любов служене за достигане на целта, спяща през вековете в сърцето на “АЗ”-а. След като вече е разкрита, с тази цел може разумно да се сътрудничи, за да бъде тя осъществена.

Тези дълбоки откровения засияват пред посвещавания по тройствен начин:

Като лъчисто ангелско същество. То се вижда чрез вътрешното око със същата точност и яснота, както когато човек стои лице в лице с друг член на човешкото семейство. Великият слънчев Ангел, Който въплътява реалния човек и е негов израз на плана на висшия разум, е буквално божественият му праотец, “Наблюдателят”, Който чрез дълги цикли на въплъщения се е пренасял в жертва, за да може човекът да БЪДЕ. [116]

Като лъчиста огнена сфера, свързана със стоящия пред нея посветен чрез магнетична огнена нишка, която минава през всичките му тела и завършва в центъра на физическия му мозък. Тази “сребърна нишка” (както доста неточно е наричана в Библията, където е описано отделянето и последващото ѝ отдалечаване от физическото тяло) се излъчва от сърдечния център на слънчевия Ангел, за да свърже сърцето и мозъка, т. е. великата двойственост, проявяваща се в тази слънчева система под формата на любовта и познанието. Тази огнена сфера е свързана по подобен начин с много други сфери, принадлежащи към същата група или лъч, и по този начин буквално се демонстрира фактът, че на по-висшите нива всички сме едно. Единният живот пулсира и циркулира през огнените нишки у всички нас. Това е част от откровението, давано на човека, който посреща “Присъствието” с окултно отворени очи.

Като многоцветен Лотос с девет листенца. Те са наредени в три кръга около централните три плътно сгънати венчелистчета, които закриват това, което в източните книги се нарича “скъпоценност в Лотоса”. Този Лотос е рядко красив, пулсиращ от живот и сияещ с всички цветове на дъгата. При първите три посвещения трите кръга се отварят един след друг, докато при четвъртата посветителна церемония посвещаваният се изправя пред още по-велико откровение и прониква в тайната на това, което лежи в централната пъпка. Третото посвещение се различава донякъде от първите две, тъй като при него (благодарение силата на Йерофант, Който е по-висш от Бодхисатва), се влиза за пръв път в контакт с електричния огън на чистия Дух, скрит в сърцето на Лотоса.

Всички тези понятия – “слънчев ангел”, “огнена сфера”, “лотос” – съдържат някакъв аспект от централната тайна на човешкия живот, който ще се открие само пред онзи, който има очи да го види. Тайнственото значение на тези образни фрази ще бъде капан или повод за скептичност за всеки, който [117] би се опитал да ги тълкува материално. Въсщност, зад тези термини прозира идеята за безсмъртието, за божествената Същност, за великия център на огнена енергия и за пълния разцвет на еволюцията, и затова те трябва да бъдат разглеждани именно от тази гледна точка.

При четвъртото си посвещение човек застава в Присъствието на онзи свой аспект, който е наречен “Негов Отец в Небесата”. Той стои срещу собствената си Монада, срещу тази чиста духовна същност от най-висок план, която е за неговото Его (или висшия “Аз”) същото, което е това Его за личността (или низшия “Аз”).

Ако дотогава тази Монада се е изразявала на ментален план троично чрез Егото, сега вече всички аспекти на ума (така, както ние го разбираме) отсъстват. Слънчевият ангел, с който досега е поддържан контакт, се е отдалечил и формата, чрез която той е действал (егоичното или причинното тяло), си е отишла – така не е останало нищо, освен любовта-мъдрост и тази динамична воля, която е първична характеристика на Духа. Низшият “Аз” е послужил за целите на Егото и е отхвърлен; Егото на свой ред е обслужило целите на Монадата и повече не е нужно; посветеният се е избавил и от двете, стои напълно свободен и установява контакт с Монадата, така както по-рано се е учил да контактува с Егото. През останалата част от проявленията си в трите свята той ще се ръководи единствено от самоиницираната си воля и цел, ще изгражда своето тяло на проявление и ще контролира (в кармичните граници) собствените си срокове. Споменатата тук карма е планетарна, а не лична.

При това четвърто посвещение той установява връзка с монадния аспект на любовта, а при петото – с аспекта на волята, и така завършва контактите си, отзовава се на всички необходими вибрации и става повелител на петте плана на човешката еволюция.

Така, именно при третото, четвъртото и петото си посвещение човек започва да осъзнава това “Присъствие”, което включва в себе си дори тази духовна Същност – неговата собствена Монада. [118] Той вижда своята Монада като единна с Планетарния Логос и чрез нейния канал разпознава идентичните аспекти (които тя въплъщава), но в по-широк обхват и така му се разкрива Планетарният Логос, Който дава душа на всички Монади от неговия лъч. Тази истина почти не може да бъде изразена с думи; тя засяга връзката между

електричната огнена точка – Монадата, и петолъчната звезда, която разкрива на посветения Присъствието на Планетарния Логос. Това практически е неразбираемо за обикновения читател, за когото е предназначена тази книга.

При шестото си посвещение човекът, съзнателно действащ като монаден аспект на любовта, се издига (чрез своя “Отец”) до още по-широко разбиране и започва да опознава Звездата, която съдържа неговата планета, точно както по-рано е разглеждал планетата като хранилище на собствената му малка “Искра”. Така той установява съзнателен контакт със Слънчевия Логос и разбира в себе си Единството на целия живот и проявление.

Това разбиране се разширява при седмото посвещение дотолкова, че двата аспекта на Единния живот стават реалност за освобождения Буда.

Така, чрез закономерна поредица от стъпала, посветеният застава лице в лице с Истината и Съществуването. Мислещият ученик лесно ще разбере, защо откровението за Присъствието трябва да предхожда другите откровения. То разбужда в ума на посветения следните основни убеждения:

Неговата извечна вяра е оправдана и се слива с надеждата в неоспорим факт. Сега тя (вярата) отстъпва на втори план, защото незримите неща са станали видими и познаваеми. Той повече не може да се съмнява, тъй като благодарение на собствените си усилия е станал **знаещ**.

Неговото единство с братята му е доказано и той разбира неразривната връзка, която го свързва с цялото човечество. За него братството вече не е теория, а доказан [119] научен факт, също толкова безспорен, колкото и обособеността на човека на физически план.

Безсмъртието на душата и реалността на невидимите светове са сега за него доказани и безусловни. Ако преди посвещението тази вяра се е основавала върху мимолетни прозрения и силни вътрешни убеждения (резултат от логично мислене и бавно развиване на интуицията), сега тя се базира на виждане и неопровержимо разпознаване на неговата собствена безсмъртна природа.

Човек разбира значението и източника на енергията и започва да овладява силата с научна прецизност и насоченост. Сега той знае откъде да черпи сила и получава достъп до нейните източници. Преди това той знаеше, че енергията съществува и я използваше слепешком и понякога неразумно, но вече е способен да я управлява с “отворен ум” и мъдро да сътрудничи със силите на природата.

Така, откровението за Присъствието поражда различни резултати у посветения и се разглежда от Йерархията като необходима прелюдия към всички следващи откровения.

Приемане на “Визията”

След като посветеният се е срещнал лице в лице с Единния, с Който е бил свързан от незапомнени времена, и след като в него се е утвърдило непоколебимото разбиране за целостта и единството на фундаменталния живот, проявяващ се чрез различните по-малки животи, следва още едно важно откровение – “Визията”. Първото откровение се отнасяше за това, което не подлежи на определение, неограничено е и (за крайния ум) е безкрайно в своята абстрактност и абсолютност. Второто откровение засяга времето и пространството и утвърждава у посвещавания разбирането – чрез отново пробуденото сетиво на окултното зрение – за [120] ролята, който той е играл и трябва да има в плана, а по-късно и за самия замисъл по отношение на:

- а) Неговото Его;
- б) Егоичната му група;
- в) Груповия му лъч;
- г) Неговия Планетарен Логос.

Тези четири пункта отразяват постепенното разширяване на разбирането, постигнато в хода на четирите посвещения, предхождащи крайното освобождение.

При първото посвещение човек започва да осъзнава тази относително незабележима роля, която той ще трябва да играе в своя личностен живот от момента на откровението до приемането на второ посвещение. Този период може да включва следващия живот или няколко поредни живота; посветеният е наясно с тенденциите в тяхното протичане, разбира своята роля в служенето на расата и вижда себе си в цялостния план – малка мозайка в големия ансамбъл. Той започва да съзнава как може да служи чрез своите специфични дадености, чрез съвкупността от ментални и други дарби и с разнообразните си възможности, и какво трябва да извърши преди да е в състояние отново да застане в Присъствието и да получи ново, по-широко откровение.

При второто посвещение на човека се показва ролята, която неговата егоична група играе в общата схема. Той получава по-широка представа за онези единици от групата, с които е вътрешно свързан, опознава ги като личности (ако са във въплъщение) и разбира до известна степен своите кармични отношения с групите и индивидите. Освен това, той получава възможност да вникне в специфичните цели на групата и връзките ѝ с други групи. Сега посветеният може да работи с растяща сигурност и връзките му с хората на физически план стават по-уверени; той вече може да помага и на тях, и на себе си за изплащане на кармата и така да ускорява [121] достигането на крайното освобождение. Отношенията в групата стават по-здрави, а плановете и целите могат да бъдат разгърнати с повече разбиране. Прогресивното укрепване на отношенията в групата поражда на физически план съгласувано действие и разумно единство за изпълнение на целта, които водят до материализация на висшите идеали и до приспособяване на силата за мъдро осъществяване целите на еволюцията. На определен етап от своето развитие членовете на групата се научават да работят заедно и взаимно

да се стимулират; сега те са готови за ново разширение на знанието, което укрепва възможността им да помагат.

При третото посвещение пред човека се разкрива целта на подлъча на лъча, към който той принадлежи, т. е. върху който се намира неговото Его. Всички егоични единици са върху някакъв подлъч на монадния лъч. Това знание се доверява на посвещавания, за да може той да открие за себе си (по линията на най-малкото съпротивление) лъча на своята Монада. Въпросният подлъч носи върху енергийния си поток много групи от Егота и така посветеният опознава не само своята егоична група и еволюционната ѝ задача, но и много други сходни с нея групи. Тяхната обединена енергия ги води към ясно определена цел.

След като е натрупал известно знание за груповите отношения и е развил способност да работи с единиците в груповата формация, посветеният сега усвоява тайната на подчинението на отделната група за благо на групите в тяхната съвкупност. Това той демонстрира на физически план като способност да работи мъдро и хармонично с различни типове хора, да сътрудничи в мащабни планове и да натрупва широко влияние.

Пред него частично се разкриват плановете на Планетарния Логос, като това прозрение включва откровението за целта и замишля по отношение на планетата, макар че [122] взаимовръзката между тези планове от планетарна гледна точка остава все още неясна за него. Така посвещаваният върви през серия от степенувани осъзнавания към портала на четвъртото посвещение. В резултат на пълното отхвърляне на всички окови в трите свята и скъсването на всички връзки с ограничаващата карма, видението на освобождения значително се разширява и той за първи път осъзнава мащаба на планетната цел и карма в рамките на схемата. След като е разплатил собствената си маловажна карма, той вече може да насочи своите усилия към отработване на планетната карма и да сътрудничи на перспективните замисли на великия Живот, Който включва в себе си всички по-малки животи. Той не само постига пълно разбиране на целите и плановете за всички еволюции на собствената му планета – Земята, но в обхвата на неговия взор се включва и тази планетна схема, която е допълнение на земната като нейна полярна противоположност. Той разбира взаимовръзката между двете схеми и мащабната двуаспектна цел се разкрива пред него. Показва му се как тази двойна цел трябва да се слее в единен замисъл и от този момент той насочва цялата си енергия към планетно сътрудничество, допълнено от работа със и чрез двете големи еволюции на земята – човешката и дева-еволюцията. Това включва настройването и постепенното прилагане на енергията за стимулиране на различните природни царства, за да може чрез сливането на всички природни сили да бъде ускорено енергийното взаимодействие между двете схеми. По този начин промислите на Слънчевия Логос (осъществявани от двата Планетарни Логоса) могат да бъдат успешно постигнати. Сега посветеният има привилегията да управлява (макар и в зачатъчна степен) слънчевата енергия и получава достъп не само до съвещателните органи на своята Йерархия, но и до срещите, провеждани между Повелителя на Света, двамата велики Глави на отдели [123] и представителите на други планетни схеми.

При петото Посвещение видението носи на човека още по-разширен кръгзор, който разкрива трета планетна схема, образуваща

с другите две схеми един от тези силови триъгълници, които са необходими за осъществяване на слънчевата еволюция. Също както всичко проявено минава през двоичността и троичността назад към крайния синтез, така и тези схеми, които са силови центрове в тялото на Слънчевия Логос, отначало функционират като отделни единици, живеейки своя собствен цялостен живот, след това като двойственост в резултат от енергийното взаимодействие между всеки две схеми, подпомагайки, стимулирайки и допълвайки се една друга, и накрая – като слънчев триъгълник, в който силата циркулира от точка в точка и от център до център, докато накрая енергията се слее и синтезира така, че трите системи да заработят в единство.

Когато адептът с пето посвещение започне да работи за изпълнение на плановете на трите Логоса, сътрудничейки с Тях с неотклонно растяща във времето способност, той става готов за шестото Посвещение, което му дава достъп до още по-важни събрания – така той става участник в обсъждането на слънчевите, а не само на земните проекти.

При това шесто Посвещение пред него се откриват най-прекрасните цялостни видения. Той вижда слънчевата система в нейното единство и получава кратко откровение, което разкрива пред удивения му взор основната цел на Слънчевия Логос; за първи път той вижда замислите като цяло, с всичките им варианти и разклонения.

При седмото Посвещение човешкият кръгзор прониква отвъд слънчевия пръстен и посветеният вижда това, което отдавна е разбрал като основен теоретичен факт, а именно, че нашият Слънчев Логос е включен в плановете и целите на още по-велико Съществуване и че слънчевата система е само един от многото центрове на сила, чрез които някаква космична Същност, значително по-велика от [124] нашия Слънчев Логос, изразява Себе си. В основата на всички тези прозрения лежи великата цел за разкриване на същностното единство и за разбулване на онези вътрешни отношения, които (бидейки узнати) необратимо ще насочат посветения към самоотвержено служене, към работа за синтез, към хармония и базово единство.

По време на посветителната церемония отварянето на очите на Посвещавания (за виждане и разбиране) се подразделя на три части, които все пак си остават фази от един цялостен процес:

1. **Миналото.** То прелита пред вътрешния му взор и той се вижда да играе много роли, всяка от които има за цел постепенно да развие неговите сили и умения до точката, когато той ще може да служи на групата и заедно с групата. Той вижда и отъждествява себе си (в зависимост от спецификата на посвещението):

- а) Със самия себе си в многобройни минали животи;
- б) Със своята група в рамките на серии от предишни животи;
- в) С егоичния си лъч, който се лее в течение на много времеви цикли;
- г) Със своя Планетарен Логос, функционираше в миналото чрез многото еволюции и царства в цялостната схема,

и т. н., докато накрая той се идентифицира с миналото на единния живот, течащ през всички планетни схеми и еволюции в слънчевата система. Това поражда у посветения решимост да отработи кармата си и му дава знание (чрез видимите за него минали причини) как това може да бъде осъществено.

2. Настоящето. Пред посветения се разкрива онази специфична работа, която трябва да бъде извършена по време на текущия за него по-малък цикъл. Това означава, че той вижда не само онова, което го засяга лично във всеки отделен живот, но и знае каква е [125] непосредствената малка част от плана (изпълващ може би няколко от неговите малки цикли, наречени животи), който Планетарният Логос се стреми да види осъществен. Сега вече може да се каже, че той безусловно познава своята работа и е способен да ѝ се посвети, ясно разбирайки защо, как и кога.

3. Бъдещето. Тогава за поощрение му се дава неопишуема картина на завършената слава, както и на някои от ключовите моменти, отразяващи главните стъпки към нея. Той вижда в кратък проблясък бъдещата слава, но и пътя от сияйна красота, който блести все по-ярко, докато накрая прерасне в лъчезарен ден. В по-ранните етапи той съзира славата на своята съвършена егоична група; после идва сиянието на лъча, който носи съвършените човешки синове от конкретен цвят и тип. По-късно той отново зърва съвършенството на това велико Същество, което е неговият собствен Планетарен Логос, докато накрая пред погледа му се разкрива съвършенството на цялата красота, както и сиянието, което включва в себе си всички други лъчи на светлината – това е Слънцето, блестящо с цялата си мощ, Слънчевият Логос в момента на достигнатата цел. [126]

ГЛАВА XIII

ЖЕЗЛИТЕ ЗА ПОСВЕЩЕНИЕ

Жезлите за Посвещение са четири вида:

1. **Космичен**, използван от Космичен Логос за посвещение на Слънчев Логос и на тримата главни Планетарни Логоса.

2. **Системен**, използван от Слънчев Логос за посвещение на Планетарен Логос. Тук ние няма да разглеждаме космичното посвещение, тъй като то е свързано с такива разширения на разбирането, които надвишават познанията и на най-високия посветен в нашата слънчева система. Системните посвещения също ни засягат само косвено, защото са толкова грандиозни, че обикновеният човешки ум въобще не може да си ги представи. Човек има отношение към тези два вида посвещения само доколкото те оказват влияния върху планетната схема, на която той принадлежи. Това важи с пълна сила за случаите, когато схемата, в която индивидът играе своята микроскопична роля, е център на Логоичното тяло, който е подложен на стимулация. Тогава говорим за посвещение на неговия Планетарен Логос и следователно той (като клетъчно тяло) получава допълнителна стимулация заедно с всички други човешки синове.

3. **Планетарен**, използван от Планетарния Логос за провеждане на третото, четвъртото и петото главни посвещения, както и за двете по-висши. При планетното посвещение Жезълът на Могъществото, владян от Слънчевия Логос, е зареден с чиста електрична енергия от Сириус; нашият Логос получи този Жезъл през вторичния период на сътворението от ръцете на онази велика Същност, Която ръководи Повелителите на Кармата; Тя е гарант на закона по време на проявлението и е представител в [127] слънчевата система на великото Братство на Сириус, чиито ложи функционират като окултни Йерархии на много различни планети. Освен това, именно Тя (със съдействието на Слънчевия Логос) снабдява различните Посветители със сила, предава им тайната дума, чрез която те могат да привличат чистата електрична сила, необходима за презареждане на техните служебни жезли, и им поверява за съхранение специфичната тайна на конкретната планетна схема.

4. **Йерархичен**, използван от окултната Йерархия за началните посвещения и от Бодхисатва за първите две манасни посвещения.

Човешката индивидуализация започна през Лемурийската епоха вследствие от прилагането на Жезъла на Посвещението спрямо Логоса на нашата земна верига, което тласна към активност някои центрове в Неговото тяло и съответните им групи. Това буквално

предизвика събуждане на живота за познавателна дейност на ментален план. Дотогава животинският човек беше съзнателен на физически и астрален план, но стимулацията, предизвикана от електричния жезъл, го събуди към съзнание на ментален план. Това доведе до съгласуване на трите тела и Мислителят получи възможност да функционира в тях.

Всеки Жезъл на Посвещението причинява конкретни следствия:

- а) Стимулиране и разпалване на скритите огънове;
- б) Синтез на огньовете чрез окултна дейност, която съединява сферите им на влияние;
- в) Повишаване вибрационната активност на някой център (в човек, в Божествен Човек или в Слънчев Логос);
- г) Разширение на всички тела и главно на причинното;

д) Пробуждане на огъня кундалини (огъня в основата на гръбнака) и ускоряване на неговото издигане. Този огън, заедно с огъня на манаса, биват [128] насочвани по определени линии – или триъгълници – чрез специфични движения на Жезъла. Зад посочения факт, че всеки посвещаван се изправя пред Посветителя, придружен от двама Учители, Които стоят от двете му страни, прозира определена окултна причина, произтичаща от законите на електричеството. Те Тримата заедно оформят триъгълника, който прави работата възможна.

Силата на Жезъла е двuasпектна, а могъществото му – ужасяващо. Ако бъде оставен сам, посвещаваният не би могъл да издържи напрежението на Жезъла без да получи сериозни поражения, докато триъгълната схема за енергийно предаване гарантира безопасност. Тук трябва да си припомним, че двама Учители поръчителстват на всеки кандидат за посвещение и олицетворяват двата полюса (полярността) на електричното Всичко. Част от Тяхната функция е да придружават кандидатите за посвещение, които се изправят пред Великия Повелител.

Когато Жезълът е в ръцете на Посветителя, готов в необходимото време да прояви Своето могъщество, той действа като предавател на електрична сила от много високи нива, толкова високи, че “Пламтящият Диамант” на някои от крайните посвещения (напр. шестото и седмото) предава чрез Логоса сила, която идва от центрове, външни за цялостната система. На нашата планета се използва именно този главен Жезъл, но в системата има няколко подобни Жезли на Могъществото, които (с известна приблизителност) могат да бъдат представени в три степени.

Един Жезъл за Посвещение е използван от Великия Повелител при първите две посветителни церемонии. Той се намагнитва чрез прилагането на “Пламтящия Диамант” и това магнетизиране се повтаря за всеки нов Световен Учител. При встъпването на нов Световен Учител в длъжност се провежда необикновена церемония, на която Той получава Жезъла на Могъществото (един и същ Жезъл се използва откакто е основана нашата Планетна Йерархия) и го протяга към Повелителя на Света [129], Който го докосва със Своя

мощен Жезъл и така предизвиква презареждане на електричния му потенциал. Тази церемония се извършва в Шамбала.

Друг Жезъл на Посвещението, известен още като “Пламтящия Диамант”, е използван от Санат Кумара, Единния Посветител. Този Жезъл лежи скрит “на Изток” и поддържа вътрешния огън, който озарява Религията на Мъдростта. Повелителят на Света го е донесъл от Венера и веднъж на всеки световен период го подлага на подобно презареждане, което в случая става чрез пряко действие на самия Логос на слънчевата система. Точното място на този Жезъл е известно само на Повелителя на Света и на Чоханите на лъчите; като талисман на тази еволюция, Чоханът на втория лъч (под егидата на Повелителя на Света) е негов главен пазител, подпомаган от дева-Повелител от втория план. Будите на Действието и ръководеният от Тях Чохан на лъча отговарят за неговата охрана. Той е използван само в определени периоди от време, когато е необходимо да се извърши специфична работа; прилага се не само за посвещение на хора, но и за някои планетни функции, които засега са напълно неразбираеми за нас. Освен това, той има своето място и функции в някои церемонии, свързани с вътрешния кръг и с триъгълника, формиран от Земята, Марс и Меркурий.

Предназначение на Жезлите на Могъществото

Символизмът на тези различни Жезли е скрит в скиптъра на днешната монархична институция. Жезлите са общоприет символ за сан и могъщество, но малцина разбират, че те имат електричен произход и че истинското им значение е в динамичната стимулация на всички ниже стоящи, които (влизайки в допир с Жезъла) биват стимулирани към повишена активност и служене на расата. [130]

Великият Жезъл на Могъществото на самия Логос е скрит в Слънцето.

Като заключение можем да кажем, че езотеричното местоположение на различните жезли е следното:

1. Жезълът на Бодхисатва лежи скрит в “сърцето на мъдростта”, т. е. в Шамбала.
2. Жезълът на Единния Посветител е скрит “на Изток”, в определено място на планетата.
3. Жезълът на Слънчевия Логос е скрит в “сърцето на Слънцето” – на тази мистериозна субективна сфера, която лежи зад нашето физическо Слънце и за която последното е само външен щит и обвивка.
4. Жезълът на Космичния Логос, свързан с нашия Слънчев Логос, е скрит в това централно място в небесата, около което се върти нашата слънчева система и което ние наричаме “централно духовно Слънце”.

Първият Жезъл се презарежда в Шамбала за всеки нов Световен Учител; Жезълът на Санат Кумара се магнетизира отново за всеки цикличен световен период, т. е. седем пъти в историята на планетната схема. Логоичният Жезъл на Могъществото се наелектризира за всеки нов период на сътворение, или за всяка слънчева система, чрез която Логосът се проявява, както човек се манифестира

по време на своя живот във физическо тяло. Първите две церемонии стават в Шамбала, в тази свещена точка на планетното проявление, в това централно място за нашата физическа планета, което съответства на сърцето за човешкото същество. Много от местата на земната повърхност, известни с целебните си свойства, са забележителни именно защото притежават магнетизъм, който се проявява като лечебно влияние. Разпознаването от човека на тези свойства е прелюдия към следващата по-ясна увереност, която ще стане реалност след като етерното зрение получи необходимото развитие. [131]

Тези особени места биват магнетизирани по три начина:

1. От Санат Кумара, Който действа чрез Ману. Това става, когато трябва да се формира централна магнетична точка, която със своята привличаща сила да съедини в едно съгласувано цяло някаква раса, нация или голяма организация. Всяка нация има своята “магнетична точка”, формирана в етерната материя чрез прилагане на “Пламтящия Диамант” върху етера; това е националното сърце и основата на националния характер. Обикновено главният град на нацията е построен близо до нея, но има и изключения.

2. От Санат Кумара, действащ чрез Бодхисатва. В този случай електричната сила на Жезъла се прилага за по-тясното сближаване на тенденциите и влиянията, наблюдавани в големите световни религии. По-малкият Жезъл на Могъществото тук се използва заедно с по-големия. С тяхна помощ се утвърждава привличащото качество, или ключовата нота, на всяка религия и религиозна организация.

3. От Санат Кумара, Който този път действа чрез Махачохан. Прилагането на Жезъла на Могъществото довежда магнетичните фокусни точки на големите организации, които обуславят човешката цивилизация и култура, до съгласувана активност.

Цялата организация на физически план – управленска, религиозна или културна – е обусловена от вътрешни сили и причини и преди те да влязат във физическо проявление става фокусиране (ако можем така да се изразим) на тези влияния и енергии в етерните нива. Организацията на Свободните Масони е пример в това отношение. Тя има два магнетични центъра, единият от които се намира в Централна Европа. Във всички тези случаи действащ фактор е Повелителят на Света, както е винаги при основаване на големи [132] и важни движения. При всички по-малки движения, основани от Учители (работещи чрез Своите ученици) за подпомагане на расата, е призована помощта на Бодхисатва и се прилага по-малкият Жезъл на Могъществото.

Когато ученици стават основоположници на движение с относително по-ограничен мащаб, тогава Учителят, с Когото те работят, може по подобен начин да им помага и макар да не владее Жезъла на Могъществото, Той познава методи, с които успява да стимулира и съгласува крехкия устрем на своите верни последователи. Така Жезълът на Посвещението и Думите на Силата намират приложение във всички сфери на човешкия живот. Управлението на света протича в рамките на закона и реда и цялостната му схема е дълбоко взаимозависима.

Нека сега се върнем към темата за човешкото посвещение и Жезлите на Могъществото. По време на Посветителната церемония

(след двете големи откровения) идва момент на абсолютна тишина, когато посвещаваният осъзнава в себе си същността на **“Покоя”**. Той сякаш потъва в пустота или вакуум, където нищо външно не стига до него; увисвайки за миг между земята и небето, той осъзнава истинското значение на нещата и разбира същностната си божественост и ролята, която трябва да играе, когато отново се завърне от Небесния Съвет към земна служба. Посветеният не изпитва никакво безпокойство, страх или съмнение; той е бил в допир с божественото **“Присъствие”** и е получил прозрение. Сега той знае какво и как трябва да прави; неописуемо спокойствие и радост изпълват сърцето му. Този интервал на покой (предшестваш период на възобновена активност) започва от момента на прилагането на Жезъла. Докато посвещаваният остава максимално оттеглен в себе си, с центрирани в сърцето сили, съдействащата Ложа от Учители изпълнява определени церемонии и напява специални думи, които подготвят появата на Посветителя върху трона и последващото прилагане [133] на Жезъла. До този момент Йерофантът е присъствал, но работата е била извършвана от Ложата и от Покровителите; сега Той се възкачва на трона на могъществото и получава Жезъла Си от законните му пазители.

Не е възможно да посочим детайлите на следващия етап, без да използваме описанието: **“огън слиза от небесата”**. Чрез изговарянето на определени фрази или думи (които са една от тайните на посвещението и варират за различните посвещения) електричната сила, която предстои да бъде приложена, се спуска върху Жезъла, преминавайки преди това през сърцето и ръката на Посветителя и насочвайки се към **Тримата**, Които са застанали под форма на триъгълник спрямо трона. Те я получават един след друг и с волеви акт я карат да циркулира през сърцето Си, а после я изпращат към Покровителите. Последните, отново с акт на волята, се приготвят за предаването ѝ към онзи център в тялото на Посвещавания, който трябва (в зависимост от посвещението) да бъде стимулиран. Следва интересен интервал, при който еднонасочените воли на Йерархията се сливат с цел да пропуснат силата, която Жезълът е въвлякъл в циркулация. Йерофантът произнася дума и силата буквално бива инжектирана в телата и центровете на посвещавания – тя се спуска през центровете на менталния план, минава през астралните центрове и стига до центровете на етерните нива, които я абсорбират. Това е изключително важен момент за посветения, който му носи разбиране за абсолютната истинност на формулировката, че **“Бог е всепоглъщащ огън”**. За него е несъмнено, че огнената енергия и електричната сила създават всичко съществуващо. Той буквално е потопен в пречистващи огньовете; вижда огън от всички страни, който се излива през Жезъла, циркулира по Триъгълника и минава през телата на двамата покровителстващи адепти. За момент всички членове на Ложата на Учителите и посветените заемат церемониалните си места извън Триъгълника, скрити от погледа чрез стена [134] от чист огън. Посветеният не вижда никого, освен Йерофанта и не усеща нищо, освен огнения блясък на чистия, синьо-бял пламък, който гори без да разрушава, активизира всеки атом от неговото тяло без да го разпада, и пречиства цялостната му природа. Огънят подлага на изпитание постижението на посвещавания, който минава през Пламъка.

Ефектът от приложението на Жезъла

[А] Върху телата на Посвещавания

Ефектът е четириаспектен и дългосрочен и се променя в зависимост от приеманото посвещение. Действието на Жезъла е най-внимателно и научно регулирано и при всяко следващо посвещение напрежението му нараства заедно с активността на получения пламък и топлина. При прилагането на Жезъла посвещаваният открива, че:

1. Активността на всеки индивидуален атом в различните тела расте и това води до съответен ръст на нервната енергия и до еластичност и устойчивост, които ще са му от голяма полза в предстоящия напрегнат живот на служене.

2. Нежеланият тип материя в телата му е разклатена и атомичната стена е разрушена до известна степен, което прави атомите (образно казано) радиоактивни и следователно – по-лесни за отстраняване.

3. Огньовете на тялото са стимулирани и общата енергия на троичния нисш човек е координирана така, че да се постигне по-малка загуба на енергия и по-голяма съгласуваност и единство в действието.

4. Изравняването на различните тела във връзка с причинното (егоичното) тяло е подпомогнато и така става възможна непрекъснатостта на съзнанието и отзивчивостта към повелите на Егото. [135]

Когато се върне от церемонията и се заеме с работата си в света, посветеният ще открие, че получената стимулация внася в тялото му не само нагласа за по-голяма активност, но и за борба, която ще продължи до момента на победата, бележеща извеждането от тялото му на нежеланата материя и изграждането на нова от по-добър материал. Той ще открие, че възможността му да служи се е увеличила значително, а нервната му енергия е нараснала дотолкова, че е в състояние да черпи неподозирани досега резерви от сили в своето служене. Освен това той ще открие, че отзивчивостта на физическия мозък спрямо гласа на висшия “АЗ” и неговата чувствителност към по-висшите и фини впечатления е отбелязала съществен прогрес. Накрая, завършвайки работата, той ще успее да отстрани цялата материя с податомичен характер и да изгради тела от субстанцията на висшето подниво на всеки план. Така той ще разбере, че е в състояние съзнателно и конструктивно да контролира всичките си енергии, ще открие истинското значение на непрекъснатостта на съзнанието и ще може да действа с пълно вътрешно разбиране едновременно на трите плана.

[Б] Върху причинното, или егоичното тяло

Тук можем само най-обобщено да разгледаме ефекта от приложението на Жезъла върху причинното тяло на посветения. Тази

тема е наистина огромна и ще бъде изложена по-детайлно в *“Трактат за Космичния огън”*. Има само два начина, чрез които известна представа за основната истина може да бъде доведена до съзнанието на ученика, и те са следните:

Първо, ученикът трябва да осмисли факта, че на физически план той се проявява като функционираща личност с познаваеми и разбираеми характеристики, но че заедно с това той е субективен Живот, който [136] се изразява чрез личността и който (с посредничеството на физическото, емоционалното и менталното тела, които съставят троичния нисш човек) осъществява своите контакти с физическия план и така се развива. Същата основна идея за развитието трябва да бъде разширена и продължена и по отношение на висшия “АЗ”, или Егото на неговия собствен план. Това Его е велик слънчев ангел, който е посредник за изразяване на Монадата или чистия дух, точно както личността е проводник за Егото на по-ниско ниво. От гледна точка на човека в трите свята, това Его (или Слънчев Повелител) е вечно; то се запазва през целия цикъл на прераждания, също както личността се съхранява през малкия кръг на физическия живот. Все пак този период на съществуване е само относително постоянен; рано или късно животът – изразяван дотогава чрез Егото, Мислителя, Слънчевия Повелител, или Манасадева – се устремява към освобождение дори и от това ограничение и към завръщане в изначалния си източник.

Тогава проявеният като слънчев ангел живот, който цели епохи е обединявал егоичната форма чрез присъщата си вътрешна енергия, започва постепенно да се оттегля и формата бавно се разпада. Низшите животи, от които той е бил образуван, се завръщат към основния резервоар на дева-субстанцията, но вече обогатени с нараснало съзнание и активност, придобити в резултат от опитността да бъдат въплътени във форма и използвани от по-висшите аспекти на съществуване. По същия начин, в случая с личността, когато егоичният живот се оттегля, тройният низш “Аз” също се разсейва. Малките животи, които формират тялото на лунния “АЗ” (в противовес на слънчевия “АЗ”, чието отражение е), се абсорбират в основния резервоар на дева-субстанцията с по-ниска вибрация от тази на егоичното тяло. По подобен начин въплътяването им във форма, предназначена за използване от по-висшия “АЗ”, [137] подпомага тяхната еволюция.

Приложението на Жезъла за Посвещение ускорява работата по отделяне на духовния “АЗ” от висшия “АЗ” и окованият живот постига своето избавление в хода на бавното абсорбиране или разсейване на причинното тяло.

Така стигаме до познатата от окултните книги формулировка за “пропукване на причинното тяло” при всяко посвещение, до идеята за централен вътрешен огън, който пробива и разрушава обграждащите стени, а също и за разрушаването на Храма на Соломон чрез изтегляне на Шекина. Всички тези определения са символичен подбор на думи в опит да бъде изразена фундаменталната истина и да се подпомогне довеждането ѝ по различни пътища до съзнанието на хората.

Към момента на четвъртото посвещение работата по разрушението е завършена, слънчевият ангел е изпълнил функциите си и се връща на своето място, а слънчевите животи се устремяват към точките си на еманация. Животът във форма се изкачва победно към

своя “Отец в Небесата”, така както животът във физическо тяло се устремява от момента на смъртта към своя източник – Егото, като преминава през четири фази:

1. Оттегляне от плътното физическо тяло.
2. Отдръпване от етерното тяло.
3. Освобождаване на астралното тяло.
4. Напускане на менталното тяло.

Друг начин да изразим тази истина е да разгледаме егоичното тяло като център на сила, като кръг от енергия, или като лотос с девет листенца (венчелистчета), обгръщащи една средна част от три листенца, които от своя страна скриват централния живот или “скъпоценността в Лотоса”. В хода на еволюцията тези три кръга с по три венчелистчета (наречени съответно листенца на Жертвата, на Любовта и на Знанието) постепенно се разгръщат и едновременно въздействат върху едно или друго [138] от централните три венчелистчета. В процеса на посвещението Жезълът бива приложен към листенцата по научен начин и е управляван съобразно лъча и тенденцията. Това води до отваряне на централната пъпка, до разкриване на съкровището, до изтегляне на скъпоценността от ковчезето (което толкова дълго я е съхранявало) и до нейното издигане към “короната”, както се нарича окултно връщането ѝ в Монадата, от която е произлязла.

Трябва ясно да се разбира, че всичко гореказано е опит да бъдат описани (с ограниченото посредничество на думите) метода и ритуалите за постигане на духовно освобождение в този цикъл; отначало това става чрез метода на еволюционното разгръщане, или постепенното развитие, а по-късно, в крайните етапи – чрез Жезъла на Посвещението.

[В] Върху центровете

При приемането на посвещение всички центрове се активизират, като нисшите четири (които съставят Личността) започват процес на издигане на огъня към висшите три центъра. Ясно се вижда както двойното въртене на по-ниските центрове, така и навлизането на горните три в аналогична активност. Прилагането на Жезъла за Посвещение по време на посветителната церемония води до определени въздействия върху центровете, а именно:

– Огънят в основата на гръбнака бива насочен точно към центъра, който е избран за обект на специално внимание в съответствие с лъча и специфичната дейност на посветения.

– Центърът е интензифициран, скоростта на въртене е увеличена и някои от централните спици на кръга са подтикнати към по-

активно излъчване. Тези спици [139] на колелото, или тези листа на Лотоса, имат тясна връзка с различните спирали [spirillae, вид микроскопични организми – бел. ред.] в постоянните атоми например, като в резултат на тяхната стимулация се задействат една или повече от съответните спирали в постоянните атоми на трите по-нисши плана. След третото посвещение подобна стимулация се наблюдава и в постоянните атоми на Триадата, водеща към съгласуване на будхичния носител и към преминаване от по-низша поляризация към по-висша.

– С приложението на Жезъла за Посвещение изтичането на сила от Егото към личността се утроява, като посоката на силата зависи от това дали центровете, на които се обръща внимание, са етерни или астрални (съответно за първото и за второто посвещения) или посветеният стои пред Повелителя на Света. В последния случай стимулация ще получат менталните центрове на посвещавания или съответните им силови вихри на по-високите нива. Когато Световният Учител въвежда в първо или второ посвещение, посоката на троичната сила се обръща към активизиране на сърдечния и гърления центрове като синтезатори на низшето. Когато Единният Посветител прилага Жезъла на Своето могъщество, потокът се спуска от Монадата и макар че гърлото и сърцето усилват в отговор вибрацията си, главната посока на силата е към седемте центрове в главата и накрая (при освобождението) – към лъчистия център над главата, който синтезира седемте по-ниски главови центрове.

В хода на посвещението вибрационният капацитет и силата на центровете бързо нарастват и това води в екзотеричния живот:

1. До чувствителност и изтънченост на носителите, които отначало причиняват на посветения много страдания, но заедно с това пораждат у него способност за отклик, далеч надвишаваща случайната болка. [140]

2. До развитие на психична способност, която отново може да причини временни проблеми, но в крайна сметка води до разбиране на единичния “АЗ” във всички “АЗ”-ове, което е и целта на стремежа.

3. До изгаряне на етерната мрежа чрез постепенното издигане на кундалини и неговото правилно геометрично напредване, което предизвиква непрекъснатост на съзнанието и така дава възможност на посветения съзнателно да използва **времето** като фактор на еволюционните планове.

4. До постепенно разбиране на закона за вибрацията като аспект на основния закон за изграждането, т. е. на закона за привличането. Посветеният се учи да изгражда съзнателно, да управлява мисловната материя за изпълнение промисъла на Логоса, да работи в менталната същност и да прилага закона на ментални нива, въздействайки по такъв начин на физическия план. Движението се заражда на космични нива и в микрокосмоса ще видим същото. Тук е скрит окултен намек, размисълът върху който може да ви разкрие много истини. При посвещението, в момента на прилагането на Жезъла, посвещаваният **съзнателно** разбира значението на Закона на Привличането за формообразуването и за синтеза на трите огъня. Възможността на човека за напредък се обуславя от неговата способност

да поддържа у себе си това разбиране и правилно да прилага закона.

5. До предаване на по-висшата манасна енергия от Йерофанта към посветения, така че последният да получи възможност (чрез изключително силната стимулация) съзнателно да разпознава замисъла по отношение на своя групов център. Тази сила се спуска от манасния постоянен атом през антакарана и се насочва към онзи център, който Йерофантът решава (според закона), че трябва да бъде стимулиран.

6. До стабилизиране (от страна на Посветителя) на силата и регулиране на нейния циркуляционен поток през егоичното тяло, така че когато работата по разкриването бъде завършена, седмият [141] принцип в Сърцето на Лотоса да може изцяло да се разгърне. След всяко посвещение Лотосът все повече се разтваря и от центъра му започва да струи светлина – светлината на огъня, който накрая пронизва трите закриващи го листенца, изважда на показ цялата вътрешна слава и позволява на електричния огън на духа да се прояви. Този процес протича на второто подниво на менталния план (където сега е разположен егоичният лотос) и предизвиква съответната стимулация в плътната субстанция, която формира венчелистчетата, или колелата на центровете, на астрално и на етерно ниво. [142]

ГЛАВА XIV

ПОЛАГАНЕ НА КЛЕТВА

Работата на Ложата по време на Посвещение

Сега стигаме до най-тържествената част на посветителната церемония, която от определена гледна точка се подразделя на три фази:

Първа част, където е ангажиран посветеният и в която той осъзнава собствения си царствен “АЗ”, или Присъствието, получава прозрение и вижда плана.

Втора част, където е ангажиран Посветителят и в която Той владее Огнения Жезъл и постига някои специфични изменения в тялото на кандидата.

Трета част, където Йерофантът доверява на посвещавания някои думи и формули, които той отнася в своето съзнание, за да изпълнява по-добре възложената му част от плана.

По време на цялата процедура оставащата извън Силовия Триъгълник Ложа на Учителите е заета с общата триаспектна работа, която има за цел да породи определени резултати в съзнанието на посветения и да подпомогне Йерофанта в неговото напрегнато усилие. Трябва да напомним, че според закона за икономичността, винаги, когато има прилагане или предаване на енергия от един силов център към друг, се наблюдава последващ спад в центъра, от който е била излъчена силата. Върху тази основа се определят сроковете и периодите на посветителната церемония. Слънцето [143] е източник на цялата енергия и мощ и работата на Посветителя значително се улеснява, когато са налице благоприятни слънчеви условия. Сроковете и периодите се определят с помощта на езотерична слънчева и космична астрология. Тя се опира, разбира се, върху точни числа, вярна математическа концепция и истинско знание за основните факти, свързани с планетите и слънчевата система. За да се провери времето на индивидуалното посвещение, неизменно се преглежда и хороскопът на посветения, като провеждането на церемонията става възможно само когато индивидуалните знаци съвпадат с церемониалната карта, от която се ръководи Посветителят. Това е причината, поради която посвещението понякога се отлага за следващ живот, дори и посвещаваният вече да е извършил необходимата работа.

Триаспектната работа на Ложата по време на церемонията може да бъде описана по следния начин:

1. Произнасянето на някои мантри освобождава и привлича енергия от специален планетарен център. Тук трябва дапомним, че всяка планетна схема е център в тялото на Слънчевия Логос и въплъщава особен тип енергия или сила. Необходимата за дадено посвещение енергия бива прехвърлена от планетарния център, през Слънцето, към посветения. Процедурата е следната:

а) Енергията бива привлечена от планетарния център посредством мощта на Планетарния Логос, допълнена от научните знания на Ложата и употребата на някои думи на силата.

б) После тя се насочва към Слънцето, където се смесва с чиста слънчева енергия.

в) От Слънцето тя се предава към онази специфична верига в нашата Земна схема, която нумерологично съответства на предходната или изначалната планетна схема. [144]

г) Оттам тя бива пренесена към съответния глобус, а след това и върху плътната физическа планета. Ползвайки се от особена мантра, Посветителят фокусира енергията в Своето тяло и го използва по двоен начин – като приемаща и като предаваща станция. Накрая енергията стига до посвещавания чрез Триъгълника и Покровителите. За ученика е ясно, че когато Посветител е Повелителят на Света (или физическото отражение на Планетарния Логос на нашата схема), силата стига сравнително по-пряко до посвещавания, отколкото при първите две посвещения, когато Йерофант е Бодхисатва. Едва при третото посвещение обаче посветеният ще е в състояние **директно** да приеме планетната сила.

2. Извършваната от Ложата концентрация помага на посветения да разбере в себе си различните процеси, на които е подложен. Това се постига чрез конкретна работа върху менталното му тяло, като всички атоми са стимулирани чрез обединената мисловна сила на Учителите. Работата по възприемането и осмислянето е пряко подпомогната от всичко това. Тази концентрация по нищо не прилича на хипнотично внушение или на мощно отпечатване на впечатления от страна на по-силни умове върху по-слаби такива. Тя приема формата на усърдна медитация от страна на събраните Учители и посветени върху засегнатите реалности и върху “АЗ”-а. Така освободената сила помага на посвещавания по-лесно да пренесе съзнанието си от “неАЗ”-а към божествените същности, с които той е пряко свързан. Мисловната сила на Учителите неутрализира вибрациите на трите свята и позволява на кандидата буквално да “остави зад себе си” цялото минало и да постигне онова всеобхватно зрение, което позволява край на феномените да бъде виждан още от самото им начало, и което разглежда нещата във времето така, сякаш те са извън него.

3. Извършвайки церемониални ритмични действия, [145] Ложата значително съдейства за успеха на посвещението. Също както на празника Уесак демонстрацията на силата се постига чрез напяване на мантри и свещени церемониални движения с подреждане на множествата в геометрични фигури, така и при посветителната церемония е следвана подобна процедура. Геометричните фигури обаче

варира за различните посвещения и в това се крие една от предпазните мерки при церемониите. Посветеният знае фигурата, установена за собственото му посвещение, но не повече.

Тези три аспекта на работата занимават Учителите и посветените в Ложата до момента на прилагане на Жезъла; след това посветеният става член на Ложата и целият церемониал, предшестваш заклеването и разкриването на Думата и Тайната, се променя.

Покровителите, стоящи дотогава от двете страни на посвещавания, се оттеглят и заемат местата си по ранг, а тримата Буди на Действието (или Техни представители при първите две посвещения) застават зад длъжностното място на Йерофанта. Членовете на Ложата се прегрупират и посветени от същата степен, като на новоприетия, го заобикалят, помагайки за извършване на последната част от церемонията; останалите посветени и адепти остават на местата си според своя ранг.

Първите три етапа от посветителната церемония са еднакви за всички посвещения. В последните две фази обаче тези, които не са равни по ранг с новоприетия посветен (например посветени от първа степен при церемония за трето посвещение), се оттеглят в задната част от Залата на Посвещението в Шамбала и между двете групи се изгражда чрез мантрична енергия "стена от мълчание". Формиран е своеобразен вакуум и нищо не може да проникне от [146] вътрешната група към външната. Последната се посвещава на дълбока медитация с припяване на някои формули, докато във вътрешната група около Йерофанта се извършват две действия:

- а) Новоприетият посветен се заклева.
- б) Доверяват му се определени Думи и Тайни.

Два типа клетви

Всички клетви, свързани с окултната Йерархия, могат да бъдат разделени на две групи:

1. ***Клетва при Посвещение***, с която посветеният дава тържествен обет никога да не разгласява (под заплахата от незабавно наказание) каквато и да е окултна тайна и да не съобщава вън от Залата за Посвещение това, което му е поверено да пази.

2. ***Клетва за Служене***, полагана, когато някой член на Ложата встъпва на специфичен пост в Йерархичната работа. Тази клетва е свързана с неговите функции и отношения към:

- а) Повелителя на Света;
- б) Прекия му ръководител;
- в) Съратниците му в Ложата;
- г) Човешкия свят, на който той трябва да служи.

За този втори тип клетва тук няма да даваме повече информация, тъй като тя се отнася само за някои от членовете на Йерархията.

Клетвата при Посвещение

Този тип клетва се подразделя на три дяла и се ръководи от Йерофанта, след Който посвещаваният я повтаря фраза по фраза. [147] В различните ѝ пунктове посветени от същата степен поставят акцент с възклицания, съответстващи на израза “Да бъде!”.

Трите дяла на клетвата могат в най-общи линии да бъдат описани по следния начин:

1. Тържествено изявление за целта, която движи посветения, плюс уверение за неизменно волево отношение и тържествена декларация за нейното осмисляне, съпроводени с обещание да не разкрива осъзнатата цел над рамките на това, което неговият всекидневен живот в света на хората и служенето му на расата естествено ще проявят. Това включва клетва за запазване в тайна на доверената му част от плана на Логоса, видяна в “откровението на прозрението”.

2. Даване на изключително тържествено уверение, отнасящо се до отношенията му с другите негови “Аз”-ове, с Ложата, на която е член, и с всички други човешки “Аз”-ове навсякъде по света. Това включва отношението към братята му от всички степени, плюс тържествено задължение никога да не разгласява истинската природа на аспекта на “АЗ”-а, каквато му е била показана при посвещението. Към това се добавя и клетва за запазване в тайна на осъзнатото отношение на Слънчевия Логос към Планетарния Логос, както и на Планетарния Логос от нашата схема към самата схема.

3. Произнасяне на тържествено уверение никога и пред никого да не разкрива придобитото знание за източниците на енергия и сила, с които е бил поставен в контакт. Това е триаспектна клетва, която включва обет за запазване на пълно мълчание за истинската природа на енергията и за законите на нейното управление, както и задължение да използва предоставената му чрез посвещението сила само и единствено за служене на човешката раса и за съдействие в изпълнението на промисъла на Планетарния Логос. [148]

Тази велика клетва се облича в различни изразни средства, съответстващи на приеманото посвещение, и (както бе посочено) се полага на три етапа с паузи между тях, запълнени от определено церемониално действие на групата Посветени по отношение на новоприетия брат.

Тук трябва да се напомни, че всяка част от клетвата всъщност се отнася до един от трите аспекта на божественото проявление и когато посветеният поема своя обет, един от тримата Главни на Отделите участва в церемонията заедно с Посветителя. По този начин бива задействана троична по природата си енергия, съответстваща на отделните части на даваната клетва. При първите две посвещения тази енергия се спуска към посветения от трите главни лъча, минавайки през Йерофанта, през съответния Глава на отдел и през групата посветени от същата степен, в резултат на което всяко посвещение се превръща в средство за стимулация и разширение за

всички. При следващите пет посвещения силата протича през Тримата Буди на Действието, вместо през Главите на отделите.

Тук вероятно ще е интересно да посочим, че през тази част от церемонията групата е окъпана в цвят, съответстващ на типа енергия и на пораждащата я планетна схема, така че работата на Посветителя е да постави посвещавания в контакт с тази енергия. Тя се излива върху групата от момента на отделянето, предизвикано от Посветителя с помощта на определени думи и чрез прилагане Жезъла на Могъществото. Тогава тримата Буди на Действието, Които са големи енергийни центрове на нашата планета, докосват върха на Жезъла със Своите служебни жезли и заедно произнасят някаква мистична Дума; енергийният поток започва да тече надолу и продължава така до края на церемонията.

Някой може би ще попита дали посветени са нарушавали клетвата си. Това става много рядко, защото трябва да помним, че [149] посвещение не се приема, докато не е достигнат необходимият етап. Имало е няколко подобни случая, но тъй като Повелителят на Света е осведомен за всичко в бъдещето, настоящето и миналото, на посветения не се дава възможност да разкрие това, което трябва да остане в тайна. Намерение може да съществува, но ще липсва благоприятна възможност. Посветен, който прегреша така в намерението си, онемява, а понякога и умира преди да може да престъпи клетвата си. [150]

ГЛАВА XV

ДОВЕРЯВАНЕ НА ДУМАТА

Слънчевите думи

Основа за всички проявени феномени е издаденият звук, или произнесената с могъщество Дума, т. е. с цялата сила на стоящата зад нея целеустремена воля. В това, както е известно, е ценността на медитацията, защото медитационният процес в крайна сметка поражда онази вътрешна динамична цел и припомняне, или вътрешно създаване на представи, които трябва неизменно да предхождат произнасянето на всеки съзидателен звук. Когато се казва, че Логосът е създал светове чрез медитация, това означава, че в Неговия собствен център на съзнание е имало период, когато Той е размислял и медитирал над целите и плановете, които е имал предвид; визуализирайки пред Себе си целия световен процес като завършено цяло, Той е виждал края още от самото начало и си е представял всички подробности на завършената сфера. В края на Своята медитация, когато цялото се оформило като завършена картина пред Неговия вътрешен взор, Той произнесъл определена Дума на Силата, която му била доверена от **Единия, за Когото нищо не може да бъде съобщено**, т. е. от Логоса на космичната схема, част от която е и нашата система. С космичните и Логоичните посвещения ние ще се занимаваме само доколкото човешките посвещения отразяват тези изумителни прототипи, но за ученика ще е интересно да узнае, че както при всяка посветителна церемония на посветения се дава някаква Дума на Силата, така и на Логоса е била доверена онази велика Дума на Силата, която е създала нашата слънчева система, т. е. Словото, което е наречено [151] “Свещена Дума” или **АУМ**. Тук трябва да напомним, че звукът АУМ въплъщава човешкия стремеж да бъде възпроизведен (макар и в безкрайно по-малък мащаб) този троен космичен звук, в резултат на който е станало възможно сътворението. Думите на Силата от всички степени имат троична последователност:

Първо. Те се произнасят от някаква напълно **себесъзнаваща се** същност и това неизменно става след период на размисъл или медитация, когато целта е изцяло визуализирана.

Второ. Те въздействат върху царството на девите и предизвикват сътворението на формите. Този ефект е двуаспектен по своя характер:

а) Вървящите по еволюционния път девии, или великите строители на слънчевата система, както и онези от тях, които са минали

през човешкия стадий, откликват на звученето на Думата и със съзнателно разбиране сътрудничат на този, който го е породил; така се върши работата.

б) Девите, намиращи се на инволюционната дъга, или по-малките строители, които още не са минали през човешкия стадий, също откликват на звука, но това става несъзнателно или насила; така, водени от мощта на породените вибрации, те изграждат желаните форми от собствената си субстанция.

Трето. Те действат като стабилизиращ фактор и формите се запазват само доколкото е налице силата на звука. Когато Логосът, например, прекрати да издава свещения АУМ и вибрацията затихне, следва разпадане на формите. Това важи както за Планетарния Логос, така и за цялата нисшестояща схема.

Думите на Силата, или вариациите на АУМ, биват облечени във всички възможни тонове, подтонове и четвърт тонове, и върху тези нюанси на звука е изградено сътворението и поддържането на света. Многообразието от звуци съществува във всеки по-голям звук и въздейства на различни групи. Тук трябва да се [152] напомни, че (най-общо казано) звуците в слънчевата система се делят на две групи:

1. **Начални**, или въвеждащи звуци, които предизвикват различните проявления или феномени на всички планове.

2. **Завършващи**, или крайни звуци, които се зараждат в самите форми по време на техния еволюционен процес и които са съвкупност от тоновете на всяка форма във всяко отделно природно царство. По същия начин, всички форми имат свой собствен тон, формиран от по-малките звуци на съставните им атоми. Тези звуци се зараждат в друга група и влияят върху нисшестоящите групи или царства, ако определението “нисшестоящи” може да бъде приложено към някоя от сферите на божественото проявление. Човешкото царство, например, или четвъртата творческа Йерархия, е създадено от троен **АУМ**, произнесен в специфичен тон едновременно от трите лица на Троицата – Бог-Отец, Бог-Син и Бог-Свети Дух (или Шива, Вишну и Брама). Този звук още продължава; взаимодействието и сливането на множеството по-малки ноти на всяко човешко същество поражда един голям общ звук, който може да бъде чул във висшите сфери и който на свой ред оказва определено въздействие върху животинското царство. Това е един от факторите, които създават животинските форми, подходящи за заемане както от животни, така и от хора, защото винаги трябва да помним, че човек е свързващото звено между животинското и божественото.

Не е възможно, нито е желателно да се изброят Думите на Силата, но могат да бъдат дадени някои общи указания, които ще помогнат на ученика да получи известна представа за сложността и величието на темата: [153]

1. Великата Дума, произнесена от Логоса на слънчевата система, съобщена му от Висшестоящия.

2. Трите Думи, предадени от Слънчевия Логос на всеки от тримата Логоси, а именно:

а) Свещеният звук "А" на Шива, т. е. на Този, Който въплъщава аспекта на духа или волята; това е Думата, чрез която работи Бог-Отец.

б) Звукът "У" на Вишну, Бога-Син. Той е строител на формата и осигурява тялото, което духът трябва да заеме, правейки по този начин възможно божественото въплъщение. Ако "А" е звукът на живота, тогава "У" е звукът на формата.

в) Звукът "М" на Брама, т. е. на Този, Който чрез дейността си по снабдяването с енергия свързва в активно познание духа и формата, или "АЗ"-а и "неАЗ"-а.

Тук трябва да отбележим, че ако ученикът мъдро размисли върху тези функции, той ще открие важни информации за трите отдела на нашата планетарна Йерархия.

3. Седемте Велики Думи, отново основани върху трите свещени звука "А У М", които предизвикват сътворението или проявлението на седемте плана на нашата слънчева система. Те не са поверени на човешки същества, а на седемте велики Деви или Раджа-Повелители, Който са одушевяващите животи на съответния план; следователно, при различните посвещения се изисква тяхното сътрудничество, преди тези ключови думи да могат да бъдат съобщени на посвещавания.

4. Четиридесет и девет Думи, отнасящи се до 49-те подплана или Огньовете. Те са доверени на 49-те Строители на Свещените Огньовете.

Горните две групи думи остават в компетенциите на третия аспект и са съобщени от Брама.

5. Съществуват още пет Велики Думи със знаци, попадащи под егидата на отдела на Вишну и произнасяни от Него – от Бога-Син.
[154] С тяхна помощ влизат в проявление петте природни царства на еволюционната дъга, а именно:

- а) Минералното царство;
- б) Растителното царство;
- в) Животинското царство;
- г) Човешкото царство;
- д) Духовното царство.

Тези петте са разновидности на звука "У" или са основани върху него, така както онези, които изброихме по-рано, са изградени върху звука "М".

Във връзка с първите три царства е интересно да се отбележи, че те са основани върху два звука – върху тона "У", звучащ с основната ключова нота на "М". В четвъртото царство тонът "М" заглъхва и започват да звучат две ноти – "У" и "А". В петото царство "М"

затихва в далечен полутон, “У” се смесва с него като става едва доловим, докато “А” (или нотата на Шива) звучи толкова мощно, че е практически единствената нота, която ясно се чува. Звученето на тази нота (нотата на Шива-Разрушителя) отхвърля “неАЗ”-а и всичко онова, което не е дух, навлиза в процес на разпадане. Именно въздействието на звука “А” предизвиква раздялата и освобождението на посветения от трите свята.

6. Съществуват и такива Думи, които се доверяват на всеки от Планетарните Логоси и лежат в основата на планетните проявления. Както е известно, звукът на Брама-аспекта, или третия аспект на нашия Планетарен Логос, е “ФА” и в това се крие важна информация по отношение на неговата еволюционна точка, защото веднага се вижда, че звукът “А” достига чак до плътно физическото.

7. В нашата Йерархия има много Думи, изградени върху Великата Дума на Планетарния ни Логос; те са поверени на Главите на Отделите [155], Които на свой ред предават техните вариации надолу към посветените в съответствие с техния ранг. Ученикът трябва да разбира разликата между понятията **дума** и **звук**, защото думата облича и забулва мисълта или вложената идея и цел, а звукът прави възможно нейното проявление в някакъв вид материя на един или друг от седемте плана.

Тук ние не можем да проследим трансформациите на основните думи след тяхното произнасяне от космичните същества и в процеса на спускането им в безграничната диференциация, характерна за говора на човека, рева на животните и песента на птиците. Всяка от тях е проява на определена степен на съзнание и всяка предизвиква някакво въздействие. Това, което посветеният се учи да прави, е **съзнателно** да създава звуците и така да предизвиква обмислени и желани резултати; да произнася думите с пълно осъзнаване на последиците на всички планове; да създава форми и да насочва енергии чрез свещените звуци, ускорявайки по този начин хода на еволюцията.

Това отклонение от темата (преди да разгледаме ролята на посветителните думи) беше необходимо, за да подчертаем огромната важност на този въпрос и да си дадем сметка колко внимателно трябва да опазваме този аспект от божествената работа.

Употреба на Думите

След като накратко обсъдихме значението на Думите на Силата, сега ще резюмираме някои от изведените постулати и отново ще се върнем към посветителната церемония и към Думите, които се предават на посветения. Постулатите са девет и ако добре бъдат обмислени от ученика, те ще му разкрият много истини за творческия процес и за силата на речта.

1. Всички Думи на Силата се коренят във Великото Слово, дадено на Слънчевия Логос в зората на проявлението. [156]

2. Всички те са разновидност или разширено спускане на трите основни звука, които се удължават с включването на плановете, за да стигнат до мириадното разнообразие на изреченията и речта на крайната единица – човека.

3. Ето защо по пътя на завръщането речта става много по-кратка, думите се използват по-пестеливо и накрая настъпва етап, когато адептът използва словесни формули само за изпълнение на специфични задачи, свързани:

- а) С определен творчески процес.
- б) Със специфично насочване на енергия.

Всичко това, разбира се, става на плановете на трите свята.

4. Следователно, готвейки се за посвещение, стремящият се трябва да усвои преди всичко три умения:

а) Да контролира всички дейности на троичната си нисша природа. Това включва прилагане на познавателната енергия към всеки атом на трите обвивки – физическата, астралната и менталната, – което съдейства за изгриването на Брама, или на третия аспект на вътрешния Бог.

б) Да контролира речта си през всяка минута от деня. Това е лесно да се каже, но е много трудно да се извърши практически. Този, който го постигне, бързо се приближава към освобождението. Тук нямаме предвид онази резервираност, мрачност, мълчаливост и затвореност, която се наблюдава при слабо еволюираните индивиди, срещащи затруднения при членоразделното си изразяване, а говорим за контролираната употреба на думи за постигане на някаква цел при пестене на говорната енергия, когато тя не е необходима – това са две съвсем различни неща. Желаното контролиране включва разбиране за циклите, сроковете и периодите, и предполага познание за силата на звука и за ефекта, [157] постиган чрез изречената дума. То изисква знание за изграждащите сили в природата и за тяхното правилно управление, и се опира на способността да се задвижва и владее менталната материя за получаване на резултат във физическата материя, съзвучен с ясно определената цел на вътрешния Бог. Това означава да заблести вторият аспект на “АЗ”-а – Вишну, или формообразувателният аспект, който е първа характеристика на Егото на неговия собствен план. Добре е ученикът да размисли над това.

в) Да медитира и така да стигне до целта на Егото. Чрез тази медитация първият аспект получава неотклонно растяща изява и съзнателната воля на вътрешния Бог се проявява на физически план.

Тези три дейности на ученика трябва да протичат паралелно, при което ще бъде забелязано, че втората е следствие на първата и се проявява като енергия на физически план. Едва когато стремящият се отбележи действителен напредък по тези три линии на устрема, ще му бъде дадена първата от Великите Думи.

5. Всяка Велика Дума включва в себе си своите разновидности, разширения и вариации, и с нейното изговаряне посветеният поставя в движение по-малкото чрез вибрациите на по-голямото. Оттук и страшната мащабност и отговорност за постиганите резултати. Всяка Дума се дава на посветения както устно, така и визуално. Тя първо му се казва под формата на седем срички, всяка от които той трябва да запомни като отделна Дума. После му се показва как да слее тези седем срички в троен звук, за да предизвика по-мащабни

и далекообхватни резултати. Накрая трите се сливат в единна Дума, която му се съобщава. Седемте Думи, които формират Голямата Дума на всяко посвещение, се предават на посветения чрез посветени от същия ранг като неговия. Тази група посветени се разделя на [158] седем подгрупи (съобразно подлъча или лъча на формацията), като всяка от тях изпява в бърза последователност своята дума. В същото време цветовете и символите на различните звуци минават пред посвещавания така, че той да чува и заедно с това да вижда това, което му се доверява. Тогава по-напредналите групи около церемониалния трон (тримата Глави на отдели при първите две посвещения, или Пратиека Буда при последните) произнасят за него тройната Дума, която слива в себе си седемте, и той отново я вижда пред вътрешното си око. Накрая тя прозвучава от Посветителя и посветеният започва да чувства в себе си като практически опит един от великите звуци и чрез съответния си център разбира каква е неговата вибрация. Както е известно, всеки център е свързан с някакъв план, схема, лъч или друга седморна структура, откъдето става очевидно значението на неговата вътрешна реакция.

6. При Своята дейност в помощ на еволюцията на трите свята, Учителите и посветените се занимават главно със седемте срички на Думата, дадена за Техния ранг или степен на посвещение. Трите Думи, в които се сливат седемте, се използват рядко, и при това под прекия контрол на един от ръководителите на отделите (съответно на включената сричка, всяка Дума е пряко свързана с тройния звук АУМ, т. е. с аспекта на Брама, Вишну или Шива, Чиито планетарни представители са тримата Глави на отдели).

Когато някой посветен желае да употреби с еволюционна цел цялата Дума (в нейното единство), той трябва да получи разрешение от обединената Ложа, защото подобна Дума въздейства върху материята на целия план в планетната схема и в резултат – върху материята на нисшестоящите планове. Така например, когато посветен от трета степен произнася Думата, съответна за степента му, той влияе върху материята на по-ниските ментални поднива и оттам – върху астралния и физическия план. Посветен от втора степен по подобен начин въздейства на астралния план и впоследствие [159] – на физическия. Така се постигат далекообхватни резултати и се повлиява работата на мнозина.

7. Всяка Дума, диференцирана или синтезирана, въздейства върху царствата на девите и оттук – върху формоизграждащите аспекти на проявлението. Нито един звук не е произведен, без да предизвика отклик у дева-субстанцията и да не тласне множество малки животи към приемане на специфични форми. Тези форми изпълняват функциите си и траят толкова дълго, колкото е продължавал предизвикалият ги звук, и докато специфичната волева енергия на този, който го е произнесъл, е била насочена към живата форма. Това е еднакво вярно както за Слънчевия Логос, Който произнася АУМ и така създава слънчевата система; така и за Планетарния Логос, произнасящ своята планетарна Дума и създаващ планетната схема; но също и за адепта, който постига резултати в помощ на човечеството на физически план; както и за обикновеното човешко същество, което в своята силно диференцирана и разнообразна реч изразява вътрешната цел или състояние на своя ум и изгражда съответна форма или проводник в дева-субстанцията. Повечето от хората строят несъзнателно, като създадената от тях форма е полезен или вреден фактор в зависимост от основния пораждащ мотив, чиято

воля тя ще прокара до самия край на своето съществуване.

8. Всяка произнесена Дума се отличава по:

а) Специфичен цвят.

б) Особен тон.

в) Специална форма.

г) Степен на енергия или активност.

д) Природа на одушевилия я живот – себесъзнаващ се, съзнателен или несъзнателен, Бог, човек или дева.

Ученикът отново ще открие, че това е еднакво вярно за слънчевата система, за планетната схема, за човешкото същество, за одушевената от елементарен живот мисъл-форма, и за атома на физика или химика. Истинският окултист може да бъде разпознат именно по знанието на тези факти [160] и по тяхното съзнателно разбиране. Слънчевият Логос е произнесъл Думата и формата на нашата слънчева система е влязла в проявление. Нейният цвят е син, нотата ѝ представлява особен космичен музикален тон, а степента ѝ на активност се изразява със специфично математическо означение, което надвишава сегашния капацитет на човешкия интелект. Естеството на нейния велик одухотворяващ Живот – този на троичния Логос, е действена, познаваща Любов.

9. Великата Дума на нашата слънчева система се съчетава (ако можем така да се изразим) с други Думи и всъщност е само една от Думите в седморно Слово, известно на онази велика Същност, Която е в същото отношение към Слънчевия Логос, в каквото е последният към Планетарния Логос. Свещените Думи на седем слънчеви системи (една от които е нашата) произвеждат в своята съвкупност този седморен звук, който вибрира сега в космичните сфери.

В тези девет постулата лаконично са сумирани главните истини за творческите процеси в слънчевата система. В тях лежи тайната на истинската магия и тяхното разбиране ще даде на притежаващия духовна интуиция човек чистота на живота и мотивите, алтруистично намерение, себеконтрол и смелост, както и способност да постига целите на Егото, което е съзнателен сътрудник в работата на еволюцията и участник в част от плановете на Планетарния Логос на нашата схема. Техните кратки формулировки имат за цел да защитят скритите в тях истини, като същевременно ги разкрият само пред онези, които са узрели за тях.

Тези седем Думи на слънчевата система, които формират Логоичната Дума, позната ни само в тройната ѝ форма като АУМ, се разкриват при седемте посвещения.

При първото посвещение се дава Думата за физическия план. [161]

При второто посвещение се доверява Думата за астралния план.

При третото посвещение се съобщава Думата за низшия ментален план.

При това посвещение, когато (както вече беше казано) Йерофант е Повелителят на Света, се дава не само Думата за низшия ментален план, но също и дума, която синтезира трите Думи за трите свята. Тя се съобщава на посветения като тема за медитация, докато той вземе четвърто посвещение, но му е забранено да я ползва преди крайното си освобождение, защото тя дава пълна власт над трите низши плана.

При четвъртото посвещение се доверява Думата за висшия ментален план.

При петото посвещение се дава Думата за будхичния план.

При шестото посвещение се съобщава Думата за атмичния план.

При седмото посвещение се разкрива Думата за монадния план.

При шестото посвещение Думата, която синтезира четвъртата, петата и шестата Думи, се дава от Йерофанта и по този начин посветеният придобива пълен контрол (чрез силата на звука) над субстанцията на петте плана на човешката еволюция. При седмото посвещение тройният звук АУМ се разкрива в истинската си същност пред просветления Буда, който вече може да управлява енергиите в шестте свята или плана.

Възможни са още две посвещения, но досега на нашата Земна схема е казано твърде малко за тях, тъй като тя не е “свещена” схема и малцина са онези, ако въобще има такива сред земното човечество, които могат да достигнат осмо и девето посвещение. За целта те трябва предварително да минат през друга схема за продължителен период на служене и обучение. Всичко, което може да се каже под формата на намек е, че [162] при осмото посвещение се проявява двойствеността на троичния АУМ, а при деветото се разкрива единният звук на Абсолюта и значението му се чува и вижда. Това внася в съзнанието на посветения част от енергията и могъществото на **“Този, за Когото Нищо не може да бъде казано”**, или за Логоса на нашия Слънчев Логос. Тогава единицата съзнание става съвършена, както е съвършен Логосът, и преминава на работа, аналогична на тази на Слънчевия Логос. Такава е великата програма и благоприятната възможност, която се открива както пред човешките синове, така и пред всеки атом.

ГЛАВА XVI

ДОВЕРЯВАНЕ НА ТАЙНИТЕ

Сега ние ще разгледаме тайните, предавани на посвещавания в хода на посветителната церемония. Разбира се, ще се докоснем само до *факта* за тайната и ще дадем някои пояснения за материята, към която тя се отнася, но дори и това би било по-добре да се премълчи, ако не беше надеждата, че общото познаване на тази тема може да вдъхнови кандидата за посвещение към още по-внимателното ѝ изучаване и към по-старателно зареждане на менталното си тяло с информация. Така (когато след необходимата подготовка застане пред Посветителя), той ще може без да губи време да използва придобитата тайна.

Седморната тайна

След полагането на клетвата, с която новопосветеният се задължава да пази тайната ненарушима, той се приближава сам към Йерофанта и слага ръката си в долния край на Жезъла за Посвещение, докато Йерофантът го държи в централната му част. Тогава Тримата, Които стоят около церемониалния трон, поставят ръцете си върху увенчаващия Жезъла сияещ диамант, и когато тези пет личности бъдат свързани от циркулиращата енергия, излъчвана от Жезъла, Посветителят поверява тайната на посвещавания. Причината за това е, че всяко от разглежданите тук пет посвещения (доколкото двете висши не са задължителни и са въвн от прекия ни интерес) въздействат върху един от петте центрове в човека, а именно: [164]

1. Главовия;
2. Сърдечния;
3. Гърления;
4. В слънчевия сплит;
5. В основата на гръбнака;

и му откриват знание за различните типове сила или енергия, която оживотворява слънчевата система и която стига до него през

специфичен етерен център. Прилагането на Жезъла въздейства върху центровете на посвещавания по особен начин. Научавайки Тайната, той получава обяснение за механизма на това действие и започва да го разглежда като идентичен с това, което по необходимост причинява планетарните проявления и поражда специфичните големи цикли.

Тук трябва да подчертаем, че:

1. Всяка тайна се отнася до един или друг от седемте големи плана на слънчевата система.

2. Всяка тайна отразява и формулира един от седемте природни закона. Те, следователно, се отнасят до една или друга от основните еволюции на всяка планетна схема. Всяка схема възплъщава един от законите като свой първостепенен закон и всичките ѝ еволюции се стремят да проявят в съвършенство този закон с неговите шест допълнителни разновидности, които се различават по някаква особеност от проявения първичен закон.

3. Всяка тайна дава ключ към **природата** на някой от Планетарните Логоси и оттук – към характеристиката на онези Монади, които са на неговия специфичен планетен лъч. Очевидно е колко е необходимо такова знание за адепта, който се стреми да работи с човешките синове и да управлява силовите потоци, които им въздействат или които се излъчват от тях. [165]

4. Всяка тайна се отнася до един лъч, или цвят, и посочва съответстващото му число, нота и вибрация.

Тези седем тайни са просто кратки формули, които нямат мантрична стойност (както в случая със Свещената Дума), а имат математическа природа и са прецизно изложени, така че точно да предадат намерението на говорещия. За посвещавания те могат да изглеждат и да звучат като алгебрични формули, въпреки че при ясновиждане всяка има формата на овал – със специфичен нюанс според съобщаваната тайна, – който съдържа пет особени йероглифа или символа. Един символ изразява формулата на разглеждания закон, друг дава планетния ключ и тон, трети е свързан с вибрацията, четвърти показва номера на лъча и отдела, към който той се отнася. Последният йероглиф отразява един от седемте йерархични ключове, с чиято помощ членовете на нашата планетна Йерархия могат да се свързват със Слънчевата. Това очевидно е много неясна и двусмислена информация, но тя е достатъчна, за да покаже, че както по отношение разбирането на Думите, така и при познанието на тайните е необходима помощта на две сетива, така че тайната да бъде не само чута, но и видяна като символ чрез вътрешното око.

Сега е ясно защо се отделя толкова голямо внимание на изучаването на символите и защо учениците са насърчавани да мислят и медитират върху космичните и системните знаци. Това ги подготвя за долавяне и вътрешно усвояване на символите и формулите, възплъщаващи знанието, с което те след време ще работят. Тези формули се базират на следните девет известни символа:

1. Кръста в неговите разновидности.

2. Лотоса.

3. Триъгълника.
4. Куба. [166]
5. Сферата и точката.
6. Осемте животински форми – коза, бик, слон, човек, дракон, мечка, лъв и куче.
7. Линията.
8. Някои знаци на Зодиака (оттук и необходимостта от изучаване на астрология).
9. Чашата, или Свещения Граал.

Всички тези символи – съчетани или взети поотделно – имат за цел да изразят една или друга от седемте Тайни. Посветеният трябва както да ги разпознае визуално, така и да ги чуе, и с волево усилие да ги запечата неизлечимо в паметта си. За да постигне това, ученикът работи в три посоки:

Първо, той преминава дълго предварително обучение в наблюдателност; това всички стремящи се могат да започнат да упражняват тук и сега и когато се научат да отпечатват точно детайлите в паметта си, те поставят основата за ясно и мигновено разбиране на онова, което Йерофантът ще им покаже.

Второ, той развива в себе си способността да визуализира веднъж видяното. Оттук е очевидно защо всички мъдри учители по медитация обръщат толкова голямо внимание на способността за внимателно изграждане на мисловни картини. Целта е двuasпектна:

а) Да се научи ученикът точно да визуализира своите мисъл-форми, така че да не губи време в неправилни трансформации, когато започне съзнателно да ги създава.

б) Да се развие способността му с точност да си представя съобщената му тайна, за да може незабавно да се възползва от нея, когато това е необходимо.

И накрая, посвещаваният се слива с твърдата воля на другите четири Личности, Които държат Жезъла едновременно [167] с него. Тяхната тренирана и интензивна ментална концентрация значително съдейства за неговото разбиране.

В случая с човешката еволюция някои типове сила са генерирани, управлявани, усвоявани и използвани, отначало несъзнателно, но накрая с пълно познание.

А/ В **Залата на невежеството** човек работи главно със силата или енергията на Брама (с активността и разумността на субстанцията) и трябва да опознае значението на активността, основана на:

- а) Вродената енергия;
- б) Абсорбираната енергия;
- в) Груповата енергия;
- г) Материалната енергия, или тази, която е скрита в материята на физическия план.

Б/ В **Двореца на Учението** човек започва да чувства и използва енергията на втория аспект за изграждане на форми, за социални и семейни връзки. Той стига до познание за половете и техните взаимоотношения, но все още разглежда тази сила като нещо, което трябва да бъде контролирано, вместо да е съзнателно и конструктивно използвано.

В/ В **Палата на Мъдростта** той придобива знание за първия аспект на енергията, за динамичната саможертвена употреба на волята, и получава ключа за триаспектната тайна на енергията, която той е започнал да изучава в предишните две Зали. Трите ключа към тези три тайни се дават на човека при третото, четвъртото и петото посвещение.

След като получи ключа към тайната, разбулена в първата Зала – мистерията на Брама, човек придобива способността да отключва скритите енергии на атомичната субстанция. [168] По-късно, получавайки ключа за тайната на половете, или на двойките противоположности, той вече може да отключи скритите сили на волевия аспект. Накрая му се показва динамото на слънчевата система (ако можем така да се изразим) и му се разяснява сложността на механизма.

Трите Слънчеви Тайни

Трите мистерии на слънчевата система са:

1. **Тайната на Електричеството**. Мистерията на Брама. Тайната на третия аспект, скрита във физическото Слънце.
2. **Мистерията на Полярността**, или на универсалния полов импулс. Тайната на втория аспект, скрита в Сърцето на Слънцето (субективното Слънце).
3. **Тайната на самия Огън**, или на централната динамична системна сила. Тайната на първия аспект, скрита в Централното Духовно Слънце.

Тяхното последователно разкриване

Тайните, които последователно се дават на посвещавания, са общо погледнато три, макар че те могат да съдържат в себе си някои

по-малки тайни, разкривани на по-раншни етапи. Първата от трите основни тайни за слънчевата система се дава при третото посвещение, веднага след като посветеният е положил клетвата. Поради липса на по-точен термин, ние можем да я наречем “тайна на електричеството”. Тя се отнася до феномена на плътното обективно проявление на Логоса. Добре е да се помни, че трите плана на трите свята – физическият, астралният и менталният – формират плътното физическо тяло на Слънчевия Логос, докато [169] четирите по-висши съставят етерното Му тяло. Учениците са склонни да забравят, че нашите седем плана са всъщност седем подплана на космичния физически план. Това има много пряко отношение към тайната на електричеството. Ето защо тя не се разкрива преди третото посвещение и се предшества от съобщаването на две по-малки тайни, които се отнасят до физическия и астралния план и се доверяват от Бодхисатва при първите две посвещения.

Електричните явления са научно признати като двойствени по природа, но присъщата им троичност все още е дискуссионен въпрос за съвременната наука. Фактът на тяхната троичност се демонстрира на човека при първото посвещение, заедно с тайната как да се балансират силите на физически план за постигане на равновесие. Тази тайна го поставя в контакт (на етерни нива) с някои от Строителите на физическия план и посветеният може да предизвика физически феномени, ако сметне това за разумно. Все пак, той постъпва така много рядко, защото получените по такъв начин резултати са практически незначителни и не си струва да се хаби енергия за тях. Работещите с инволюционните сили, или братята на тъмата, използват този метод за сплашване и поробване на безразсъдните. Не така обаче действат братята на човечеството.

Тайната за целостността на атома се разкрива пред посветения и той придобива способност по нов и осветляващ начин да изучава микрокосмоса според закона за съответствията. Така, изхождайки от откровението за най-плътната част на Логоичното тяло, той може да открие много неща за предишната слънчева система, както и факти за първия кръг на нашата схема. Тази мистерия е наричана още “тайна на материята”.

При второто посвещение пред човека се разгръща “тайната на морето” и в резултат на това откровение пред вътрешното му виждане се разкриват две теми от изключителен [170] интерес, а именно:

- а) Тайната на астралната светлина.
- б) Законът на кармата.

След това той е в състояние да прави две неща, без които тежестите не могат да бъдат отработени, а освобождението – постигнато; човек развива способност да чете акашовите записи и да прониква в тайните на миналото, което му позволява да действа разумно в настоящето, да балансира кармата си, да отработва задълженията си и да разбере как може да бъде отхвърлена кармата в трите свята. Тогава Му се показва Йерархията от духовни същества, Които са свързани с действащия върху хората закон на кармата, и сега той знае

от първа ръка, че повелителите на кармата не са мит или символика, а реални високоразвити същества, Които управляват закона в полза на човечеството и така дават възможност на хората да станат напълно себесъзнателни и самоуверени (окултно казано) и овладявайки съвършеното знание, да се превърнат в сътворци.

При третото посвещение му се доверява “тайната на фохата”, след което той разбира мистерията на тройното **тяло** на троичния Логос и пред удивения му поглед се разкрива **причината** за феномена на плътното, течното и газообразното тела на Висшето Същество. Използвайки двете съобщени преди това тайни и знанието, което те дават, посветеният вече може да извлича полза от това по-голямо откровение и да разбира до известна степен:

1. Творческия процес за изграждане на мисъл-форми.
2. Предаването на енергия от Егото към физическото тяло чрез силовите центрове на различните планове. [171]
3. Издигането на кундалини, неговото геометрично напредване и оживотворяването на всички центрове.

В резултат на така съобщеното му знание и на личния си напредък в изучаването на закона за аналогията, посветеният се научава да управлява подобните сили от много по-висок порядък в планетната и слънчевата схеми. Открива му се методът на развитие в трите предшестваци кръга и той практически и теоретически разбира по-ранните етапи от еволюционния процес. Ключът към трите понисши царства на природата е в ръцете му и в неговото съзнание започват да се зараждат известни представи за полярността, за сливането и за същностното единство, които очакват четвъртото посвещение, за да му се разкрият напълно.

Троична по своята природа, тайната на електричеството има отношение към третия аспект (или този на Брама) и понякога е наричана:

1. Тайна на Брама.
2. Откровение на Майката.
3. Тайна на Фохатната сила.
4. Мистерия на Твореца.
5. Тайна на Трите, които са произлезли от Първата (слънчева система),

както и със следните четири мистични фрази, носещи повече светлина за интуицията:

6. Кораб на Мистерията, Който Бразди Океана.
7. Ключ за Божествената Съкровищница.

8. Светлина, Водеща през Трите Пещери на Тъмната.

9. Ключ към Енергията, съединяваща Огъня и Водата. [172]

Тези изрази могат да дадат много информация на онзи, който ги изучава със задълбочено осмисляне, помнейки, че те се отнасят до най-нисшето проявление на аспекта на Брама и до трите свята на човешкото проявление; медитирайки над това, ученикът трябва да съотнесе настоящата слънчева система към предшестващата, в която е доминирал Брама-аспектът, както в сегашната доминира Вишну, или аспектът на съзнанието.

Получавайки това знание, посветеният може по-добре да разбира своята троична нисша природа и как да я балансира по отношение на по-висшата, да чете записите и да вижда мястото си в групата, да управлява силите в трите свята и така (съдействайки на еволюцията) да постигне освобождението си, като съзнателно сътрудничи на замислите на Планетарния Логос, доколкото те му се разкриват етап след етап. Сега той може да владее силата и става в растяща степен център на енергия, който развива способност да излъчва, разпределя или оттегля силови потоци. От момента, когато човек стане съзнателно могъщ на ментален план, неговата сила за добротворчество нараства стократно.

При четвъртото посвещение пред човека се разкрива друга от големите тайни, наречена “тайна на полярността”, която му дава ключ за разбиране значението на пола във всички сфери на природата и на всички планове. По тази тематика сега няма да говорим обстойно. Всичко, което тук можем да направим, е да изброим някои от темите, към които тази тайна дава ключ, като добавим, че в нашата планетна схема (вследствие от еволюционната точка на Планетарния ни Логос) тази мистерия е най-витална и важна. На този етап от Своето развитие нашият Планетарен Логос съзнателно търси сливане със своята полярна противоположност – друг Планетарен Логос. [173] Темите, върху които тази тайна хвърля изобилна светлина, са:

а) Полът на физически план. Тя ни дава ключ към мистерията на обособяването на половете в Лемурийската епоха.

б) Уравновесяването на силите във всички сфери на природата.

в) Ключът към това каква Схема формира двуединство с нашата.

г) Истинското име на нашия Планетарен Логос и отношението Му към Слънчевия Логос.

д) “Сватбата на Агнеца” и проблемът за божествената булка. Ключът към това лежи в слънчевата система на С..., което трябва да се тълкува астрологически.

е) Тайната на Близнаци и връзката на нашия Планетарен Логос с това съзвездие.

В по-малък мащаб и по отношение на микрокосмоса, получаването на втората велика тайна от посветения, или на четвъртата,

която включва предходните по-малки тайни, осветлява следните въпроси.

ж) Процесите на единение в различните царства на природата. Показва му се връзката между царствата и той вижда единството на схемата.

з) Методът на егоичното сливане бива ясно разкрит и антакарана е показана в истинската ѝ природа, след което тя става излишна.

и) Разбулва се същностното единство между Егото и личността.

й) Връзката между човешката и дева-еволюцията повече не е тайна, а наличието ѝ в тялото на Небесния Човек е разглеждано като факт. [174]

Може да се продължи с излагането на въпросите, които тайната на полярността изяснява, когато бъде разкрита на посвещавания, но и горепосочените са достатъчно. Тази тайна се отнася главно до Вишну, или до втория аспект. Тя сумира в една кратка фраза цялото знание, постигнато в Палата на Мъдростта, също както предшестващите тайни обобщават в една формула всичко усвоено преди това в Двореца на Учението. Тя се отнася до съзнанието и до неговото развитие посредством материалния аспект и пряко разкрива сливането на "АЗ"-а и "неАЗ"-а, докато те действително не станат едно цяло.

При петото посвещение пред възхитения и удивен Учител се открива великата тайна на огнения, или духовния аспект, и Той разбира (по необясним за обикновения човек начин) факта, че всичко е огън и огънят е всичко. Може да се каже, че вдигането на тази мистерия разбулва пред Посветения:

а) Тайното име на Планетарния Логос, с което се разкрива една сричка от името на Слънчевия Логос.

б) Работата и метода на разрушителния аспект на божествеността.

в) Процесите, които причиняват затъмнението и Пралайята.

г) Математическата формула, обобщаваща всички цикли на проявлението.

д) Троичната природа на огъня и резултата от въздействието на по-големия огън върху по-малкия.

Тъй като първият, или Шива-аспектът, ще достигне съвършенство (ще влезе в сферата на разбиране) през следващата слънчева система, тук няма смисъл да се задълбочаваме в обсъждането на въпросната тайна. Следната таблица може би ще направи цялата тази тема по-ясна за ученика: [175]

ТАЙНА	ПОСВЕЩЕНИЕ	СЪОТВЕТЕН ЛОГОС	ИСТОЧНИК на ЕНЕРГИЯ	ПЛАНОВЕ
на Фохата	Трето	Брама Съзидател	Физическо Слънце	Седми Шести Пети
на Полярността	Четвърто	Вишну Пазител	Субективно Слънце	Четвърти Трети
на Огъня	Пето	Шива Разрушител	Централно Духовно Слънце	Втори

Както ученикът може да види, източник на конкретната енергия е един от аспектите на Слънцето.

При шестото и седмото посвещения се разкриват още две тайни, по-малката от които подготвя пътя за разкриване на четвъртата. На нашата планета пред посветените се разбулват само четири тайни от висш порядък и в това е ключът за разбиране на мястото ни в схемата на слънчевата еволюция. В тази слънчева система има общо пет първостепенни тайни за разкриване, което се дължи на факта, че в нея базата на разгръщането се формира главно от петия принцип на ума. Това пето откровение се доверява само на онези, които преминават към Схемите на синтеза. [176]

ГЛАВА XVII

РАЗЛИЧНИТЕ ПОСВЕЩЕНИЯ

Главни и второстепенни посвещения

Разглеждайки темата за разнообразието на посвещенията, ученикът трябва да помни, че знаменателният момент, когато човек преминава от животинското в човешкото царство (който в много окултни учебници е наричан “момент на индивидуализацията”), е бил сам по себе си едно от най-великите посвещения. Индивидуализацията е съзнателно разбиране от страна на “АЗ”-а за неговите отношения към всичко онова, което формира “неАЗ”-а и в този велик посветителен процес (както и във всички по-късни) събуждането на съзнанието се предхожда от период на постепенно развитие; събуждането е мигновено в момента на първото себеосъзнаване и винаги е следвано от дълъг период на постепенна еволюция, която довежда на свой ред до по-късна криза, наречена Посвещение. В първия случай имаме посвещение в себеосъзнателното съществуване, а във втория – посвещение в духовното съществуване.

Тези реализации, или осъзнати разширения на съзнанието, се осъществяват по силата на естествения закон и в необходимото време идват до всяка душа **без изключение**. В по-малка степен те се случват в ежедневието на всяко човешко същество, следвайки хода на растящия му опит и ментално осмисляне на живота, но стават посвещения в мъдростта (за разлика от разширенията на знанието) само когато придобитото познание е:

- а) Съзнателно търсено;
- б) Саможертвено приложено в живота;
- в) Използвано с готовност в служба на ближните;
- г) Разумно приложено в посока на еволюцията.

Само душите, постигнали определено ниво на опит и развитие, правят тези четири неща с постоянство и настойчивост, като превръщат по този начин знанието в мъдрост, а опита – в качество. Обикновеният среден човек трансформира от своя страна невежеството в знание, а опита – в способност. Полезно е за всички ни да размислим върху разликата между присъщото качество и вродената способност; първото е самата природа на будхи, или мъдростта, а второто – на манаса, или ума. Обединяването на двете чрез съзнателното усилие на човека, води до главно посвещение.

Тези резултати се постигат по два начина:

Първо, чрез собственото неподпомогнато отвън усилие на човека (което с течение на времето го довежда до откритието за неговия собствен център на съзнание) да се отдаде изцяло под управлението на своя вътрешен господар, или Егото, и да разбули чрез напрегнато усилие и неотклонен стремеж тайната на вселената, която е скрита в материалната субстанция, енергизирана от Фохата.

Второ, чрез усилие от страна на човека, но допълнено с разумното, любящо сътрудничество на Познаващите расата, или Учителите на Мъдростта. В този случай процесът е по-бърз, защото човекът получава напътствия (ако ги желае) и впоследствие, когато той от своя страна създаде необходимите условия, в негово разположение се предоставят знанието и помощта на Онези, Които са постигнали. За да може обаче да приема тази помощ, той трябва да работи над материята на собственото си тяло, изграждайки необходимия материал в желаните форми, и следователно, трябва да се научи да различава при избора на материя и да разбира законите на вибрацията и изграждането. Това води до частично овладяване на законите, които управляват [178] аспектите на Брама и Вишну, и означава способност за вибриране с атомична точност и развитие на качеството привличане, което е основа на изграждания, или Вишну-аспекта.

Освен това, човек трябва да подготви менталното си тяло така, че то да стане тълкуващ и пропускащ, а не спиращ фактор, какъвто е сега. Той трябва да се научи да участва в груповата активност и да работи съгласувано с другите единици. Това са главните задачи, които човек трябва да овладява по пътя на посвещението; работейки над тях, той открива Пътя, вижда го все по-ясно и постепенно се влива в редиците на Знаещите.

Не трябва да се забравя, че усилието за привличане на хората към разумно сътрудничество с Йерархията и за подготовката им за встъпване в редовете на Ложата е (както вече посочихме) специална инициатива, въведена като експеримент от страна на планетната Йерархия още през Атлантските времена и продължаваща и досега. Методът, който позволява на човека да заема *съзнателно* място в тялото на Небесния Човек, варира в различните планетни схеми; Небесният Човек, Който използва нашата планетна схема като тяло на проявление, избира да работи по този особен начин в конкретен период за Своите специфични цели. Това е част от процеса на оживотворяване на един от Неговите центрове и бележи свързването на сърдечния Му център със съответния в Неговата глава. Когато други от Неговите центрове бъдат оживени и доведени до пълна активност, ще стане възможно въвеждането на различни методи за стимулиране на клетките на тялото Му (т. е. на човешките и дева-монадите), но засега космичният Жезъл на Посвещение, който се прилага към Небесния Човек по същия начин, както по-малките жезли са прилагани към човека, е използван така, че да предизвиква тази специфична стимулация, която намира израз в дейността на човека, вървящ по Пътя на Изпитанията и по този на Посвещенията. [179]

Затова човек трябва да познава цикличната природа на посвещението и мястото на този процес във времето и пространството. Това е особен етап на активност в цикъла на Небесния Човек, който се проявява на нашата планета като дълъг период на изпитания

или посветителни проверки и същевременно като фаза на оживотворяване и нови възможности.

Ние трябва, също така, да се стремим да разберем факта, че посвещението може да става на трите плана в трите свята, като винаги помним относителната стойност и място на частта, или клетката, в тялото на Небесния Човек. Тук трябва да подчертаем, че **главните посвещения, или посвещенията на Манаса, са онези, които се приемат на ментален план и в причинното тяло**. Те бележат еволюционната точка, в която единицата разбира фактически, а не само на теория, своята идентичност с Небесния Манасапутра, в Чието тяло тя се намира. Онези посвещения обаче, които могат да бъдат приети на физически, астрален или на нисш ментален план, не се разглеждат като главни и не представляват съзнателна, съгласувана и обединена стимулация на човека като цяло.

Човекът, следователно, може да приеме посвещение на всеки план, но само тези посвещения, които бележат преминаването му от **нисшите четири към висшите три** нива, се смятат за такива в истинския смисъл на думата, и само онези, при които човек премества съзнанието си от нисшата квартариада към висшата триада, са главни посвещения. Така се очертават три степени на посвещения:

Първо, това са посвещенията, при които човек пренася съзнанието си от нисшите четири поднива на физическия, астралния и менталния планове, към съответните им три висши подплана. Когато това е направено на ментален план, човекът технически се счита за ученик, посветен, адепт. Тогава той използва всеки от трите висши поднива на менталния план като точка за [180] окончателен изход от трите свята на човешкото проявление в посока към триадата. Оттук става очевидно, че т. нар. по-малки посвещения могат да бъдат приети на физически и на астрален план при съзнателен контрол над техните три висши поднива. Макар да са истински посвещения, те не правят човека това, което технически се нарича “Учител на Мъдростта” – новопосветеният просто става адепт от по-ниска степен.

Второ, става дума за посвещения, при които човек пренася съзнанието си от един план към друг, вместо от един подплан към друг подплан. Тук стигаме до въпрос, който трябва добре да бъде разбран. Истинският Учител на Мъдростта не само е постигнал споменатите по-малки посвещения, но е овладял и петте стъпки към съзнателния контрол над петте плана на човешката еволюция. Тогава Му остава да приеме последните две посвещения (които Го правят Чохан от шеста степен и Буда), преди неговият контрол да се разшири до останалите два плана на слънчевата система. Очевидно по-правилно е да посочваме седем посвещения, макар че не е погрешно да се говори и за пет, десет или дванадесет посвещения. Сложността на въпроса се дължи на някои мистериозни фактори, за които окултните ученици нищо не знаят и които трябва да останат все още неразбираеми за тях. Тези фактори са свързани с индивидуалността на самия Небесен Човек и включват такива тайни, като Неговата особена карма, целта, стояща пред Него за всеки определен цикъл, както и вниманието, обръщано от космичното **Его** на Небесния Човек към неговото отражение – еволюиращия Небесен Човек на слънчевата система.

Допълнителен фактор можем да открием в някои периоди на стимулация и увеличена жизненост, които се предизвикват от космичното посвещение. Тези външни следствия естествено [181] оказват влияние върху частите или клетките от тялото на Небесния Човек и често водят до непредвидими и необясними събития.

Трето, това са посвещенията на Небесния Човек, били те главни или второстепенни, които включват цялата Му природа. Така например, в хода на индивидуализацията по време на Лемурийската (или третата коренна раса), когато човешкото семейство влизаше в проявление, това означаваше главно посвещение за нашия Небесен Човек. Сегашната стимулация на йерархичното усилие води до по-малко посвещение. Всеки голям цикъл е свързан с главно посвещение на Небесния Човек, постигнато на един или друг глобус; това отново крие голяма сложност и предлага много храна за размисъл.

Към горните три точки можем накратко да добавим и темата за проявата и оттеглянето на всеки отделен лъч. Малкото, което може да се каже по този изключително сложен въпрос, ще обобщим в следните три твърдения:

Първо, че посвещенията, приети на четирите по-малки лъча, не са равни по ранг с тези, които са взети върху трите главни лъча. Това е усложнено донякъде и от факта, че по време на цикличната еволюция в планетната схема, второстепенен лъч може временно да бъде разглеждан като главен. Сега, например, в нашата планетна схема седмият Лъч на Церемониалния Закон или Ред се разглежда като главен, защото е лъч на синтеза, върху който Махачохан провежда и хармонизира дейността си.

Второ, че първите три посвещения се приемат на лъча на Егото и свързват човека с великата Бяла Ложа, докато последните две се вземат на лъча на монадата и до голяма степен обуславят пътя на служене, който ще бъде избран по-късно от адепта. Това твърдение трябва да бъде съотнесено с едно от предишните, което указваше, че петото посвещение прави човека [182] член на Великата Ложа (или Братството) на Сириус; то фактически става първо от Сириусните посвещения. Четвъртото посвещение е синтез на Посвещенията на Прага към Сириусната Ложа.

И накрая, в зависимост от лъча, на който е прието посвещението, пътеката на последващото служене е твърде различна.

Денят на Благоприятната Възможност

Може да бъде поставен въпросът с какво тази информация е от значение за ученика. За илюстрация би било добре, ако ученикът се замисли върху следствията от сегашното навлизане на лъча на Церемониалния Закон, или Магия. Това е лъч, свързан с изграждащите сили на природата, който обуславя разумното използване на формата от аспекта на живота. Това е също така и лъчът на насочената към изграждане изпълнителска работа, който координира и предизвиква съгласуване в четирите нисши царства на природата. Той се отличава предимно с енергията, която се проявява чрез ритуала, като това понятие не бива да се стеснява до приложението му

в наши дни в масонските или религиозните ритуали. Неговото приложение е много по-широко и включва организационните методи, които се проявяват във всички цивилизовани сфери, като например в света на финансите и търговията и в големите бизнес-организации навсякъде по света. Преди всичко друго, този лъч е интересен за нас с това, че носи благоприятни възможности за западните раси; благодарение на жизнената сила на изпълнителската организация, на управлението чрез правила и закони, чрез ритъм и ритуал, ще дойде време, когато западните раси (с техния активен и конкретен ум и с големия си капацитет за бизнес) ще могат да вземат посвещение – посвещение върху лъч, който (нека не забравяме) временно се приема за главен. Голям брой посветени и [183] онези, които са постигнали адептство в последния цикъл, са ориенталци или са в тела на индийци. Този цикъл беше доминиран от шестия лъч, който вече се оттегля, заедно с двата предшестващи го. За запазване на равновесието, сега настъпва период на постиженията на западниците, при това върху лъч, който подхожда на техния тип ум. Интересно е да се отбележи, че ориенталският тип постига своите цели чрез медитация, с минимум изпълнителска организация и ритуал, а западният тип действа главно чрез организация, създавана от нисшия ум, и чрез особен тип медитация, който намира израз в интензивната бизнес-концентрация. Еднонасоченото приложение на ума от европейския или американския бизнесмен може да бъде разглеждано именно като такъв вид медитация. Денят на благоприятната възможност ще дойде за западния човек, когато станем свидетели на пречистването на мотивите, лежащи в основата на тази негова активност.

Шансът да предприемат тези по-нататъшни стъпки ще дойде за много хора на Запад, ако те се възползват от възможността на деня и се съобразяват с правилата за следване на Пътя. Когато човек бъде готов, той ще открие тази възможност там, където се намира, в привичните обстоятелства на всекидневието. Тя може да бъде видяна в отговорното изпълнение на задълженията, в преодоляването на проверките и изпитанията и в онова вслушване в гласа на вътрешния Бог, което е характерна черта на всеки кандидат за посвещение. Посвещението включва много неща, които се изпълняват ден след ден от всеки, който съзнателно се стреми към обучение, като Учителят (вътрешният Бог или човешкият Учител, ако може съзнателно да бъде почувстван) посочва следващия пункт за достигане или следващата част от работата за извършване и разяснява причината за това. После Учителят се отдръпва и наблюдава отстрани работата на стремящия се. При това наблюдение Той разпознава кризисните точки, когато прилагането на проверката може да предизвика едно от следните две неща: [184] да фокусира и разпръсне цялото останало непобедено зло (ако можем да използваме това относително понятие) и да покаже на ученика както силата, така и слабостта му. При големите посвещения може да се види същата процедура, като способността на ученика да преминава през тези по-големи проверки и етапи зависи от неговата възможност да посреща и преодолява по-малките делнични изпитания. “Този, който е надежден в малкото, е надежден и в голямото” е окултна формулировка на истината, която трябва да обуславя цялата дневна активност на истинския ученик. “Голямото” бива преодоляно и отминато просто защото на него се гледа като на интензификация на нормалното и нито един посветен не е преминал през големите изпитания на посвещението, ако преди това не се е научил да преминава през по-малките ежедневни житейски проверки. Така той започва да гледа на тестовете

като на нормални изпитания и когато се сблъска с тях, ги счита за част от обикновеното течение на своя живот. Бъде ли постигнато и задържано това отношение на ума, тогава вече не съществуват изненади или възможни несполуки.

ГЛАВА XVIII

СЕДЕМТЕ ПЪТЯ

Както може да се очаква, в литературата е писано твърде малко за седемте Пътя, които се разстилат пред човека, достигнал пето посвещение. Очевидно е невъзможно и ненужно да запълваме ума си с идеи за значимостта на тези пътища, както и за необходимите качества, които биха позволили да се върви по тях. С хода на времето, когато човечеството достигне по-висока точка на развитие, ние бихме могли да разберем повече, но съгласно закона за икономията би било безполезно усилие за Учителите на нашата раса да ни инструктират върху необходимите характеристики за встъпване на седемте Пътя, преди да сме усвоили и развили тези свои способности, които се изискват за преминаване по Пътя на Изпитанията, да не говорим за Пътя на Посвещенията.

Ние трябва да помним като основен факт, че преди тези Пътища да бъдат проправени, човек трябва да стане Учител на Мъдростта, да бъде Брат по Състрадание и да може с познание и любов да владее закона. Нашата сегашна задача е да се подготвим да извървим Пътя на Посвещението благодарение на дисциплината, придобита по Пътя на Изпитанията, с внимателно управление на живота си, чрез съобразяване със закона (доколкото го разбираме) и посредством служене на расата. Когато постигнем освобождението, тези Пътища ще се прострат пред нас и ние ясно ще видим по кой ни предстои да продължим. Всичко в тази система е подчинено на великия закон за привличането и, следователно, изборът ни най-вероятно ще бъде обусловен от нашата вибрация, [186] цвят и тон. По-голямата свободна воля на космичната система все пак е ограничена в известни граници, точно както е ограничена и свободната воля на системата, от която ние сме част, а също и свободната воля на човека. Посоката на нашия по-нататъшен прогрес ще зависи главно от вроденото ни качество.

Тук накратко ще изброим тези седем Пътя и ще извлечем някои изводи, основани на закона за съответствието, като при това не забравяме, че думите повече завоалират, отколкото осветляват смисъла, и че е невъзможно да се навлиза в подробности.

1. Път на Земно Служене.

Това е Пътят, който свързва човека с Йерархията, посветила се да служи на нашата планета и в помощ на нейните еволюции. Той включва всички онези, които работят под егидата на Повелителя на Света, т. е. седемте групи, на които са разделени нашите Учители

на Мъдростта. Не са толкова много Учителите, на Които е разрешено да следват този Път, но Те все пак са достатъчно, за да поддържат планетната еволюция в задоволително състояние. За този Път е известно много повече, отколкото за другите, и още повече ще бъде открито, когато представителите на човечеството развият у себе си способността да контактуват с Братството. Неговото поле на служене и методите Му на работа накрая ще станат екзотерично знание и логична последица от признаването на дейността на седемте групи ще бъде откриването на училища за обучение и развитие с цел попълване на постове в тях.

2. Път на Магнетичната Работа.

По този Път минават онези, които работят за овладяване на силите или на електричния магнетизъм в помощ на Великите от всички планове. Те управляват елементалната формираща енергия, като боравят с материя от всякаква плътност и вибрация. [187] Именно Те насочват великите идейни вълни и надигащите се течения на общественото мнение на астралните и на по-високите нива, където Великите работят. Голям брой хора на петия лъч, които имат за монаден Лъч този на Конкретното Знание, действат по тази линия на устрем. Присъщото качество, заложено в типа на монадата, обикновено определя цялостната линия на дейност. Един от факторите, които предизвикват това, е кармата на петия лъч. Тези монади работят с Фохата и ще продължат да го правят до края на голямата манвантара. Тяхното окончателно място е в космичния ментален план, но смисълът на това твърдение едва ли ще бъде разбран предвид на все още слабото развитие на способността за абстрактно мислене.

3. Път на Обучение за Планетарни Логоси.

Пътят се разстила пред онези, Които ще изпълняват функциите на седемте Планетарни Логоса в следващата система и на 49-те подпланетарни Логоси, на Техните помощници и на някои други Същества, работещи в този особен отдел. Ще има седем системи, макар ние да се интересуваме само от трите главни системи, от които нашата е втората главна. Всеки Чохан на лъча отбира известен брой Учители от шесто посвещение и ги обучава специално за тази работа. Особена дарба за цвят и звук плюс умение за работа с "психе", или с еволюиращите духове, предопределят този избор и правят посветения подходящ за този висок пост. Можем да кажем, че Планетарните Логоси са божествени психолози и психологията е основен предмет в обучението за този пост, макар че това е една психология все още твърде неразбираема за нас. Всеки Планетарен Логос формира на своята конкретна планета школи за развитие на помощни Логоси, където Той ги обучава за предстоящото висше служене и им дава възможност да придобият широка опитност. Дори [188] самите Логоси се придвижват напред и Техните места трябва да бъдат заети от други.

4. Път към Сириус.

Много малко може да бъде съобщено за този Път; ще споменем само необикновено близките отношения между него и Плеядите, но всяко по-нататъшно разсъждение е безсмислено. По-голямата част от освободеното човечество върви по този път и перспективата открива забележителни възможности. Седемте звезди на Плеядите бележат целта за седемте типа и това е подсказано в Книгата на Йов с думите: “Можеш ли да почувстваш сладкото влияние на Плеядите”. В мистерията на това влияние и в тайната на слънцето Сириус са скрити фактите за нашата космична еволюция и за развитието на слънчевата ни система.

5. Път на Лъчите.

Трудно е да намерим точно наименование за този Път, тъй като за него ни е известно твърде малко. Тръгвайки по него, посветеният се придържа към своя собствен лъч и работи в различните царства на всички планове, изпълнявайки указанията на Повелителя на Света и действайки под Негово ръководство. Този Път свързва човека с всяка част от слънчевата система и главно с лъча на синтеза. Това е много сложен Път, защото изисква способности за владение на най-сложна математика и геометрия, неразбираеми за нашите триизмерни мозъци. По него тръгва онзи, който придава голяма значимост на закона за вибрацията. Отначало той работи в Съвета на Повелителя на Света в Шамбала, управлявайки закона за вибрацията на собствения си лъч. След това, той става жител на друга планета (която съответства на неговия лъч), а [189] не на Земята, освен ако не е на лъча на Планетарния Логос, който сега е неин властелин. Впоследствие, в хода на своята еволюция, той минава на Слънцето, след което, овладявайки всички тайни на вибрацията на нашата система, ще се премести в друга космична система и напускатки своя собствен лъч – който е само подлъч на космичния лъч – ще отиде на съответния космичен лъч.

Доколкото човешката еволюция в нашата система е петорна, ние изброихме петте принципно важни Пътя, измежду които Учителят трябва да направи своя избор. Останалите два ще бъдат разгледани още по-накратко, защото по тях тръгват малцина от еволюиращите човешки синове поради необходимата за целта висока точка на достижение, както и заради факта, че онези, които тръгнат по тях, окончателно излизат от системата. Тези два Пътя не водят към Сириус, както е случаят с някои други Пътища. Ще отбележим, че в системата остават четири групи, които преминават накрая (след далечни и неясни еони от време) към космичните планове. Една група заминава директно към Сириус, а останалите две групи отиват веднага след посвещението си към космичните планове, без междинен период за работа на Земята, в системата или на Сириус. Тези два Пътя са:

6. Път, на който е Самият Логос.

За всички окултни ученици, които внимателно изучават световните процеси в светлината на Закона за Съответствието, ще стане очевидно, че Логосът развива на космичните планове специфично вътрешно космично виждане, точно както човекът (в неговия по-малък мащаб) се стреми към подобно виждане в системата. Това може да се нарече развитие на космичното трето око. Във физическата структура на окото е скрита тайна и нейното изучаване може да доведе до частично разбулване на мистерията. [190]

Определена част от окото е ядро на гледането и апарат на самото виждане, а останалата част от него действа като предпазна черупка; важни са и двете части и едната не може да съществува без другата. Така е и в този много по-мащабен случай – аналогия съществува, но тя е на такова високо равнище, че думите само ще замъглят истината. Някои от човешките синове (ядро, което е постигнало много високо посвещение в предишната слънчева система) формираха езотерична група около Логоса, когато Той реши да продължи Своето развитие. Така, тласкан от космичното желание за проявление и в резултат от това Си решение, Той създаде нашата система. Тази езотерична група остава с Логоса на атомичния, или първия план на системата, в субективната вътрешна страна, което съответства в окултен смисъл на зеницата на окото. Истинската обител на тези велики Същества се намира на космичния будхичен план.

Постепенно, с цената на упорити усилия, някои Учители са се подготвили или се подготвят да заемат мястото на изначалните членове на групата, позволявайки Им по този начин да се завърнат в космичния център, около който се въртят нашата система и по-голямата система на Сириус. Само отделни адепти постигат необходимите качества, които предполагат развитие на определен тип отклик спрямо космичната вибрация. Това означава специализиране във вътрешното зрение и развитие в известна степен на космично виждане. По този Път по-често тръгват съществата от дева-еволюцията, отколкото членовете на човешката еволюция. Човешките синове встъпват на него през дева-еволюцията, в която може да се влезе чрез преминаване към петия Път – този на Лъчите. На този Път двете еволюции могат да се слоят и впоследствие от петия Път да се влезе в шестия.

7. Път на Абсолютната Синовност.

Синовността съответства (на най-висок план) на онази степен на ученичеството, която наричаме “Син на Учител”. [191] Това е Синовност спрямо Същество, по-високо от нашия Логос, за Коего нищо повече не може да бъде казано. Това е великият контролиращ Път на Кармата. По този Път на абсолютната Синовност тръгват както Повелителите на Липика, така и всички, които са подготвени за тази работа и са близо до Логоса в личен, съкровен смисъл. Това е Пътят на най-близките съратници на Логоса, в Чиито ръце Той оставя отработването на кармата в слънчевата система. Те познават Неговите желания, воля и цел и на Тях Той доверява изпълнението на повелите Си. Тази приближена на Логоса група излъчва от себе си друга специална група, свързана с още по-висш Логос. [192]

ГЛАВА XIX

ПРАВИЛА ЗА КАНДИДАТИТЕ

Има някои формулировки и предписания, които кандидатът за посвещение трябва да изучава и да спазва. Голяма е разликата между понятията “стремящ се към Пътя” и “кандидат за посвещение”. Стремящият се към ученичество не е длъжен да проявява същото специално отношение и дисциплина, както кандидатът за посвещение, и може да върви по Пътя на Изпитанията толкова дълго, колкото пожелае. Готвещият се за посвещение обаче е в друга позиция и след като веднъж е заявил своето желание, трябва да подчини живота си на определени правила и строг режим, които за ученика са само пожелателни.

По-долу са изложени 14 правила, избрани измежду серии инструкции за тези, които се стремят към първо посвещение.

ПРАВИЛО 1

Нека ученикът опознае дълбоката пещера на сърцето. Ако там огънят гори ярко и сгрява неговите събрата, без да топли самия него, значи е дошъл часът да заяви желанието си да застане пред Портала.

Когато любовта към всички същества, без оглед кои са те, започва да става факт в сърцето на ученика и да измества любовта към себе си, това е знак [193], че той приближава Портала на Посвещението и може да направи необходимите предварителни обети, които трябва да бъдат положени преди неговият Учител да съобщи името му като кандидат за посвещение. Ако не го безпокои страданието и болката на низшия “Аз”, ако за него не е важно дали щастието ще го срещне в пътя му или не, ако единствената цел на живота му е да служи и да пази света и ако нуждата на неговия събрат е по-важен движещ импулс от неговата собствена, тогава огънят на любовта наистина струи от съществото му и светът може да се стопли в нозете му. Тази любов трябва да е действена и изявена на практика, а не само на теория, като непроявен идеал и приятна нагласа. Тя трябва да е израснала в изпитанията и проверките на живота, така че първичният жизнен импулс да е насочен към саможертва и към отхвърляне на нисшата природа.

ПРАВИЛО 2

След като изрази молбата си в троична форма, нека ученикът я изтегли и да забрави за нея.

Това е една от началните проверки. Умствената нагласа на ученика трябва да бъде лишена от безпокойство дали ще получи посвещение или не. Не бива да се допуска егоистичен мотив. Само молбите, изпратени към Учителя чрез енергията на чистия алтруистичен мотив, се предават от Него до записващия ангел на Йерархията; само онези ученици, които се стремят към посвещение, за да увеличат способността си да помагат и да благославят, ще получат отклик на молбата си. Другите, които са нехайни към посвещението, няма да бъдат допуснати до окултен обред; подтикваните от егоизъм или любопитство да участват в мистериите, няма да влязат през вратата, а ще останат чукащи отвън. Всички онези обаче, които са изпълнени с желание да служат и са движени от мисълта за нуждите на света, чиято лична отговорност е събудена и които са изпълнили закона, чукат и получават отговор, а молбите им се посрещат с разбиране. Те пращат зов за растяща способност да помагат и той стига до ушите на Онези, Които безмълвно чакат.

ПРАВИЛО 3

Троен трябва да е зовът и дълго време е нужно, за да може той да прозвучи. Нека ученикът издигне своя вик над пустинята, над морето и през огньовете, които го отделят от скритата и забулена врата.

Чрез този символизъм ученикът се призовава да направи така, че пустинята на физическия живот да разцъфне като роза и от градината на низшето битие да се издигнат онези звуци, ухания и достатъчно силни вибрации, които да могат да прехвърлят мост през пространството, разделящо го от Портала; да укроти бурните води на емоционалния си живот така, че в тяхната прозрачна тиха повърхност да се отразява портала, а в низшето жизнено огледало да рефлектира духовният живот на вътрешната божественост; да прекара през огненото горнило всички онези мотиви, думи и мисли, които се зараждат на ментален план и са главна движеща подбуда на неговата дейност. Когато тези три аспекта на проявеното Его (или на вътрешния Бог) бъдат поставени под контрол и са координирани и приложени, тогава, макар и неосъзнато за самия него, зовът на ученика за отваряне на вратата ще бъде чул. Когато по-нисшият живот на физически план е оплодотворен, емоционалният е стабилизирани, а менталният – трансформиран, тогава нищо не ще попречи резето на вратата да бъде вдигнато и ученикът да мине през нея. Само синхронизирането на човешката вибрация с тази, която лежи зад портала, предизвиква неговото отваряне и когато жизнената тоналност на ученика стане съзвучна с тази [195] на йерархичния живот, вратите ще започнат да се отварят една след друга и нищо не ще осуети този процес.

ПРАВИЛО 4

Нека ученикът се грижи за еволюцията на огъня; нека подхранва по-малките животи и така да поддържа колелото в движение.

Това е съвет към ученика да помни своята отговорност към онова множество от по-малки животи, които в своята съвкупност съставят неговото троично тяло на проявление. Това прави еволюцията възможна и така всеки живот в различните природни царства изпълнява (съзнателно или несъзнателно) своите функции за правилно енергизиране на това, което е за него същото, което е планетата за Слънцето. Така Логоичният план ще продължава да се разгръща с по-голяма точност. Царството Божие е вътре и дългът на този скрит Управител е двuasпектен: на първо място – към животите, които формират физическото, астралното и менталното му тяло; и на второ – към макрокосмоса, т. е. към света, от който микрокосмосът е една безкрайно малка частица.

ПРАВИЛО 5

Нека кандидатът се погрижи слънчевият ангел да измести светлината на лунните ангели и да остане като единствено светило в небето на микрокосмоса.

За да изпълни тази препоръка, кандидатът трябва да извърши две неща:

Първо, да изучи произхода си, да осмисли своята истинска, окултно разбрана психология, и научно да разкрие реалната природа на Егото, или на действащия в причинното тяло висш “АЗ”. Освен това, той трябва да утвърждава на физически план (с посредничеството на трите по-нисши тела) своята вродена божественост и да проявява в неотклонно растяща степен нейната същностна ценност.

Второ, да изучава устройството на човека, да разбере взаимозависимостта и взаимовръзката между всички живи неща, да си изясни как [195] функционира нисшата природа и как да постави под контрол по-малките животи, съставлящи тези три тела на проявление. Така Слънчевият Повелител, вътрешната Реалност, Синът на Отца, Мислителят на своя собствен план, става посредник между земното и онова, което има обител в Слънцето. Два стиха от Християнската Библия съдържат част от тази идея и учениците от Запада могат да намерят за полезно да медитират върху тях: “Царствата на този свят стават царство на нашия Господ и Неговия Христос”. “О, Господи, Боже наш, и други богове освен Теб са имали власт над нас, но само чрез Теб ще славим името Ти.” Последният стих е изключително интересен, защото илюстрира заглушаването на по-ниския звук и творческа сила от страна на това, което има по-висш произход.

ПРАВИЛО 6

Пречистващите огньовете горят слабо и вяло, когато третото е пожертвано заради четвъртото. Затова нека ученикът се въздържа да отнема живот и нека храни низшето с продуктите от второто.

Това правило може да бъде тълкувано като банална препоръка към всеки ученик да бъде строг вегетарианец. Когато месото е включено в диетата, низшата природа се задръства, натежава и вътрешният пламък не може ярко да свети. Това е най-строгото правило за кандидатите и то не може да бъде нарушавано. Стремящите се имат право да избират дали да ядат месо или не (според предпочитанията си), но на известен етап от пътя яденето на месо от какъвто и да е вид трябва да бъде спряно и да се обърне най-голямо внимание на диетата. Ученикът може да се ограничи до зеленчуци, зърнени храни, плодове и черупкови [орехи, лешници, фъстъци – бел. ред.]. Само така може да бъде изграден желаният [192] тип физическо тяло, което да издържи влизането на истинския човек, който е стоял в своите фини тела пред Посветителя. Ако кандидатът не направи това и реши да приеме посвещение без необходимата подготовка, физическото му тяло ще бъде увредено от енергията, изливаща се през мощно стимулираните центрове, и това ще породи голяма опасност за мозъка, гръбнака или сърцето.

Освен това трябва да се помни, че не могат да се установят твърди и окончателни правила, с изключение на основното правило за всички кандидати за посвещение, а именно – абсолютната забрана за консумация на месо, риба, ферментирани течности и тютюн. Желателно е също така изключване на яйцата и сиренето от диетата, но това в никакъв случай не е задължително. На всички, които развиват някакъв тип психични способности, се препоръчва да избягват яйцата и да консумират много малко сирене. Млякото и маслото са в друга категория и мнозина от посветените и кандидатите намират за необходимо да ги оставят в диетата си. Срещат се и изключителни хора (много малко на брой), които могат да живеят и да поддържат пълната си физическа енергия с диетата, посочена в предишния абзац, но това е възплъщение на идеалното, а както знаем идеалът рядко е постижим в сегашния преходен период.

В тази връзка трябва да подчертаем две неща:

Първо, необходимостта всички кандидати да имат здрав разум; този фактор често липсва, а учениците винаги трябва да помнят, че неуравновесените фанатици не са желани членове на Йерархията. Балансът, точното чувство за пропорция, верният поглед за обкръжаващите условия и нормалният здрав разум са белезите на истинския окултист. Когато е налице и неподправено чувство за хумор, много от опасностите ще бъдат избегнати.

Второ, разбиране за **фактора време** и умение за бавно въвеждане на промените в диетата и в жизнените навици. Всичко в природата прогресира бавно [198] и кандидатите трябва да усвоят окултната истина на съвета: “Бързай бавно!”. Процесът на постепенното отстраняване е път на мъдростта и този преходен етап трябва (при идеални условия, които рядко съществуват) да покрие периода,

наричан от нас етап на стремящия се, така че човек да постигне необходимото изчистване в диетата още преди да е станал кандидат за посвещение.

ПРАВИЛО 7

Нека ученикът обърне внимание на произнасянето на звуците, които отекват в обителта на Учителя, без да издава по-ниските тонове, който биха събудили вибрация в залите на Майя.

Ученикът, който се стреми да прекрачи Портала на Посвещението, не може да направи това, преди да е опознал силата както на речта, така и на мълчанието. Това твърдение има по-дълбоко и мащабно значение, отколкото може да изглежда, защото то съдържа (при правилно тълкуване) ключа към проявлението, към същността на големите цикли и към целта, лежаща в основата на пралайя. Докато човек не разбере значимостта на произнесената дума и не овладее безмълвието на висшите сфери, за да постигне желания резултат на един или друг план, той не ще бъде приет в тези царства, където всеки звук и всяка казана дума предизвикват мощни резултати в някакъв тип материя, енергизирана от два главни фактора:

- а) От мощна, научно приложена воля;
- б) И от правилен, пречистен в огньовете мотив.

Адептът е творец в менталната материя, създател на импулси на ментален план, чрез които предизвиква резултати в астралното или физическото проявление. Тези резултати са мощни и ефективни и оттук произтича необходимостта техният създател да бъде чист в мисълта си, точен в думите си и умел в действията си. [199] Когато кандидатът осъзнае тези идеи, незабавно ще последват важни промени във всекидневния му живот, които (за целите на практическото използване) могат да бъдат изброени като следните:

а) Мотивите ще бъдат внимателно изследвани и ще се прави задълбочена проверка за произхода на импулсите. Така през първата година от подготовката си за посвещение, кандидатът трябва три пъти дневно да прави писмен отчет за изследването върху мотивите, или движещите сили на своите действия.

б) Речта ще бъде наблюдавана и ще има стремеж да се избягват всички недобри, ненужни и безполезни думи. Ефектът от казаните думи ще бъде изучаван и съпоставян с първоначалните импулси, които във всички случаи предизвикват действия на физически план.

в) Кандидатите ще овладяват мълчанието и ще се стремят да поддържат пълна дискретност относно себе си, окултната си работа и знание, делата на ближните и работата на окултната им група. Премежена свобода в речта ще е разумна и позволена само в кръга на групата или при връзките с висшестоящите. Има време за говорене и то идва, когато на групата трябва да се помогне с разумни думи, с внимателен намек за положението (добро или лошо), и с пестеливи, но необходими думи за вътрешния живот към някой брат, към

някой висшестоящ, или към групата от официални лица в случаите, когато братът може би затруднява групата с някоя своя грешка или би допринесъл повече, ако му се възложи друга работа.

г) Ще бъде изучаван ефектът от Свещената Дума и създавани мъдри условия за нейното използване. Ще се наблюдава звученето на [200] Думата и нейното въздействие върху специален езотеричен център (в никакъв случай не върху физически център) и така животът ще бъде повлиян и регулиран.

Необходимо е кандидатите за посвещение сериозно да се заемат с изучаване на звука и думите, свещени или обикновени. Това е въпрос, с който трябва задълбочено да се занимават и всички окултни групи.

ПРАВИЛО 8

Когато ученикът приближава Портала, по-големите Седем трябва да се пробудят и да породят отзвук у по-малките седем върху двойния кръг.

Това е много трудно правило и в него се съдържат елементи на опасност за човека, встъпил твърде рано по финалния път. Това може да бъде тълкувано като препоръка към потенциалния посветен да развие донякъде вибрацията в седемте центъра на главата и така да увлече в повишена вибраторна активност седемте центъра на етерното тяло, като заедно с това въздейства чрез реципрочна вибрация върху седемте физически центъра, които неизбежно се стимулират, когато етерните центрове достигнат максималната си вибрация. Не е необходимо повече да се задълбочаваме в това, освен за да напомним, че когато седемте центъра в главата започнат да отговарят на Егото, тогава следните седем центъра, а именно:

1. Главовият (разглеждан като цяло),
2. Сърдечният,
3. Гърленият,
4. Слънчевият сплит,
5. Основата на гръбнака, [201]
6. Далакът,
7. И репродуктивните органи

също биват повлияни, но по посока на пречиштането и контрола. Това оказва въздействие върху определени физически органи, чрез които човек функционира на физически план и тогава, например, той може съзнателно да прехвърля съзидателната енергия и

огън от репродуктивните си органи към гърлото или чрез съзнателен контрол над сърцето да предизвика летаргия на физическото си тяло. Това не се постига с практикуване на Хата Йога или с концентрация на вниманието върху физическите органи, а с развиване на контрола чрез вътрешния Бог, Който работи чрез центъра на главата и така доминира над всичко останало.

Така кандидатът насочва цялата си енергия към развитието на духовния живот, което развитие ще бъде резултат от правилно мислене, медитация и служене. Задълбочено изучавайки всичко, което трябва да се знае за енергията и нейните фокусни точки, той ще съгласува битието си така, че животът на духа да може свободно да протича през него. Засега това изучаване може да бъде безопасно само ако се извършва в група и под ръководството на учител; учениците се задължават да не правят експерименти в живота си чрез непредпазлива игра с огньовете на тялото. Те трябва само да постигнат разбиране по въпроса на теоретично равнище и да водят живот на служене.

Центровете ще се развиват нормално само когато кандидатът се старае да обича съвършено (истински и действено) брата си, да служи с цялото си сърце, да мисли и познава, и бдително да се самонаблюдава. Заедно с това, той трябва да записва всичко случващо се във вътрешния му живот, което му изглежда свързано с еволюцията на центровете. Тези записки могат да бъдат прегледани от Учителя, коментирани и обобщени, [202] и част от така придобитата информация да бъде запазена, за да е на разположение на групата. Така може да бъде натрупан голям обем от полезно знание.

Кандидат, който злоупотребява със знанието или се отдава на такива практики като “дишане за развитие” и концентриране върху центровете, неизбежно ще се провали в стремежа си да достигне Портала и ще плати с цената на умопомрачение, неврастенични състояния и различни физически заболявания.

ПРАВИЛО 9

Нека ученикът се слее с кръга на другите си “А3”-ове. Нека ги обедини един цвят и се прояви единството им. Само когато групата е известна и осезаема, енергията може мъдро да се излъчва.

Това, което всички ученици и кандидати за посвещение трябва да направят, е да намерят конкретната група служители, към която принадлежат на вътрешен план, да я разпознаят на физически план и да се присъединят към нея в служба на расата. Това разпознаване ще се основава върху:

- а) Единството на целта;
- б) Еднаквата вибрация;
- в) Идентичността в отношението към групата;

- г) Дълготрайните кармични връзки;
- д) Способността за хармонично сътрудничество.

На пръв поглед това може да изглежда едно от най-лесните правила, но на практика нещата стоят иначе. Грешки се допускат лесно и проблемът за хармоничната работа и груповото изравняване съвсем не е толкова прост, колкото ви се струва. Дори когато са налице егоична вибрация и връзка, външните личности могат да се окажат дисхармонични. В този случай кандидатът трябва да засилва властта на Егото върху личността си, така че [203] езотеричната групова връзка да се прояви и на физически план. Това той ще постигне чрез дисциплиниране на собствената си личност, а не като коригира събратята си.

ПРАВИЛО 10

Войнството на Гласа, девите в стегнатите си редици, работят непрестанно. Нека ученикът изучава техните методи; нека усвоява правилата, по които това Войнство работи зад воалите на Майя.

Това правило ни насочва към работата по окултното разследване, което всеки кандидат за посвещение трябва рано или късно да извърши. Макар че не е безопасно за непосветения да се намесва в паралелната еволюция на девите, той все пак трябва и може да изследва прилаганата от строителите процедура и използваните от тях методи за възпроизвеждане от архетипа – през етерния план – на това, което наричаме физическо проявление. Техните групи трябва до известна степен да бъдат изучени теоретически и да се изследват звуците, които ги въвличат в активност. Това, следователно, предполага организирано изучаване от всички кандидати на:

1. Целта на звука.
2. Езотеричното значение на думите, граматиката и синтаксиса.
3. Законите на вибрацията и електричеството, както и множество допълнителни теми, които разглеждат проявлението на божествеността и съзнанието чрез посредничеството на дева-субстанцията и дейността на контролиращите деви. Ще бъдат изследвани законите на макрокосмоса и ще се изясни съответствието между дейностите на микрокосмоса и активното проявление на макрокосмоса.

ПРАВИЛО 11

Нека ученикът пренесе огъня от низшия триъгълник към висшия и да пази това, което е създадено от огъня на средната точка.

Това е препоръка към посветения да контролира сексуалния си импулс и да премества огъня, който сега най-често витализира

органиите за възпроизводство, към гърления център, като по този начин развива творчество на ментален план с посредничеството на ума. Това, което се сътворява, трябва обаче да бъде подхранвано и поддържано от природната любяща енергия, извираща от сърдечния център.

Въпросният нисш триъгълник е съставен от:

1. Слънчевия сплит;
2. Основата на гръбнака;
3. Репродуктивните органи.

Докато висшият, както беше споменато, е очертан от:

1. Главата;
2. Гърлото;
3. Сърцето.

Това правило може да бъде изтъкнато от повърхностния читател като съвет за целомъдрен живот и даване на обет от страна на кандидата за въздържане от всякакво физическо проявление на сексуалния импулс. Това обаче не е така. Мнозина посветени са постигнали целта си, като същевременно естествено и мъдро са поддържали брачни отношения. Посветеният се ръководи от особена умствена нагласа, според която всички форми на проявление са божествени, а физическият план е също такава форма на божествено изражение, както и всеки от по-висшите планове. Той разбира, че по-нисшата изява на божественото трябва да влезе под съзнателния контрол на тази вътрешна божественост, [205] че всяко действие и постъпка би трябвало да се държат в юзда и да се обуславят от стремежа за изпълнение на дълга, а физическият носител да бъде използван така, че това да е от полза за групата и в помощ на духовния ѝ напредък, както и да съдейства за най-доброто изпълнение на закона.

Не може да се отрече, че на определен етап човек може да бъде посъветван да усъвършенства контрола по дадена линия чрез временно въздържане, но това е само междинна цел, която ще бъде последвана от етапи, когато (след като контролът вече е постигнат) човекът ще проявява в съвършенство атрибутите на божествеността чрез физическото тяло и всеки център ще бъде използван нормално и разумно, съдействайки за изпълнение целите на расата.

Нерядко посветени и Учители участват в брачни отношения и изпълняват нормалните си задължения на съпрузи, съпруги и домакини, но всичко е контролирано и регулирано от целта и намерението и никой не е доминиран от страст и желания. В съвършения човек на физически план всички центрове са под пълен контрол и тяхната енергия е използвана целесъобразно; когато главен фактор

е духовната воля на вътрешния Бог, се наблюдава единство на усилието на всички планове и на всички центрове за висшето благо на максимален брой хора.

Засегнахме този въпрос, защото много ученици се заблуждават в тази материя и си изработват умствена нагласа, която води или до пълно атрофиране на цялата нормална физическа природа, или до разпуснатост под предлог за “стимулиране на центрoвете”, което засилва астралното развитие. Истинският посветен се познава по разумната си и пречистена от грехове нормалност, по последователното си съобразяване с това, което е най-добро за групата, по изпълнението на груповите закони на страната, по себеконтрола и въздържането от всякакви ексцесии, и по [206] примера, който дава на ближните с духовния си начин на живот, с нравствената си чистота и с жизнената си дисциплина.

ПРАВИЛО 12

Нека кандидатът се учи да прилага ръката си в служене; нека търси знака на пратеника върху стъпалата си и нека свиква да вижда с окото, което гледа между двете.

При първо четене това правило изглежда лесно за тълкуване – то видимо препоръчва на кандидата да използва ръцете си за служене, а нозете си за изпълнение на йерархичното поръчение, като заедно с това развива ясновидство. Истинският смисъл на този текст обаче е много по-езотеричен. Окултно разбрано, “използването на ръцете” означава прилагане на чакрите (или центрoвете) на дланите:

а) За лечение на телесни заболявания;

б) За благославяне, т. е. лечение на емоционални болести;

в) За молитвено издигане на ръцете, или за използване на центрoвете на дланите по време на медитация с цел манипулиране на менталната материя и потоци.

Тези три точки заслужават внимателно обмисляне и учениците от Запада могат да научат много, ако проследят живота на Христос и методите Му за използване на ръцете. Повече тук не може да бъде казано, защото темата е много широка и е невъзможно да се вмести в този кратък коментар.

“Знакът на пратеника” върху стъпалата ни насочва към добре познатия символ – крилата върху петите на Меркурий. Учениците от окултните школи могат да научат доста по тази тема, ако се постараят да съберат всичко, което е казано за Пратеника на Боговете, като при това задълбочено осмислят информацията, натрупана от учениците [207] по астрология за планетата Меркурий и от окултните ученици за вътрешния кръг.

Повърхностно погледнато, изразът “окото, което гледа между двете” е намек за третото око, използвано при ясновидството, но всъщност смисълът на тази фраза е много по-дълбок и е скрит във факта, че:

а) Вътрешното виждане е това, което всички себесъзнаващи се същества – от Логоса до човека – последователно развиват.

б) Егото, или висшият “АЗ”, е за Монадата същото, което е третото око за човека, и затова то е описано като гледащо между Монадата, или духовния “АЗ”, от една страна, и личностния “Аз” – от друга.

Следователно, в най-пълния си смисъл това правило подтиква кандидата да развива себесъзнание и да се учи да функционира в причинното тяло на висшите нива на менталния план, контролирайки оттам по-нисшите проводници и виждайки ясно всичко, което може да се обозре в миналото и бъдещето на трите свята.

ПРАВИЛО 13

Четири неща трябва да изучи и усвои ученикът, преди да му бъде доверена най-съкровена тайна: първо, законите на излъчването; второ, петте значения на магнетизирането; трето, трансмутацията, или изгубената тайна на алхимията; и четвърто – първата буква на съобщената Дума, или тайното егоично име.

Това правило не може да бъде разгледано по-обширно, тъй като се отнася до теми и мистерии твърде мащабни, за да можем да ги обсъдим тук. То е включено в тези правила, [208] само за да послужи като тема за медитация, изучаване и групова дискусия.

ПРАВИЛО 14

Слушай, докосвай, гледай, прилагай, знай.

Тези пет думи се отнасят до това, което християнинът уместно нарича освещаване на трите главни сетива и тяхното използване за еволюцията на вътрешния духовен живот; след това се прилага всичко научено и проверено и така се постигат плодовете на овладяното знание. [209]

ЕЗОТЕРИЧЕН КАТЕХИЗИС

Следните текстове са взети от Архив XIII на Записите на Учителите и носят послание за борещия се в Пътя. Те са нещо като древен катехизис и са били рецитирани от участниците в малките мистерии преди преминаването им към по-големите.

Какво виждаш, о, Страннико? Вдигни очи и кажи какво съзират те?

Виждам стълба, издигаща се в лазурния свод, чиито стъпала се губят в дима и мъглата, обгърнали планетата.

Къде стоиш, о, Страннико? На какво са стъпили нозете ти?

Стоя върху част от стълбата, почти изкачил четвъртия ѝ дял; следващият се простира пред мен в тъмата на бурната нощ. Зад тази област от пълен мрак виждам стълбата да се издига отново, сияеща със своите пет дяла.

Какво прави тези части да изглеждат отделени една от друга. Не формират ли всички те една завършена стълба с ясно маркирани части?

Винаги се появява една празнина пред очите, която се превръща (когато се приближиш към нея) в Кръст, по който можеш да се изкачиш към следващия дял. [210]

Какво тогава създава Кръста? Как се изкачваш с негова помощ?

Кръстът се формира от стремежите, вдъхновени от Богоподобен подтик, които се пресичат с низшите желания, свойствени за развиващия се отдолу живот.

Обясни по-ясно какво имаш предвид и как този Кръст се превръща в Път?

Раменете на Кръста символизират великата разделителна линия между низшето и висшето. Върху тях са приковани ръцете – ръцете, които хващат и държат, привикнали да обслужват по-нисшите нужди през многото еони. Когато те са безпомощно приковани и не могат да вземат и задържат, вътрешният живот се изплъзва от обвивката и се устремява нагоре; той напуска четвъртия дял и

Кръстът му служи за мост над празнината.

Лесно ли е на тези, които се изкачват към следващия, оставяйки четвъртия зад себе си?

Те минават през сълзи, облаци и мъгли; те страдат и умират. Те се сбогуват с всички земни приятели; те изкачват Пътя сами; те прехвърлят мост над пропастта с любящи дела, извършени в болката на живота; те вдигат едната си ръка към Стоящия над тях, и свеждат другата към онзи, който е под тях. Ръцете са освободени от рамената на кръста само за да бъдат протегнати. Единствено празните, белязани с дупки от гвоздеите ръце, могат да съединят краищата на веригата.

Докъде се спуска стълбата? Каква мрачна зона пронизва тя и къде е краят ѝ?

Тя пресича кристализиращата сфера с всичките и мириади от форми; тя [211] пронизва течния план, омивана от кипящи водовъртежи; тя минава през самия ад, потъвайки в най-гъстата майя, и свършва в скрития огън, в горящото разтопено езеро, където стига до обитателите на огъня, Агничейтаните (Огнените деви) на алената жар.

Докъде се издига стълбата? Къде е нейният завършек?

Тя се изкачва през лъчистите сфери, през техните шест дяла. Издига се до могъщ Трон в последния пети и оттам се изкачва към друг, още по-величествен Престол.

Кой седи върху могъщия Трон в последния пети?

Този, Чиего Име не можем да изречем, освен с пълно благоговение: Младостта на Вечните Лета, Светлината на самия Живот, Прекрасният, Предвечният, Повелителят на Венерианска Любов, великият Кумара с Пламтящ Меч, Покоят на цялата Земя.

Сам ли седи Той върху сапфирения Си Трон?

Той седи сам, но върху дъговидните стъпала близо до Него стоят трима други Повелители, Които събират плодовете на Своя труд и жертват всичко спечелено в помощ на Повелителя на Любовта.

Помага ли Им някой в работата? Стоят ли на стълбата и Други, с по-голяма мощ от нашата?

Тези могъщи Четирима, Действие и Любов, работят в мъдро сътрудничество с Братята Си от по-нисък ранг, с известните ни трима Велики Повелители. [212]

Кой помага на тези могъщи Повелители? Кой продължава работата Им, свързвайки низшето с висшето?

Братята на Логоичната Любов от всичките многобройни степени. Те остават в последния пети, докато той не приеме в себе си всички от четвъртия.

Накъде се изкачва стълбата след това?

Към най-великия от всички Повелители, пред Който дори Предвечният се свежда в дълбок поклон; Ангели от най-висок ранг, Учители и Повелители на съвършеното състрадание падат в смирен поклон пред Неговия лъчезарен Престол, очаквайки да прозвучи Думата.

Кога прозвучава тази Дума и какво се случва, когато Тя проехти през сферите?

Думата не прозвучава преди да е направено всичко и преди Повелителят на безкрайната Любов да реши, че работата е добре извършена. Тогава Той изрича по-малка Дума, която вибрира през схемата. Чувайки този циркулиращ звук, Великият Повелител на космичната Любов допълва и завършва акорда, като произнеса цялата Дума.

Какво ще видим, о, Страннико по Пътя, когато зазвучи този финален акорд?

Музиката на безкрайните сфери, сливането на седемте; краят на сълзите, греха и конфликтите, разбиването на формите; краят на стълбата, сливането във Всеобщото, спиране въртенето на сферите и потапянето им в покой.

Каква роля, о, Страннико по Пътя, играеш ти в схемата? Как ще навлезеш в покоя? Как ще се изправиш пред Повелителя?

Аз изпълнявам ролята си с непоколебима решимост, с искрен устрем; [213] гледам нагоре, помагам надолу; не бленувам, нито

почивам; трудя се; служа; жъна; моля се; аз съм Кръстът; аз съм Пътят; напредвам чрез работата, която върша; издигам се над потъпкания си "Аз"; убивам желанието и се стремя, забравил всяка награда. Предчувствам покоя; лишавам се от почивка и в мъчителна болка се губя, намирам Себе си и така навлизам в покоя. [215]

РЕЧНИК ЗА ОСОБЕНИ ТЕРМИНИ

Забележка: Този речник няма за цел да даде изчерпателни определения за понятията. Той е само опит да се обяснят на английски език някои от използваните в книгата термини, така че читателят да схване дълбокия им смисъл. Повечето от дефинициите са заимствани от “Теософски Речник”, “Тайната Доктрина” и “Гласът на Безмълвието”.

Агни. Повелител на Огъня във Ведите. Най-старият и най-почитан от Боговете в Индия. Едно от трите велики божества – Агни, Вайу и Сурия, – но и всичките три заедно, защото той е тройният аспект на огъня, а огънят е същността на слънчевата система. Библията казва: “Нашият Бог е огън всепоглъщащ”. Това е символ и на менталния план, на който Агни е върховен господар.

Агничейтани. Група от огнени деви.

Адепт. Учител (или човешко същество) изминал еволюционния път и навлязъл в неговия заключителен етап – Пътя на Посвещението. Приемайки пет от Посвещенията, Той следователно е преминал в Петото, или Духовното Царство. Остават Му още две посвещения.

Ади. Пръв; първичен; атомичният план на слънчевата система; най-висшият от седемте плана.

Антакарана. Път, или мост, между висшия и низшия ум, служещ като средство за връзка между тях; той се строи в менталната материя от самия стремящ се.

Атлантида. Континент, потънал в Атлантическия океан, според окултното учение и Платон. Атлантида беше обитавана от Четвъртата Коренна Раса, която сега наричаме Атлантска.

Атма. Универсален Дух; божествена Монада; Седмият Принцип в седморната структура на човека (вж. схемата след предговора).

Атомичен подплан. Материята на слънчевата система е разделена (според окултистите) на седем плана, или състояния, най-високият от които е атомичният план. По подобен начин всеки от седемте плана е разделен на седем подплана, най-висшият от които е наричан атомичен подплан. Следователно, има 49 подплана и седем от тях са атомични.

Аура. Фина, невидима същност (или флуид), която се излъчва както от телата на хората и животните, така и от предметите. Това

е психична еманация на тялото и ума, която е електро-витална и електро-ментална.

Аурично яйце. Название, дадено на причинното тяло поради овалната му форма.

Ашрам. Център, в който Учителят събира учениците и стремящите се за лично обучение.

Бодхисатва. Този, чието съзнание е станало разум, или будхи. Той се нуждае само от още едно прераждане, за да стане съвършен буда. Така, както е употребено в тези писма, Бодхисатва е означение за поста, заеман сега от Повелителя Майтрейя, известен на Запад като Христос. Тази длъжност би трябвало да се разбира и превежда като Световен Учител. Бодхисатва е Главата на всички религии по света, Учителят на всички Учители и ангели.

Буда. Име, дадено на Гаутама. Роден в Индия около 621 г. пр. н. е., той става съвършен буда през 592 г. пр. н. е. Буда е онзи, който е “Просветлен” и е постигнал най-високата степен на познание, възможна за човека в тази слънчева система.

Будхи. Универсална Душа, или Разум. Това е духовната душа у човека (Шестият Принцип) и следователно е проводник за Атма, или Духа, който е Седмият Принцип.

Вивека. На санскрит означава “различаване”. Първата стъпка по пътя на окултизма... е различаването между реалното и нереалното, между субстанцията и явлението, между “АЗ”-а и “неАЗ”-а, между духа и материята.

Гуру. Духовен Наставник. Учител по метафизични и етични доктрини.

Дева (или Ангел). Бог. На санскрит – сияйно божество. Девата е небесно същество – добро, лошо или неутрално. Девите се разделят на много групи и са наричани не само ангели и архангели, но и по-малки или по-големи строители.

Джива. Отделна единица съзнание.

Егоични групи. На третото подниво от петия (или менталния) план се намират причинните тела на индивидуалните мъже и жени. Тези тела, които са изражение на Егото, или индивидуализираното себесъзнание, са събрани на групи в съответствие с лъча или качеството на конкретното Его.

Елементали. Духове на природните стихии; създания, включени в четирите царства, или елементи – Земя, Въздух, Огън и Вода. С изключение на малцина от по-висшите типове и техните ръководители, те по-скоро са сили на природата, отколкото етерни мъже и жени.

Етерно тяло. (Етерен двойник.) Според окултните учения, човешкото физическо тяло е съставено от две части – от плътно физическо и от етерно тяло. Плътното физическо тяло е изградено от материята на трите низши поднива на физическия план, а етерното тяло – от четирите висши, или етерни, поднива на същия този физически план.

Йерархия. Група от духовни същества на вътрешните планове от слънчевата система, които са разумни природни сили и контролират еволюционния процес. Те са групирани в 12 Йерархии. В нашата планетна схема – земната, съществува отражение на тази Йерархия, което окултистите са нарекли Окултна Йерархия. Тя е съставена от чохани, адепти и посветени, които работят чрез своите ученици и така влияят върху световните процеси (вж. схемата в края на пета глава).

Йога. а) Една от шестте школи в Индия, за която се твърди, че е основана от Патанджали, но която всъщност има много по-древен произход; б) Медитационна практика, разглеждана като път за постигане на духовно освобождение.

Кали-юга. “Юга” означава епоха или цикъл. Според индийската философия, нашата еволюция се разделя на четири юги, или цикли. Кали-юга е настоящата епоха; тя се превежда като “Черна епоха” и обхваща период от 432 000 години.

Карма. Физическо действие. Метафизически означава Закон за възмездие (въздаянието); Закон за причината и следствието, или етична причинна връзка. Има карма за заслуга и карма за вина. Това е силата, която управлява всички неща, разбира се като последица от морално действие или като морален ефект от действие, извършено за задоволяване на лично желание.

Квартериада. Четворният низш “Аз”, или човекът в трите свята. Има и други вариации на това деление, но за нашата цел е най-добре да изброим следните четири:

1. Нисш ум;
2. Емоционално, или камично тяло;
3. Прана, или Жизнен Принцип;
4. Етерно тяло, или висшата част от двуединното физическо тяло.

Коренна раса. Една от седемте човешки раси, които еволюират на планетата по време на великия цикъл на планетарно съществуване, наречен “световен период”. Арийската коренна раса, към която принадлежат индийците, европейците и съвременните американци, е петата; китайците и японците спадат към четвъртата раса.

Кумари. Седемте най-висши себесъзнаващи същества в слънчевата система. Те се проявяват чрез планетната схема точно както човешкото същество се проявява чрез физическото тяло. Наред с многото други имена, индийците ги наричат “родени от ума синове на Брама”. Кумарите са синтез на разум и мъдрост. Системният ред намира отражение и в планетната ни схема. Начело на нашата еволюция стои първият Кумара, подпомаган от шестте други Кумари (трима екзотерични и трима езотерични), които са фокусни точки за разпределение на силата на системните Кумари.

Кундалини. Сила на живота; една от силите на природата. Тя е центрирана в гръбнака и е известна само на онези, които практикуват йогистка концентрация.

Лемурия. Съвременен термин, използван за първи път от някои натуралисти и приспособен впоследствие от теософите за означаване на континента, който (според Тайната Доктрина на Изтока) е предхождал Атлантида и е бил дом на третата коренна раса.

Логос. Божество, проявяващо се чрез всяка нация и народ. Външно проявление (или следствие) на вечно скрита причина. Така, речта е Логос на мисълта, откъдето идва и уместният ѝ превод като “verbum” и “дума” в техния метафизичен смисъл. (Вж. Йоан, 1:1-3.)

Лъч. Един от седемте силови потока на Логоса; една от седемте велики светлини. Всеки от тях е възплъщение на велика космична същност. Седемте Лъча могат да бъдат систематизирани като три Лъча на Аспекта и четири Лъча на Атрибута, а именно:

Лъчи на Аспекта:

1. Лъч на Волята, или Могъществото.
2. Лъч на Любовта-Мъдрост.
3. Лъч на Активността, или Приспособимостта.

Лъчи на Атрибута:

4. Лъч на Хармонията, Красотата, Изкуството, или Единството.
5. Лъч на Конкретното Знание, или Науката.
6. Лъч на Абстрактния идеализъм, или Предаността.
7. Лъч на Церемониалната Магия, или Закона.

Тези наименования са подбрани измежду многото други и възплъщават различните силови аспекти, с помощта на които Логосът постига проявление.

Майя. На Санскрит означава “Илюзия”. Принцип на формата, или ограничението. Резултат от проявлението. Използва се главно в преносен смисъл за обозначаване на създаваните от ума феномени, или обективни проявления.

Майяви Рупа. На Санскрит – “Илюзорна форма”. Тяло на проявление, което адептът създава чрез волеви акт за използване в трите свята. То няма материална връзка с физическото тяло. Бидейки духовно и етерно, то минава безпрепятствено навсякъде. Изгражда се (чрез мощта на низшия ум) от най-висш тип астрална материя.

Макрокосмос. Буквално: великата Вселена. Бог, проявен чрез Своето тяло – слънчевата система.

Манас, Манасен Принцип. Ум, ментална способност; това, което отличава човека от животното. Индивидуализиращ принцип; това, което позволява на човека да осъзнава, че съществува, чувства и знае. Някои школи го разделят на висш (абстрактен) и нисш (конкретен) ум.

Манвантара. Период на активност като противоположност на периода на пасивност, без да обозначава някаква конкретна продължителност на цикъла. Често се използва за изразяване на периода на планетарна активност с неговите седем раси.

Мантри, Мантрами. Стихове от Ведите. В екзотеричен смисъл мантрата (психичната способност или сила, която позволява усещането и мисленето) е по-древната част на Ведите, чиято по-нова част е съставена от Брамините. В езотеричната фразеология мантрата е дума, която е станала плът, или е влязла в обективност чрез божествена магия. В резултат на ритмичното подреждане на думи и срички, нейното изговаряне поражда определени вибрации.

Ману. Представително име на велико Същество, Което е Ръководител, първи прародител и Глава на човешкото семейство. Произлиза от санскритския корен “man” – мисля.

Махаманвантара. Велик интервал от време между две слънчеви системи. Този термин често се употребява по отношение на големите слънчеви цикли. Той предполага и период на универсална активност.

Махачохан. Глава на третия голям отдел в Йерархията. Това велико същество е Повелител на Цивилизацията, олицетворение на процъфтяващия принцип на познанието. То е възплъщение (върху планетата) на третия божествен принцип – аспекта на познанието с неговите пет сфери на активност.

Микрокосмос. Малка вселена, или човекът, проявяващ се чрез своето тяло – физическото тяло.

Монада. Единният. Троичният дух на неговия собствен план. В окултизма това често означава обединената триада – Аتما, Будхи, Манас; Духовна воля, Интуиция и Висш ум, т. е. онази безсмъртна част от човека, която се преражда в низшите царства, постепенно се развива до човешкото и оттам продължава към крайната цел.

Нирманакайя. Съвършени същества, които се отричат от Нирвана (най-висшето състояние на духовно блаженство) и избират живот на саможертва, ставайки членове на невидимото войнство, което закриля човечеството в кармичните граници.

Пети Принцип. Принцип на ума; онази човешка способност, която е израз на познавателния мислителен принцип и отличава човека от животното.

Планетарен Логос. Този термин обозначава седемте най-висши духа, съответстващи на седемте архангели в Християнството.

Всички Те са минали през човешкия етап и сега се проявяват чрез планетата и нейните еволюции, точно както човекът се проявява чрез своето физическо тяло. Най-висшият планетарен дух, който работи чрез даден глобус, всъщност е персоналният Бог на съответната планета.

Повелители на Пламъка. Една от великите Йерархии на духовни същества, които ръководят слънчевата система. Те са взели под контрол еволюцията на нашето човечество преди 18 милиона години, т. е. по средата на Лемурийската, или третата коренна раса.

Повелител на Цивилизацията. (Вж. Махачохан)

Посвещения. От латински корен, означаващ първите принципи на всяка наука. Процес на проникване в тайните на науката за “АЗ”-а и за единния “АЗ” във всички “АЗ”-ове. Пътят на Посвещението е заключителна фаза от човешката еволюция и се състои от пет етапа, наречани Пет Посвещения.

Постоянен атом. Петте атома, по един върху всеки от петте плана на човешката еволюция, заедно с менталната единица (намираща се на ментален план), които Монадата използва за целите на проявлението. Те формират устойчиви центрове и са относително постоянни. Около тях се изграждат различните обвивки, или тела. Те са буквално малки силови центрове.

Пракрити. Названието произлиза от функцията му на материална причина за първата еволюция на Вселената. Съставено е от два корена: “пра” – да проявя, и “крита” – да направя; обозначава причината за проявлението на Вселената.

Прана. Жизнен Принцип, дихание на Живота. Окултистите вярват в следното твърдение: “Ние гледаме на Живота като на единна форма на съществуване, проявяваща се в това, което зовем материя, и което (неправилно разделяйки го) наричаме Дух, Душа и Материя в човека. Материята е проводник за проявление на душата върху този план на съществуване, а душата от своя страна е средство за проявление на духа; така трите са синтезирани в Троица от Живота, който ги насища всичките”.

Предел. Минава по периферията на проявената слънчева система и обозначава края на сферата на слънчевото влияние, разбирано езотерично и екзотерично. Граница на полето на активност на централната жизнена сила.

Причинно тяло. От гледна точка на физическия план, това не е тяло – нито субективно, нито обективно. Въпреки това, то е център на егоичното съзнание и е формирано чрез сливането на Будхи и Манас. То е относително постоянно, запазва се за дълъг цикъл от прераждания и се разпада едва след четвъртото посвещение, когато вече не съществува необходимост от по-нататъшно прераждане на човешкото същество.

Пуруша. Духовният “АЗ”. Въплътеният “АЗ”. Думата буквално означава “Обитателят в града”, т. е. в тялото. Произлиза от санскритското “пура”, означаващо убежище или тяло, и от “уша” като производно на глагола “вас” – обитавам.

Раджа Йога. Система на развитие на психични и духовни сили и за сливане с висшия “АЗ”, или Егото. Включва упражняване,

управление и концентриране на мисълта.

Раджа Повелител. “Раджа” означава крал или принц. Терминът се прилага към великите ангели или същности, които одушевяват седемте плана. Тези велики деви са съвкупност и контролиращ разум на плана.

Сенса, или Сензар. Таен жречески език, или “мистична реч” на посветените адепти по целия свят. Това е универсален език с широко застъпен йероглифен шифър.

Триада. Духовният човек; изражението на Монадата. Това е зародишният дух, съдържащ божествените потенции, които ще се разгърнат в хода на еволюцията. Тριάдата формира индивидуализирания, отделния “АЗ”, или Его.

Уесак. Празник, провеждан в Хималаите по време на майското пълнолуние. Твърди се, че на това празненство, където присъстват всички членове на Йерархията, Буда подновява за кратко контакта Си с работата на нашата планета.

Фохат. Космично електричество; първична светлина; вечна електрична енергия; универсална движеща жизнена сила; непрестанно разрушаваща и твореща мощ; синтез на многото форми на електричните феномени.

Чохан. Повелител, Учител, Глава. В тази книга така са наричани напредналите Адепти, Които са приели шесто посвещение.

Шамбала. Град на Боговете, който е на Запад за едни нации, на Изток за други, и на Север или Юг за трети и четвърти. Това е свещен остров в пустинята Гоби; дом на мистицизма и на Тайната Доктрина.

Школата на Арканите (Arcane School) предоставя обучение за последователите в новата епоха.

Принципите на Извечната Мъдрост са представени чрез езотерична медитация, обучение и служене като начин на живот.

CONTACT US

Please direct any inquiries to your local Headquarters. This will vary depending on where you live and your language.

English and Spanish in the Americas and the Far East

866 United Nations Plaza
Suite 482
New York NY 10017
USA

Tel: +1 (212) 292-0707

Fax: +1 (212) 292-0808

e-mail: newyork@lucistrust.org

[ON LINE CONTACT FORM](#)

English and Greek in the Commonwealth, Africa, and Europe

Suite 54
3 Whitehall Court
London SW1A 2EF
UK

Tel: +44 (0)20 7839 4512

e-mail: lucis@londonlucistrust.org

Company Reg: Lucis Trust GB 305704 - Lucis Press GB 00338727

Charity Reg: Lucis Trust GB 216041

[ON LINE CONTACT FORM](#)

French, Italian, Spanish, German, Russian and Dutch

Rue du Stand 40
1204 Geneva
Switzerland

Tel: +41 (22) 734-1252

e-mail: geneva@lucistrust.org

[ON LINE CONTACT FORM](#)